

avmentor

Reviews 2005

εισαγωγή

Στο «Reviews 2005» περιλαμβάνονται όλα τα κείμενα δοκιμών που έχουν δημοσιευτεί κατά το έτος 2005 στον δικτυακό τόπο avmentor.gr, έτσι ώστε να είναι δυνατή η εκτύπωση και η αρχειοθέτησή τους από τον αναγνώστη. Στις σελίδες που ακολουθούν, υπάρχουν κείμενα για 22 συσκευές. Οι δοκιμές στο avmentor.gr γίνονται κατόπιν επιλογής: Δηλαδή, από το σύνολο των διαθέσιμων μηχανημάτων προσπαθούμε πάντοτε να επιλέγουμε και να δοκιμάζουμε αυτές που κατά την γνώμη μας είναι για κάποιο λόγο σημαντικές: Είτε επειδή προσφέρουν εξαιρετική ποιότητα, είτε γιατί ενσωματώνουν κάποια ιδιαίτερης αξίας τεχνολογία, είτε -τέλος- επειδή αποτελούν σημαντικά δείγματα του είδους τους. Κατά την ανάγνωση των κειμένων, που τα παραθέτουμε κατά χρονολογική σειρά, θα πρέπει να λάβετε υπ' όψιν σας ότι αυτά αντανακλούν την άποψή μας για την κάθε συσκευή την περίοδο που δοκιμάστηκε και για τον λόγο αυτό συμπεριλαμβάνεται και η ημερομηνία της πρώτης δημοσίευσης του κειμένου (στο avmentor.gr). Τα τεχνικά χαρακτηριστικά, τα προβλήματα και η τιμή, επίσης, αφορούν την εποχή κατά την οποία πραγματοποιήθηκε η δοκιμή και τα κείμενα δεν έχουν υποστεί αλλαγές για να αντανακλούν πιθανές διαφοροποιήσεις (αναβαθμίσεις σε δομικά μέρη, σε software ή αλλαγές τιμών).

Τις δοκιμές πραγματοποίησε ο *Δημήτρης Σταματάκος*. Πολλές από τις συσκευές, έχει φωτογραφίσει ο *Πάρις Νικολάου*.

(http://www.avmentor.gr/about/ds_bio.htm)

avmentor

Reviews

2005

περιεχόμενα

Kef Instant Theatre KIT100 6

Η Kef «καταργεί» τα ηχεία surround και τα ενοχλητικά καλώδιά τους χωρίς να καταφεύγει στο dsp, εφαρμόζοντας μία ριζοσπαστική προσέγγιση: Έναν συνδυασμό Uni-Q και NXT που εκμεταλλεύεται τις ανακλάσεις του χώρου και αποτελεί παράλληλα μία ενδιαφέρουσα αισθητική πρόταση.

CD player Orpheus Zero P 9

Ο πραγματισμός του επαγγελματικού audio και η ιδεολογία του High End σε μία συσκευή που καταφέρνει να ισορροπήσει ανάμεσα στους δύο κόσμους, διατηρώντας τα πλεονεκτήματα και των δύο! Δύσκολο, αλλά -όπως φαίνεται- όχι ακατόρθωτο...

CD player Monrio NAS-DAC 12

Ο Ιταλός κατασκευαστής επιδεικνύει την αναμφισβήτητη ικανότητά του να σχεδιάσει και να υλοποιήσει μία κλασική audiophile ψηφιακή πηγή σε μία κατηγορία τιμής που δεν επιτρέπει την χρήση των νέων όπλων της ψηφιακής τεχνολογίας. Ενδιαφέρον...

Classe Delta CP-500 - CA-2100 14

Φαίνεται ότι η εταιρία από τον Καναδά πέτυχε κάτι που σπανίως επιτυγχάνεται: Έναν εντυπωσιακό συνδυασμό δυνατοτήτων και ηχητικής συμπεριφοράς, σε ένα περίβλημα που δεν μπορεί παρά να προσελκύσει την προσοχή με την αισθητική του.

Magnum Dynalab DT5 18

PLL και βηματικός συντονισμός σε δέκτη της Magnum Dynalab; Στην πυρά!... Αλλά, μήπως να το ξανασκεφτείτε; Μιλάμε για μία συσκευή στην περιοχή του χιλιάριку, με ενδιαφέρουσες δυνατότητες και κυρίως μέσα στο πνεύμα του μεγάλου αμερικανού κατασκευαστή...

Benz Micro Wood L2 21

Η πρόταση της Benz Micro για την μεσαία κατηγορία τιμής, είναι μία κεφαλή κινητού πηνίου με γεννήτρια cross coil και ξύλινο περίβλημα, η οποία αποδεικνύεται συνεπής προς την φήμη του μεγάλου κατασκευαστή, όντας όχι «μία ακόμη» διεκπεραιωτική κεφαλή αλλά ένα εργαλείο με συγκεκριμένη αισθητική άποψη.

JVC Everio GZ-MC200 23

Αν ανήκετε σε αυτούς που βρίσκουν τα DVD cam-corders ως μία αναγκαστική και δυσάρεστη παραχώρηση στην παντοκρατορία του οπτικού δίσκου και βλέπετε τις κασέτες ως εύρημα ταφικής ανασκαφής της τρίτης χιλιετίας π.Χ., σημαντικό μέν αλλά εν πάση περιπτώσει passe ως life style, αν, τέλος πάντων η λήψη βίντεο και φωτογραφιών είναι στα μάτια σας διασκέδαση και όχι καταπιεστικό χόμπι, οι μηχανές της σειράς Everio θα σας ενθουσιάσουν. Δοκιμάζουμε την GZ-MC200 και ανακαλύπτουμε ότι η JVC έχει πάρει το πράγμα πολύ σοβαρά.

PrimaLuna Prologue One 26

Μπορεί να μην έχει τηλεχειριστήριο και ψηφιακές εισόδους έχει όμως EL34 στην έξοδο και αποτελεί μία διαφορετική πρόταση για όσους αναζητούν ένα σύστημα για να ακούσουν απλώς μουσική (και όχι για να διαβάζουν ένα manual επί δύο εβδομάδες...). Θέλετε να μυηθείτε στον ιδιαίτερο χώρο του λαμπάτου ήχου; Το μηχανάκι της PrimaLuna είναι ένας πολύ καλός δάσκαλος...

Sonneteer BardOne+USB 29

Εχετε αγανακτήσει με αυτό που οι κομπιουτεράδες ονομάζουν «ηχεία για υπολογιστή» και έχετε κουραστεί να ακούτε από κάρτες ήχου που είναι κατάλληλες μόνο για εκρήξεις σε βιντεοπαιχνίδια; Ίσως έχει ωριμάσει ο χρόνος για να μπει το τελευταίο κομμάτι του πάζλ στην θέση του και ο υπολογιστής να γίνει κι αυτός μια πηγή ήχου και μάλιστα ασύρματη. Η Sonneteer έχει μία ενδιαφέρουσα και κομψή λύση.

Bowers & Wilkins 803D 32

Όπου, μία άκρως επιτυχημένη εξισορρόπηση μεταξύ τεχνικής αναγκαιότητας και αισθητικής άποψης (για να μπαίνει και στο σπίτι χωρίς μουρμούρα -ξέρετε εσείς...) αναδεικνύεται σε ένα πραγματικό audiophile εργαλείο που σέβεται την μουσική παραμένοντας ακριβές σε ολόκληρο το εύρος συχνοτήτων και σε στάθμες που για τα περισσότερα ηχεία που γνωρίζουμε είναι απαγορευτικές.

Hitachi 32LD6200 (LCD, 32 ιντσών) 35

Με πάνελ 1366x768, δύο SCART και DVI (για PC), η «παλιά» 32άρα Hitachi κυκλοφορεί στην αγορά με λογική τιμή, κι αν εξαιρέσει κανείς την συντηρητική της εμφάνιση και μερικές αδυναμίες του δέκτη αποτελεί μία ενδιαφέρουσα αγορά υπό συγκεκριμένες προϋποθέσεις...

Dared SL-2000A / VP20 37

Η συγκεκριμένη τριάδα της Dared έχει σαφείς στόχους: Τί θα λέγατε για ένα σύστημα που απαιτεί μικρό χώρο για την τοποθέτησή του, διατηρεί το cult της λάμπας κι επιπροσθέτως είναι και όμορφο και με καλό ήχο; Κάτι σαν το lifestyle σύστημα του αδιόρθωτου λαμπάκια δηλαδή...

McIntosh Labs MS300 39

Προσφέροντας δυνατότητες που μέχρι πριν από λίγο καιρό ήταν αδιανόητες για ένα audiophile σύστημα, το MS300 της McIntosh είναι η συσκευή που μπορεί να θεωρηθεί η πρώτη επιτυχής μετεμψύχωση υπολογιστή σε... καθώς πρέπει συσκευή ήχου υψηλής πιστότητας...

Naim Audio CDS3/XPS 42

Ενα από τα κορυφαία CD players της αγοράς και μία (ακόμη) απόδειξη για το ότι το καλό engineering είναι το σημαντικότερο συστατικό κάθε σοβαρής high-end σχεδίασης. Το γιατί ένα σύστημα με κόστος που ξεπερνά τα δέκα χιλιάρικά δεν έχει ψηφιακή έξοδο, ανάγεται στην σφαίρα της ψυχανάλυσης...

Sony PlayStation Portable 45

Αντικείμενα όπως το PlayStation Portable είναι, τελικώς, λιγότερο αντικείμενα και περισσότερο γεγονότα και ως τέτοια θα πρέπει κανονικά να αντιμετωπίζονται: Η νέα φορητή παιχνιδιομηχανή της Sony δημιουργεί έναν κόμβο στην ιστορία των interactive ηλεκτρονικών και, όπως συμβαίνει με όλους τους κόμβους, από τούδε και στο εξής, κάτι θα έχει συμβεί είτε πριν, είτε μετά PSP.

Tascam DV-RA1000 49

Μέχρι πριν από λίγο καιρό η ιδέα και μόνο ότι θα μπορούσε κάποιος να εγγράψει σήματα Direct Stream Digital χωρίς την χρήση ενός ειδικού σταθμού εργασίας, προκαλούσε την γενική θυμηδία. Όχι πιά. Με ενάμισι χιλιάρικο, μπορείτε να έχετε στην διάθεσή σας ένα DSD recorder και όχι μόνο: Το DV-RA1000 σας επιτρέπει να εξερευνήσετε το σύνολο των διαθέσιμων σήμερα ψηφιακών φορμά ήχου, συμπεριλαμβανόμενου και του 24bit/192kHz και όλα αυτά με ένα απλό DVD+RW...

Philips WACS700 52

Με το WACS700, η Philips εισέρχεται για τα καλά στον χώρο του νέου οικιακού lifestyle: Ενα καλοφτιαγμένο, υψηλής αισθητικής και καλής ηχητικής ποιότητας ολοκληρωμένο ηχοσύστημα δεν σημαίνει και πολλά πράγματα στην εποχή μας. Αντιθέτως, ένα καλοφτιαγμένο, υψηλής αισθητικής, καλής ηχητικής ποιότητας και με δυνατότητες οικιακής δικτύωσης σύστημα, μπορεί να σημαίνει τα πάντα...

Microbase HV5 Extreme HEPC 54

Αν ο κλασικός σουγιός του ελβετικού στρατού υπήρξε ανέκαθεν η επιτομή της σύνθετης χρηστικότητας (δηλαδή του εργαλείου για όλες τις δουλειές), το HEPC της Microbase είναι, χωρίς αμφιβολία ένας ελβετικός σουγιός στον χώρο των οπτικοακουστικών συστημάτων συνδυάζοντας άριστη αισθητική, πλήρεις δυνατότητες και εντελώς λογική τιμή.

Sonos Digital Music System 58

Με ποιότητα κατασκευής που θα έκανε πολλούς χαιεντάδες να κοκκινίζουν και σταθερότητα λειτουργίας που κάνει ένα μέσο PC να φαντάζει ανέκδοτο, απευθύνεται στον συνεδητοποιημένο μουσικόφιλο και όχι στον τρελαμένο κομπιουτερά. Δεν ήταν το πρώτο σύστημα multiroom/audio streaming που βλέπουμε, ήταν όμως μακράν το πλέον διασκεδαστικό και αποτελεσματικό που έχουμε χρησιμοποιήσει ποτέ...

Audio Physic Step III 61

Αν ρωτήσετε κάποιον να σας πεί μία χαρακτηριστική λέξη για τα ηχεία της Audio Physic αυτή θα είναι «δαπέδου». Όχι άδικο, αφού ο γερμανός κατασκευαστής σαφώς προτιμά τους μεγάλους όγκους, τα ηχεία με μεγάλο ύψος και την στενή μπάφλα με τα γούφερ τοποθετημένα στις πλευρές. Αν τα πράγματα έχουν έτσι, τί γυρεύει ένα ηχείο με ύψος 32 εκατοστά στον κατάλογό του;

Revox Re:Source M37 63

Αν το open reel B77 είναι ένα από τα φετίχ των audio-philes και ένα από τα πλέον αντιπροσωπευτικά μαγνητόφωνα, η εταιρία που το σχεδίασε, δείχνει τώρα έναν νέο δρόμο στην διαχείριση του μουσικού υλικού: Σκληρός δίσκος και ξερό ψωμί...

Hitachi DZ-GX20E 66

Η κορυφαία μηχανή της νέας σειράς DVDCam της Hitachi επιβεβαιώνει αυτό που γνωρίζαμε εδώ και καιρό: Οτι, δηλαδή, τα camcorders που χρησιμοποιούν δίσκους δεν αποτελούν μία τεχνολογική εξτραβαγκάντσα (αν και ξεκίνησαν ως τέτοια, χωρίς αμφιβολία) αλλά καλύπτουν συγκεκριμένες ανάγκες.

home theater in a box

Kef Instant Theatre KIT100

18/01/2005

Η Kef "καταργεί" τα ηχεία surround και τα ενοχλητικά καλώδια τους χωρίς να καταφεύγει στο dsp, εφαρμόζοντας μία ριζοσπαστική προσέγγιση: Έναν συνδυασμό Uni-Q και NXT που εκμεταλλεύεται τις ανακλάσεις του χώρου και αποτελεί παράλληλα μία ενδιαφέρουσα αισθητική πρόταση.

Με τον πολυκαναλικό κινηματογραφικό ήχο να κερδίζει συνεχώς σε δημοσιότητα (αν μη τι άλλο) η ιδέα ενός μικρού και εύρηστου συστήματος που μπορεί να εγκατασταθεί σε λίγα λεπτά απαιτώντας μικρό χώρο και ελάχιστες ρυθμίσεις ακούγεται παραπάνω από καλή. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι τα «Home Theater In A Box» αποτελούν μία ολόκληρη κατηγορία στην αγορά, στην οποία συμμετέχουν σχεδόν όλοι οι κατασκευαστές. Στην πραγματικότητα, βέβαια, η βασική δυσκολία με τα συστήματα 5.1 δεν λύνεται, είτε το... «Theater» ανήκει σε ένα «Box» είτε όχι. Τα πίσω ηχεία, αυτά που επιφορτίζονται με την πληροφορία surround, πρέπει να βρίσκονται «πίσω» και να τροφοδοτούνται με σήμα. Μέχρι την στιγμή κατά την οποία η ασύρματη σύνδεση θα ωριμάσει, η καλύτερη λύση που έχουμε στην διάθεσή μας είναι η κατάργηση των ηχείων αυτών κάτι που τεχνικώς είναι (περίπου) εφικτό με την χρήση της

ψυχοακουστικής και της ψηφιακής επεξεργασίας σήματος. Τα διάφορα συστήματα εικονικού surround προσφέρουν, είναι η αλήθεια, μια επιλογή που δεν είναι απορριπτέα. Από την άλλη, η Kef με το KIT100 έχει μία εντελώς διαφορετική πρόταση: Την μετακίνηση των οπίσθιων ηχείων μπροστά, και την εκμετάλλευση των χρονικών διαφορών που προκύπτουν από τις ανακλάσεις στον χώρο για την δημιουργία ενός πεδίου surround. Η χειραγώγηση των απ'ευθείας και εξ ανακλάσεων πεδίων δεν είναι βεβαίως ιδιαίτερα καινούρια (και ο dr. Bose σίγουρα θα χαμογελά που ένας θρυλικός κατασκευαστής όπως η Kef την χρησιμοποιεί) αλλά αν μελετήσει κανείς το KIT100 θα διαπιστώσει ότι υπάρχουν μερικές ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες που

Το πλέον χαρακτηριστικό τμήμα του KIT100 είναι τα ηχεία του. Η μονάδα Uni-Q και το πάνελ NXT επέτρεψαν στην Kef να σχεδιάσει κάτι ενδιαφέρον από αισθητικής άποψης και όχι μόνο...

Η κεντρική μονάδα είναι ιδιαίτερα λιτή και καλοκατασκευασμένη. Το υλικό που χρησιμοποιείται για το περίβλημα είναι χυτοπρεσσαριστό αλουμίνιο.

δεν τις έχει συναντήσει αλλού, όπως είναι για παράδειγμα η κατάργηση του κεντρικού και η χρήση μονάδων NXT στα περιφερειακά κανάλια. Ανοίγοντας τα δύο κουτιά που περιέχουν το σύστημα, βρίσκεισαι απέναντι από μία κεντρική μονάδα που εκτελεί χρέη player/ραδιοφωνικού δέκτη και αποκωδικοποιητή, δύο κυρίως ηχεία, ένα υπογούφερ που περιλαμβάνει και τους απαραίτητους τελικούς ενισχυτές, το τηλεχειριστήριο και μία σειρά ειδικών καλωδίων για τις απαραίτητες συνδέσεις.

στο εσωτερικό...

Η Kef επέλεξε να σχεδιάσει ένα HTIB χωρίς να βασίσει την καριέρα του στην αγορά στην χαμηλή τιμή του: Το KIT100 δεν είναι ένα φθηνό πακέτο (που το αγοράζεις από το ράφι μόνο για να λές ότι έχεις home cinema...) και αυτό φαίνεται στην ποιότητα κατασκευής του. Τα ηχεία όπως και η κεντρική μονάδα έχουν περίβλημα από χυτοπρεσσαριστό αλουμίνιο, μεγάλο βάρος και καλή ποιότητα κατασκευής, με σημασία στην λεπτομέρεια: Η χρήση υλικών με έντονες ανακλαστικές ιδιότητες στην πρόσοψη της κεντρικής μονάδας και στο υπογούφερ μειώνουν το υποκειμενικό μέγεθος και όποιος πεί ότι το KIT100 «φορτώνει» τον χώρο με την παρουσία του θα είναι, το λιγότερο, υπερβολικός. Από την άλλη, η χρήση των μονάδων Uni-Q και NXT στα ηχεία έχει επιτρέψει έναν σχεδιασμό που - κατά την γνώμη του υπογράφοντος - τα κατατάσσει στα ομορφότερα «μικρά» ηχεία (desktop και ραφιού) που υπάρχουν αυτή την στιγμή.

Η κεντρική μονάδα περιλαμβάνει έναν οδηγό δίσκων συμβατό με DVD-Video, DVD+/-RW, CD, CD-R/RW και CD MP3, τον αποκωδικοποιητή (συμβατό με Dolby Digital, Pro Logix II και DTS), και τον ραδιοφωνικό δέκτη (AM/FM με δυνατότητα RDS). Από πλευράς εισόδων, προσφέρονται τρεις αναλογικές, από τις οποίες οι δύο υποστηρίζουν ήχο και εικόνα (Composite και S-Video), και μία ψηφιακή. Ο χρήστης έχει στην διάθεσή του έξοδο συνιστωσών με δυνατότητα προοδευτικής σάρωσης, SCART με δυνατότητα RGB, composite και S-Video για την εικόνα, μία αναλογική και μία ψηφιακή για τον ήχο. Η Kef έχει βασίσει

Το υπογούφερ θύμισε σε πολλούς υπολογιστή, και όχι άδικα. Το φινιρίσμα του μειώνει, υποκειμενικά, τον όγκο του.

το KIT100 στον επεξεργαστή Vaddis 5 της Zoran. Πρόκειται για έναν επεξεργαστή 32bit ο οποίος προσφέρει deinterlacing και δυνατότητα pull-down 3:2/2:2 για την έξοδο προοδευτικής σάρωσης, 10bit DACs στην έξοδο βίντεο καθώς και μία σειρά από άλλες δυνατότητες τις οποίες - προφανώς για δικούς της λόγους- η Kef δεν χρησιμοποιεί (ανάμεσά τους η υποστήριξη MLP/DVD-Audio, και η δυνατότητα ανάγνωσης flash cards). Οι τελικοί ενισχυτές τους συστήματος φιλοξενούνται στο υπογούφερ, είναι τάξης «D» και αποδίδουν 45w για τα κυρίως και τα περιφερειακά ηχεία και 65w για το υπογούφερ. Το τελευταίο χρησιμοποιεί μία μονάδα δέκα ιντσών με κώνο από πολυπροπυλένιο που φορτίζεται από μία καμπίνα κλειστού τύπου. Τα ηχεία του συστήματος χρησιμοποιούν την ομαζονική μονάδα Uni-Q της Kef με μιντ/γούφερ των 100 χιλιοστών και τουίτερ με θόλο από Mylar 14 χιλιοστών σε συνδυασμό με ένα πάνελ NXT (με επιφάνεια 8x5 ιντσών και μηχανισμό διέγερσης μίας ίντσας) που εκπέμπει διπολικά. Η κατασκευή των ηχείων του KIT100 είναι ίσως το πιο δυνατό χαρτί του συστήματος: Η μονάδα Uni-Q όντας ομοαξονική προσφέρει ιδανικές συνθήκες για την δημιουργία ενός phantom κεντρικού καναλιού (επειδή δεν υπάρχουν οι ακυρώσεις από την απόσταση τουίτερ και μιντ, όπως σε μία συμβατική σχεδίαση) επιτρέποντας έτσι στην Kef να σχεδιάσει ένα σύστημα 4.1 που προσεγγίζει τις επιδόσεις σε στερεοφωνική εικόνα ένα πραγματικό 5.1.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ...

Η εγκατάσταση του KIT100 είναι μία ιδιαίτερα εύκολη διαδικασία τόσο λόγω των λίγων τμημάτων που το απαρτίζουν όσο και λόγω των καλωδίων του. Η Kef έχει επιλέξει μία custom μέθοδο σύνδεσης με βύσματα 25 ακροδεκτών τύπου «D» (όπως αυτά των υπολογιστών) και πρακτικός είναι αδύνατον να κάνεις λάθος ακόμη και αν προσπαθήσεις. Ειδικοί είναι και οι ακροδέκτες των ηχείων οι οποίοι δέχονται τα σήματα για το αντίστοιχο κυρίως και surround κανάλι. Δεδομένης της απλότητας του συστήματος, οι ρυθμίσεις είναι αντιστοίχως περιορισμένες: Υπάρχει η συνήθης

Το εσωτερικό της κεντρικής μονάδας είναι ανάλογο της εξωτερικής εμφάνισης. Είναι προφανές ότι δεν έχουν γίνει κακώς εννοούμενες οικονομίες.

γεννήτρια θορύβου που σαρώνει τα κανάλια ώστε ο ακροατής να ρυθμίσει τις επιμέρους στάθμες, επιλέγεται ο ρυθμός surround (stereo, cine και αυτόματος - όπου ο αποκωδικοποιητής αποφασίζει με βάση το σήμα στην είσοδο) και μία σειρά από απλές ρυθμίσεις video (λόγος πλευρών της οθόνης, προοδευτική σάρωση και ενεργοποίηση του RGB στο SCART). Όλα αυτά δεν απαιτούν πάνω από μισή ώρα (ξεκινώντας από κλειστά κιβώτια) για τον εντελώς ανυποψίαστο και περίπου 15 λεπτά της ώρας για κάποιον που έχει ξανακάνει την... άσκηση. Το πρώτο στοιχείο που παρατηρείς όταν ξεκινήσει η ακρόαση του KIT100, με κινηματογραφικό ήχο, είναι η πραγματικά εξαιρετική παρουσία του εικονικού κεντρικού καναλιού. Η εικόνα εστιάζεται με σαφήνεια και σταθερότητα ανάμεσα στα ηχεία σε σημείο που είναι πραγματικά δύσκολο να πιστέψεις ότι δεν υπάρχει εκεί ένα πραγματικό κεντρικό ηχείο. Με τους διαλόγους να αποδίδονται άψογα (σαφώς καλύτερα από ότι αποδίδονται από το κεντρικό ηχείο ενός τυπικού μέτριου συστήματος 5.1) το ενδιαφέρον στρέφεται στην απόδοση των κυρίως ηχείων ή καλύτερα στην απόδοση του κυρίως τμήματος των ηχείων και στο υπογούφερ. Ο ήχος του KIT100 είναι δυναμικός, με αρκετές δυνατότητες για την δημιουργία υψηλής στάθμης, με χαμηλό που έχει όγκο και ταχύτητα. Στους πολύ απαιτητικούς ίσως λείψει η έκταση πολύ χαμηλά αλλά το κέρδος είναι οι χαμηλοί χρωματισμοί και η καλή συμπεριφορά στα δυναμικά. Το τηλεχειριστήριο επιτρέπει την αυξομειώση της στάθμης του υπογούφερ άμεσα, έτσι ώστε να υπάρχει η δυνατότητα προσαρμογής του στο συγκεκριμένο πρόγραμμα, κάτι που στην πράξη αποδεικνύεται χρήσιμο αν γίνεται με μέτρο.

Το κρίσιμο στοιχείο για την αποτελεσματικότητα του συστήματος είναι -βεβαίως- η δυνατότητα δημιουργίας ενός πειστικού πεδίου περιβάλλοντος ήχου. Εδώ, όπως φάνηκε κατά τις ακροάσεις, υπάρχουν δύο παράγοντες που επηρεάζουν: Η θέση των ηχείων σε σχέση με τους τοίχους και το περιεχόμενο των πίσω καναλιών. Ξεκινώντας από τον πρώτο παράγοντα, στην περίπτωση του KIT100 η τοποθέτηση των ηχείων παίζει

Ο 32μπιτος επεξεργαστής της Zoran είναι υπεύθυνος για όλες τις λειτουργίες του KIT100. Παραμένει προς διερεύνηση το γιατί η Kef δεν χρησιμοποιεί όλες τις δυνατότητές του.

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

KIT100 DVD

Συμβατότητα: DVD-Video, DVD+/-RW, CD, CD-R/RW, CD MP3

Αποκωδικοποίηση: Zoran Vaddis 5 (32bit dsp, 10bit DAC), Dolby Digital, Pro Logic II, DTS, προοδευτική σάρωση.

Αναλογικές Είσοδοι: Δύο audio/video (Compostie/S-Video), μία audio

Ψηφιακές Είσοδοι: Μία, Toslink

Εξοδοι Εικόνας: Component, SCART (με RGB), Composite, S-Video

Εξοδοι Ηχου: Αναλογική stereo, Ψηφιακή Toslink

KIT100

Αρχιτεκτονική: Δύο δρόμων, με ομοαξονική μονάδα Uni-Q (γούφερ 100 χιλιοστών, τουίτερ με θόλο Mylar 14 χιλιοστών), αναπαραγωγής καναλιού surround από μονάδα NXT (επιφάνειας 8x5 ιντσών)

Καμπίνα: Χυτοπρεσσαριστό αλουμίνιο, μαγνητικά θωρακισμένη, κλειστού τύπου, προαιρετικά διατίθενται βάσεις.

KIT100PSW

Ενισχυτές: 4x45w, 1x65w τάξης D

Υπογούφερ: Κλειστού τύπου, με γούφερ 10 ιντσών.

Τιμή: 1800 ευρώ

ΗΛ.ΒΙ ΑΕ., τηλ.: 210-4832.855,
web: <http://www.kef.com>,
<http://www.kefinstanttheatre.com>

καθοριστικό ρόλο: Το τί ανακλάται, από πού και πότε, καθορίζει την επιτυχία της ιδέας, που κάτω από καλές συνθήκες είναι πραγματικά μεγάλη. Τα ηχεία αισθάνονται άνετα σε μέτριες ή μεγάλες αποστάσεις από έντονα ανακλαστικές επιφάνειες αλλά δεν συμπαθούν ιδιαίτερα τα υλικά που δημιουργούν διάχυση. Επίσης, η συμμετρική τοποθέτηση του

Ο μηχανισμός διέγερσης του πάνελ NXT. Με εξαίρεση τον όγκο του ίδιου του Uni-Q το ηχείο έχει ελάχιστα σημεία όπου μπορεί να αποθηκευτεί ενέργεια και να δημιουργηθούν χρωματισμοί.

Παρά το γεγονός ότι το σύστημα είναι «ολοκληρωμένο», υπάρχουν παραπάνω από επαρκείς εισοδοί για εξωτερικές πηγές καθώς και οι απαραίτητες εξοδοί για ποιοτικό video (component και SCART/RGB)

συστήματος στον χώρο, έτσι ώστε τα ηχεία να ισαπέχουν από τις επιφάνειες ανάκλασης, φάνηκε να βελτιώνει κατά πολύ την λειτουργία τους. Κάτω από αυτές τις συνθήκες το πεδίο surround είναι πραγματικά εντυπωσιακό, με έντονη την αίσθηση του envelopment (το ότι δηλαδή ο ακροατής περιβάλλεται από ένα ηχητικό πεδίο) και πολύ καλή αναδημιουργία των πληροφοριών αντήχησης.

Όσον αφορά στον δεύτερο παράγοντα, το περιεχόμενο, δηλαδή, των καναλιών surround αυτός θέτει και τα όρια του KIT100: Η ύπαρξη σαφώς εστιασμένων πηγών πίσω από τους ακροατές αποδίδεται με δυσκολία και συχνά κάποια ασάφεια που θυμίζει έντονα τα συστήματα εικονικού surround που βασίζονται σε dsp. Πόσο σοβαρό είναι αυτό; Στην πράξη, όχι και τόσο, γιατί αυτή η επιλογή αυτή σε μία μείξη είναι ακραία, (η κινηματογραφική αισθητική σχεδόν απαγορεύει την δράση εκτός οθόνης επομένως και τους ανάλογους ήχους) αλλά και όταν υφίσταται σπανίως αποδίδεται σωστά ακόμη και από «πραγματικά» συστήματα 5.1 (ιδιαίτερα αν είναι χαμηλού κόστους και με μέτρια τοποθέτηση στον χώρο).

Ως προς την εικόνα, το DVD-Video του KIT100 δεν θα αφήσει ασυγκίνητο τον χρήστη του, αντίθετα μάλιστα φάνηκε πως μπορεί να υποστηρίξει με χαρακτηριστική άνεση ακριβή συστήματα προβολής (όπως η Philips 37PF9986 με PixelPlus2 που χρησιμοποιήσαμε καθ' όλη την διάρκεια της δοκιμής). Τα σωστά και ξεκούραστα χρώματα, τα περιγράμματα χωρίς θόρυβο και μικρά μόνο προβλήματα κατά την κίνηση σε συνδυασμό με τις άκρως ικανοποιητικές επιδόσεις ως προς την διαβάθμιση του γκριζου και την απόδοση των σκιών χαρακτηρίζουν μια πηγή εικόνας που δεν αποτελεί ένα τυπικό, απλώς επαρκές, τμήμα του συστήματος αλλά συμβαδίζει απόλυτα με την συνολική φιλοσοφία του.

ΤΕΛΙΚΩΣ...

Είναι σαφές ότι η Kef με το KIT100 δεν είχε σαν στόχο την κάλυψη ενός τμήματος της αγοράς με ένα προϊόν, απλώς «για να υπάρχει» αλλά περισσότερο την παρουσίαση μίας καλά σχεδιασμένης

Και να θέλεις, δεν μπορείς να κάνεις λάθος στις συνδέσεις. Τα καλώδια και οι υποδοχές είναι όλα custom. Το όλο setup δεν θα πάρει πάνω από μισή ώρα στην χειρότερη περίπτωση.

εναλλακτικής πρότασης για όσους επιθυμούν την αίσθηση του περιβάλλοντος ήχου στο σύστημα οικιακής διασκέδασής τους χωρίς το αισθητικό/χωροταξικό τίμημα που συνεπάγεται η ύπαρξη ηχείων surround. Σαφώς, πρόκειται για μία άσκηση συμβιβασμού -με απόλυτα τεχνικά κριτήρια- αλλά, η συνέπεια στον σχεδιασμό, οι ενδιαφέρουσες ιδέες (Uni-Q και NXT) και η ποιότητα κατασκευής του κάνουν το KIT100 μία πολύ καλά υλοποιημένη λύση σε ένα ιδιαίτερα διαδεδομένο πρόβλημα και αυτό από μόνο του είναι μία μεγάλη επιτυχία.

Ισως το μοναδικό μειονέκτημα του KIT100, από την άποψη της εργονομίας, να είναι η ανακλαστική πρόσοψη της κεντρικής μονάδας. Υπό ορισμένες συνθήκες φωτισμού και οπτικές γωνίες δεν φαίνεται καμμία ένδειξη. Είναι πάντως όμορφο...

cd player

Orpheus Zero P

15/02/2005

Ο πραγματισμός του επαγγελματικού audio και η ιδεολογία του High End σε μία συσκευή που καταφέρνει να ισορροπήσει ανάμεσα στους δύο κόσμους, διατηρώντας τα πλεονεκτήματα και των δύο! Δύσκολο, αλλά -όπως φαίνεται- όχι ακατόρθωτο...

Η περίπτωση της Orpheus είναι ενδιαφέρουσα από πολλές απόψεις: Πρόκειται για μία θυγατρική της Anagram Technologies, μίας εταιρίας η οποία ειδικεύεται στην επεξεργασία σήματος και δραστηριοποιείται στον χώρο του επαγγελματικού audio, εδρεύει στην Ελβετία (με ό,τι αυτό μπορεί να σημαίνει για την ποιότητα κατασκευής και την αισθητική των προϊόντων της) και ισορροπεί με χαρακτηριστική άνεση ανάμεσα στον επαγγελματικό πραγματισμό και την high-end ιδεολογία κάτι που κατά την προσωπική μου άποψη εκφράζεται άψογα από τον ίδιο τον σχεδιασμό του Zero: Ένα εντελώς συμβατικό περίβλημα με πλάτος κατάλληλο για τοποθέτηση σε rack 19 ιντσών και υψός 1U, αλλά με «5άρα» αλουμινένια πρόσωση, top loading μηχανισμό ανάγνωσης και user interface τόσο custom όσο τίποτε άλλο από όσα έχουμε δει μέχρι σήμερα (αυτό είναι μία ευγενική διατύπωση για το γεγονός ότι αν δεν διαβάσεις το manual, δεν μπορείς να το βάλεις μπροστά -αν με καταλαβαίνετε...). Οι ομοιότητες των Orpheus με τις επαγγελματικές συσκευές της Anagram δεν σταματούν όμως στην εξωτερική εμφάνιση. Εντυχώς δηλαδή, γιατί αν συνέβαινε αυτό, πρώτον θα μπορούσαμε να επιβεβαιώσουμε την θρυλούμενη τσιγγουνιά των Ελβετών (του

Το εσωτερικό του Orpheus Zero είναι ιδιαίτερα τακτικό και τονίζει την modular μορφή του. Σε αυτή την φωτο (που ανήκει στο Zero D) λείπει, κάτω δεξιά το αναλογικό κομμάτι.

τύπου «παραγγείλαμε ένα σασί για όλα»...) και δεύτερον και σημαντικότερον, θα χάναμε την ευκαιρία να δούμε και να ακούσουμε μία πολύ σοβαρή άποψη για το ψηφιακό audio γενικά και το signal processing ειδικά...

Στην πραγματικότητα, το Orpheus Zero είναι μία πλατφόρμα ανάγνωσης οπτικών δίσκων, που μπορεί να πάρει την μορφή που επιθυμεί ο αγοραστής χρησιμοποιώντας αρθρώματα τα οποία τοποθετούνται στο εσωτερικό. Η έκδοση «D» είναι ένα απλό transport το οποίο μπορεί να συνεργαστεί με τον DAC «One» της εταιρίας, ενώ η έκδοση «P» (την οποία και είχαμε στην διάθεσή μας για δοκιμή) είναι μία ολοκληρωμένη έκδοση cd player με εσωτερικό μετατροπέα.

στο εσωτερικό...

Από πλευράς ισχύος στην ψηφιακή επεξεργασία του σήματος και κόστους, ο συνδυασμός Zero D/One είναι εκείνος που φαίνεται να εκφράζει περισσότερο το πνεύμα της Anagram μέσα στην Orpheus καθώς ο μετατροπέας χρησιμοποιεί τον αλγόριθμο ATF (Adaptive Time Filtering) της μητρικής εταιρίας (ο οποίος τρέχει σε έναν SHARC της Analog Devices) για το upsampling. Το απλό -τρόπος του λέγειν- Zero P είναι ένα cd player με DAC της Wolfson, και εντόνως «πειραγμένο»

Η πόρτα του μηχανισμού φόρτωσης κινείται με το χέρι. Η μηχανολογική κατασκευή προσφέρει εξαιρετική αίσθηση.

τεχνικά χαρακτηριστικά

Αρχιτεκτονική: Transport/CD player με μηχανισμό top loading και custom έλεγχο/χρονισμό

Συμβατότητα: CD, CD-R, CD-RW
Εξοδοί: Αναλογικές (single ended/balanced), Ψηφιακές (SP/DIF, Toslink, AES/EBU)

DAC: Wolfson WM8740 (24bit/192kHz)

Διαστάσεις: 482 x 370 x 45 mm (19inx1U)

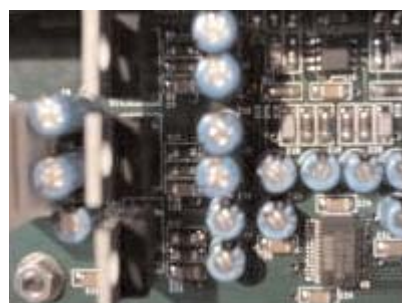
Βάρος: 10kg

Τιμή: 5500 ευρώ

Location Sound, τηλ.: 210-364.6154, web: <http://www.orpheuslab.com>, <http://www.locationhiend.com>

σύστημα ελέγχου του transport. Ας πάρουμε τα πράγματα με την σειρά: Το Zero P είναι συμβατό με δίσκους CD, CD-R/RW και χρησιμοποιεί ένα custom top loading μηχανισμό ανάγνωσης του δίσκου. Πρόκειται για μία κατασκευή χωρίς ελαστική ανάρτηση κάποιου είδους, με πλαίσιο από χυτό αλουμίνιο και μία κορυφαία σε αίσθηση και ποιότητα χειροκίνητη πόρτα. Το δίσκο σταθεροποιεί ένα μαγνητικό clamp. Ο χώρος του transport φωτίζεται από κόκκινα led των οποίων η φωτεινότητα ρυθμίζεται αλλά, επειδή το μυαλό μπορεί να οδηγηθεί σε μυστήριες audiophile ατραπούς, κατόπιν εξαντλητικών δοκιμών έγινε σαφές ότι σβήνουν όταν η πόρτα κλείσει. Μην σκεφτείτε τίποτε παραπάνω

Τρία διαφορετικά τροφοδοτικά με σταθεροποίηση και κοινό μετασχηματιστή χρησιμοποιούνται για το μηχανικό, το ψηφιακό και το αναλογικό μέρος της συσκευής.

Η πλακέτα του αναλογικού σταδίου έχει την δική της τοπική σταθεροποίηση (με ολοκληρωμένα 317/337). Κάτω δεξιά διακρίνεται ο DAC 8740 της Wolfson ενώ επάνω δεξιά ο OPA 2227 της Burr Brown.

από την απλή εξήγηση: Τα ledakia είναι χρήσιμα μόνο για να βλέπετε που βάζετε τον δίσκο.

Σε αντίθεση με τους περισσότερους κατασκευαστές που αφήνουν το σύστημα ανάγνωσης στην ησυχία του και παίζουν με τα ψηφιακά στην συνέχεια, η Orpheus δεν έχει να διστάσει να κάνει αλλαγές στο σημείο αυτό: Η λειτουργία του transport υποστηρίζεται από το SAA7324 της Philips (ένα chip που προσφέρει και αναλογική έξοδο μέσω bitstream dac που υπάρχει μέσα στο chip) αλλά, από όλες τις δυνατότητες που αυτό ενσωματώνει φαίνεται ότι το Zero P χρησιμοποιεί μόνο το σύστημα πέδησης του δίσκου, ο οποίος πράγματι σταματά πολύ γρήγορα όταν η πόρτα ανοίξει, για προφανείς λόγους. Η Orpheus έχει επέμβει, κατά τα λεγόμενά της, στον μηχανισμό διόρθωσης των σφαλμάτων ανάγνωσης ο οποίος δεν εμπλέκεται πλέον στο δρόμο του datatream. Στην πραγματικότητα, δεν δίνονται πληροφορίες για το τί ακριβώς έχει γίνει σε επίπεδο κυκλώματος αλλά αυτό που εισπράττει ο χρήστης είναι από την μία η αυξημένη ευαισθησία σε κτυπήματα (συνδείς λόγω ανησυχίας: πολλά κορυφαία ψηφιακά συστήματα, ανάμεσά τους και το απολύτως κορυφαίο Teac P70/D70 δεν συμπαθούν τις... σφαλιάρες, άλλωστε δεν είναι αυτή η χρήση τους...) και από την άλλη ένα εκπληκτικό ταλέντο στο να παίζει δίσκους με προβλήματα τους οποίους άλλα transport απλώς αρνούνται και να προσπελάσουν. Το SAA7324 μπορεί να χρονιστεί από έναν απλό κρύσταλλο αλλά (εννοείται) η Orpheus χρησιμοποιεί ένα δικό της κύκλωμα χρονισμού που εξασφαλίζει μεγαλύτερη ακρίβεια.

Τον ρόλο του ψηφιακού interface μεταξύ του transport και των μετατροπέων d/a

Προσφέρονται τρεις ψηφιακές εξοδοί: AES/EBU, S/PDIF (με RCA και BNC) και Toshlinc...

...καθώς επίσης και δύο σετ αναλογικών εξόδων, single ended και balanced.

παίζει ένα CPLD της Xilinx το οποίο μαζί με τα τρία line drivers της Analog Devices, ένα για κάθε ψηφιακή έξοδο, (S/PDIF, Toshlinc και AES/EBU) συμπληρώνει το ψηφιακό τμήμα του Zero P. Το αναλογικό κομμάτι (δηλαδή το module που διαφοροποιεί το «P» από το «D») βασίζεται σε έναν dac της Wolfson, το WM8740 το οποίο υποστηρίζει σήματα 24/192kHz και στους πολύ καλούς διπλούς τελεστικούς ενισχυτές OPA2227 της Burr Brown οι οποίοι οδηγούν την έξοδο τόσο σε single ended όσο και σε balanced μορφή. Εντυπωσιακή επίσης είναι η άποψη της Orpheus για την τροφοδοσία: Τρία ξεχωριστά τροφοδοτικά, για το μηχανικό το ψηφιακό και το αναλογικό μέρος αντίστοιχα, με κοινό μετασχηματιστή, μεγάλοι πυκνωτές τροφοδοσίας (2x4700μF για τα τροφοδοτικά του ψηφιακού και του αναλογικού μέρους) και σταθεροποίηση στα όρια του φανατισμού (με διπολικά τρανζίστορς αρχικά και ρυθμιζόμενους σταθεροποιητές τοπικά) εξασφαλίζουν κατά πάσα πιθανότητα άριστες συνθήκες λειτουργίας.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ...

Η λιτότητα στην εμφάνιση του Zero P δεν πρέπει να δημιουργήσει λανθασμένες εντυπώσεις ως προς τις δυνατότητές του: Περιλαμβάνονται τα πάντα: Single ended και balanced έξοδοι αναλογικού σήματος, καθώς και ψηφιακές εξοδοί S/PDIF (σε δύο εκδόσεις μάλιστα, συμβατική RCA και η «σωστή» 75Ω με βύσμα BNC), Toshlinc και AES/EBU. Μία σημαντική παρατήρηση αφορά την σύνδεση του cd player με cd recorder: Στα χέρια μας, το Zero P αρνήθηκε να μεταφέρει τα τρακς του υπό αντιγραφή δίσκου στο recorder (ένα CDR-W66 της επαγγελματικής σειράς της Sony) με αποτέλεσμα η αντιγραφή να γίνεται σε ένα τρακ, ανεξαρτήτως της εισόδου που χρησιμοποιήθηκε κάθε φορά (τις δοκιμάσαμε, προφανώς, όλες). Το πρόβλημα ανακαλύφθηκε στο τέλος της δοκιμής και για τον λόγο αυτό δεν έχουμε μέχρι στιγμής μία απάντηση από την Orpheus (μόλις υπάρξει θα δημοσιευθεί). Το πιθανότερο είναι να πρόκειται για ένα φαινόμενο που αφορά την συγκεκριμένη συσκευή της δοκιμής. Η χρήση της

Δύο led με ρυθμιζόμενη φωτεινότητα είναι τοποθετημένα στο εσωτερικό της υποδοχής του δίσκου για να διευκολύνουν τον χρήστη.

συσκευής είναι αρχικά μία ενδιαφέρουσα εμπειρία: Η παρατηρητική θα έχουν ήδη διαπιστώσει ότι το player στερείται των κλασικών συμβολισμών στα πλήκτρα, γεγονός που απαιτεί μία μεγαλύτερη εξοικείωση με αυτά. Ωστόσο, είναι θέμα συνήθειας και σε λίγο καιρό ανακαλύπτεις ότι υπάρχει μία λογική στον σχεδιασμό. Ο κλασικός -για τις pro συσκευές- ρόμβος μπορεί επίσης να χρησιμοποιηθεί για την ρύθμιση κάποιων παραμέτρων της συσκευής (ανάμεσά τους και η φάση, σε πραγματικό μάλιστα χρόνο) μέσω ενός μικρού μενού, ενώ η οθόνη είναι καλίσθητη και ευδιάκριτη από μεγάλη απόσταση. Το τηλεχειριστήριο είναι από τα καλύτερα που έχουμε δει τελευταία (επιτρέπει τον χειρισμό και των άλλων συσκευών της εταιρίας) και αντιγράφει ακριβώς την λογική χειρισμών της πρόσωσης.

Το Zero P αντικατέστησε το player αναφοράς (Sony SCD-XA9000ES) με το υπόλοιπο σύστημα να περιλαμβάνει τον λαμπάτο προενισχυτή της Melos και τον παθητικό Rotel RHC-10, τον Parasound HCA 3500 ως τελικό ενισχυτή και τα Audio Spectrum Baby με το υπογούφερ στην θέση των ηχείων. Τα καλώδια σύνδεσης του player με το υπόλοιπο σύστημα ήταν ένα ζευγάρι Cello Strings (χρησιμοποιήσαμε τις single ended εξόδους).

Το Zero P ανήκει χωρίς αμφιβολία στην νέα γενιά players που καταφέρνει να ισορροπεί με μεγάλη επιδεξιότητα ανάμεσα στην ακρίβεια και την μουσικότητα χωρίς να αποκλίνει ή να υπερβάλλει προς κάποια πλευρά. Το κύριο χαρακτηριστικό του είναι το εξαιρετικό σώμα χαμηλά, με τον άψογο έλεγχο και

Η προσοχή στην λεπτομέρεια, μέχρι υπερβολής, είναι εμφανής: Ο ειδικά διαμορφωμένος άξονας και το αντίστοιχο clamp εξασφαλίζουν άριστη επαφή του δίσκου με το σύστημα περιστροφής.

Συνδυασμός top loading με επαγγελματικό τύπου περίβλημα: Ενδιαφέρουσα ιδέα με εξαιρετική υλοποίηση.

τον αέρα που συναντήσαμε και σε άλλες κορυφαίες συσκευές (στο Teac Esoteric P70/D70 αλλά και στο Meridian G08), ο ξεκούραστος συνδυασμός μεσαίας και ανώτερης περιοχής -ιδιότητα που επιτρέπει την ακρόαση σε εξαιρετικά υψηλές στάθμες χωρίς κόπωση από την πλευρά του ακροατή- και μία ισορροπημένη, σταθερή και ιδιαίτερος σαφής στερεοφωνική εικόνα. Πιο αναλυτικά, χαμηλά, το player της Orpheus είναι σε θέση αναπαράγει ταχύτατα μέτωπα σε συνδυασμό με όγκο που πραγματικά ενθουσιάζει και καταφέρνει να δημιουργήσει επιβλητική αίσθηση στο χώρο χωρίς να υπερβάλει (Craig Armstrong/The Space Between Us) μία ιδιότητα η οποία αποδεικνύεται χρήσιμη σε δίσκους όπου η σύνθεση τείνει η ίδια προς την υπερβολή: Ακρόαση ηλεκτρονικών έργων όπως το Seven Letters From Tibet (Tangerine Dream) και 1492 (Vangelis) είναι ο καλύτερος μάρτυρας αυτής της ιδιότητας του Zero P, ενώ ο συνδυασμός μουσικής και πρόζας του Dieter Meyer στο Beyond Mirrors (Yello/Pocket Universe) δημιουργεί μία απόκοσμη -στα όρια του παραλόγου- αίσθηση όπως άλλωστε είναι μάλλον και η πρόθεση του συνθέτη. Σε κλασικότερες επιλογές, το player αποδεικνύεται εξίσου ικανό για τον χειρισμό των χαμηλών: Το εκκλησιαστικό όργανο διατηρεί τον όγκο και τον εστιασμό του μέσα στον χώρο (The Power of the Organ/Fidelio-Musicus Hybrid SACD -ένας δίσκος με τον οποίο θα ασχοληθούμε στο εγγύς μέλλον -έχετε υπομονή...) και το όρθιο μπάσο την αίσθηση του μεγέθους του και του παλμού του (The Way We Were-Girl Talk/Three Blind Mice -XRCD). Καθώς το πρόγραμμα κινείται προς την μεσαία περιοχή του φάσματος, το player αποδεικνύεται εξαιρετικά ικανό στο να αποδώσει έγχορδα, πνευστά και φωνές χωρίς να κουράζει καθόλου: Η «συνομιλία» σαξόφωνου και βιόλας στο In Praise of Dreams (Jan Garbarek, Kim Kashkashian, ECM) αποδίδεται με θαυμάσιο αέρα και άψογη (αν και ελαφρώς τεχνητή λόγω μάλλον της ηχογράφησης) θέση στο χώρο, το ηλεκτρονικό βιολί του Ed Alleyne Johnson στο Ultraviolet χαιδεύει τα αυτιά και οι

Ο χρήστης έχει στην διάθεσή του ένα σχετικώς απλό μενού μέσα από το οποίο μπορεί να ρυθμίσει κάποιες από τις παραμέτρους της συσκευής, ανάμεσα τους η φάση, η δυνατότητα επανάληψης και ο φωτισμός της οθόνης και των led που βρίσκονται στον χώρο του δίσκου. Η οθόνη είναι πολύ ευκρινής.

φωνές στις Ανέκδοτες Ηχογραφήσεις της Ελένης Καραίνδρου ξεπηδούν σχεδόν από το πουθενά παρά την μέτρια παραγωγή. Είναι ενδιαφέρον το γεγονός ότι στην περίπτωση του player της Orpheus, το πέρασμα από την μεσαία περιοχή στις υψηλές συχνότητες (μία σύμβαση ούτως ή άλλως για τις ανάγκες τις περιγραφής και μόνον) γίνεται χωρίς να το καταλάβεις: Η ομοιογένεια στην απόδοση είναι τόσο μεγάλη και η απουσία κάποιων ιδιαίτερων χαρακτηριστικών υπό την μορφή απόκλισης τόσο θεαματική, που δύσκολα περιγράφεται. Ας αρκестεί κανείς στο γεγονός ότι το αποτέλεσμα δεν είναι μόνο ακριβές αλλά και ευχάριστο (μία ιδιότητα που αποτελεί από μόνη της χαρακτηριστικό ενός κορυφαίου player) και ότι η ακρόαση μπορεί να συνεχιστεί επ' αόριστον και σε υψηλότερες στάθμες χωρίς κόπωση (Jazz at The Pawnshop/Proprius, Klaus Schulze/Timewind,). Συνοψίζοντας, αν και ορισμένοι διαισθητικά και μόνο θα μπορούσαν να σκεφτούν ότι φλερτάρει επικίνδυνα -ίσως και λόγω καταγωγής- με μία μηχανιστική αισθητική από την οποία λείπει η μουσικότητα (κάτι που μερικές φορές χαρακτηρίζεται ως υπερβολική ακρίβεια), το Zero P καταφέρνει να είναι ταυτόχρονα ακριβές και μουσικό, αποδεικνύοντας ότι μία προσεκτική υλοποίηση δεν υπόκειται, τελικώς σε τέτοιου είδους ψευτοδιλήμματα...

Το τηλεχειριστήριο είναι από τα καλύτερα που έχουμε δει τελευταίως και μπορεί να ελέγξει όλες τις συσκευές της εταιρίας. Μεταφέρει αυτούσια την λογική χειρισμών που υπάρχει στην πρόσοψη και είναι αρκετά βαρύ...

Χμμμ... Πού είπαμε πώς βρίσκεται το «Play»; Το Zero P χρησιμοποιεί ένα custom interface που έλκει την καταγωγή του από τις επαγγελματικές συσκευές. Οχι, ό,τι πιο προφανές, αλλά το συνιθίζεις πολύ εύκολα.

ΤΕΛΙΚΩΣ...

...αν ξεπεράσει κανείς την πρώτη εντύπωση, της pro- αισθητικής, θα βρεί στο Orpheus Zero P την σπάνια -στον συγκεκριμένο χώρο- αρετή της ισορροπίας: Χωρίς τεχνολογικές υπερβολές αλλά με ουσιώδεις παρεμβάσεις, ακόμη και σε σημεία που για άλλους είναι ταμπού όπως το σύστημα ανάγνωσης, και με σημασία στην λεπτομέρεια, όπου αυτή απαιτείται, (όπως στην επιλογή των υλικών και στο τροφοδοτικό), αποτελεί μία υψηλού επιπέδου ψηφιακή πηγή, που ανήκει χωρίς αμφιβολία στο new age του CD Audio. Ακούστε το οπωσδήποτε.

cd player

Monrio NAS-DAC

22/02/2005

Ο Ιταλός κατασκευαστής επιδεικνύει την αναμφισβήτητη ικανότητά του να σχεδιάσει και να υλοποιήσει μία κλασική audiophile ψηφιακή πηγή σε μία κατηγορία τιμής που δεν επιτρέπει την χρήση των νέων όπλων της ψηφιακής τεχνολογίας. Ενδιαφέρον...

Εντάξει... Εντάξει... Οι Σειρήνες του high resolution audio δεν σας έχουν επηρεάσει και παραμένετε πιστός στο κλασικό digital audio όπως ενσαρκώνεται από το παλιό, καλό CD. Ψάχνετε μία ποιοτική συσκευή, με λογικό κόστος και audiophile καταβολές που θα τιμήσει την δισκοθήκη σας. Κανένα πρόβλημα. Η Monrio έχει μία ολόφρεσκη πρόταση που ανταποκρίνεται σε αυτά ακριβώς τα χαρακτηριστικά και, για όσους γνωρίζουν την Ιταλική εταιρία, έχει κάθε λόγο να είναι ενδιαφέρουσα... Ο Ιταλός κατασκευαστής, ποτέ δεν έκρυψε τις προθέσεις του: Κάθε συσκευή του έχει μία συγκεκριμένη αποστολή να φέρει εις πέρας, και επειδή η μορφή πρέπει να υποτάσσεται στην λειτουργία, η φυσική παρουσία των περισσότερων προϊόντων του τείνει μάλλον προς το απέριτο παρά προς μία υπερβολική απόδειξη των

Το πρώτο πράγμα που παρατηρείς στο εσωτερικό του NAS-DAC είναι οι δύο μετασχηματιστές τροφοδοσίας του.

μεγάλων δυνατοτήτων του ιταλικού design. Από την άλλη πλευρά, κανείς δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι το NAS-DAC είναι εντελώς συμβατικό. Η άποψη των γειτόνων γίνεται εμφανής στις λεπτομέρειες, όπως είναι η διαμόρφωση της πρόσοψης, η επιλογή και η τοποθέτηση των πλήκτρων και οι καμπύλες του περιβλήματος. Το player είναι απλό μεν, αλλά αισθητικώς ενδιαφέρον και παράλληλα με πλούσιο εσωτερικό κόσμο ο οποίος περιλαμβάνει ένα τρανσπόρτ με δυνατότητα ανάγνωσης CD, CD-R και CD-RW, δύο διαχωρισμένα -σε επίπεδο μετασχηματιστή- τροφοδοτικά, ένα καλό σύστημα DAC και εξόδους balanced.

Το τμήμα του audio περιλαμβάνει ένα σταθεροποιημένο τροφοδοτικό και τέσσερις πυκνωτές των 4700μF (δεξιά), το ψηφιακό τμήμα με τα chip της Cirrus (κάτω μέσον και αριστερά) και το αναλογικό τμήμα (επάνω μέσον και αριστερά)

ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ...

Το NAS-DAC βασίζεται σε έναν μηχανισμό ανάγνωσης της Philips, ο οποίος προβλέπει ελαστική στήριξη των ευαίσθητων τμημάτων για καλύτερη απομόνωση των κραδασμών και αποδείχθηκε εξαιρετικά γρήγορος (στα όρια του νευρικού...) κατά την διαδικασία εισαγωγής και εξαγωγής του δίσκου. Ο μηχανισμός ανάγνωσης και το σύστημα ελέγχου του, μαζί με την οθόνη διαθέτουν το δικό τους, ξεχωριστό τροφοδοτικό με επίσης ξεχωριστό μετασχηματιστή. Μία απλή εξέταση της καλωδίωσης των δύο τροφοδοτικών φέρνει στην επιφάνεια το γεγονός ότι ο διακόπτης stand-by που υπάρχει στην πρόσοψη, διακόπτει την τροφοδοσία μόνο από τα κυκλώματα ελέγχου, αφήνοντας το ψηφιακό και το αναλογικό τμήμα κάτω από τάση (εκτός και αν ο χρήστης χρησιμοποιήσει τον διακόπτη on-off που βρίσκεται τοποθετημένος στην πίσω πλευρά) επιτρέποντας έτσι στα σχετικά κυκλώματα να παραμείνουν σε σωστή θερμοκρασία λειτουργίας και κάνοντας περιττή την διαδικασία προθέρμανσης της συσκευής, όταν προβλέπονται απαιτητικές ακροάσεις.

Η Monrio επέλεξε να δομήσει το NAS-DAC γύρω από την δοκιμασμένη συνταγή που συνδυάζει ένα ψηφιακό interface/sample rate converter σε συνδυασμό με ένα κατάλληλο μετατροπέα d/a και custom αναλογικό στάδιο. Εν προκειμένω, έχει

Το NAS-DAC χρησιμοποιεί τον CS4397 της Cirrus στην θέση του μετατροπέα d/a. Πρόκειται για ένα chip 6Σ που «ανεβαίνει» μέχρι τα 24/192 και διαθέτει διαφορικές εξόδους αναλογικού σήματος. Το dip switch αριστερά επιλέγει τον ρυθμό λειτουργίας.

Ο μηχανισμός ανάγνωσης του δίσκου ανήκει στην Philips. Είναι ενδιαφέρον να παρατηρήσει κανείς ότι η τροφοδοσία στο κομμάτι του audio δεν διακόπτεται στο stand-by, παρά μόνο μέσω του κεντρικού διακόπτη.

χρησιμοποιηθεί το σετ CS8420/CS4397, της Cirrus Logic ένα σύστημα το οποίο μπορεί να χειριστεί ψηφιακά σήματα 24bit. Ο μετατροπέας CS4397 είναι τεχνολογίας δΣ, μπορεί να ανέβει μέχρι τα 192kHz και διαθέτει διαφορικές εξόδους τάσης, οι οποίες μπορούν να υποστηρίξουν balanced αναλογική έξοδο από ένα μόνο τσιπ. Τα αναλογικά στάδια του player είναι σχεδιασμένα γύρω από τον εξαιρετικό τελεστικό ενισχυτή OPA134 της Burr Brown, ενώ τα υλικά που χρησιμοποιούνται είναι πολύ καλής ποιότητας. Η Monrio, επιπρόσθετα, προσφέρει την δυνατότητα μικρορύθμισης της ηχητικής συμπεριφοράς του player με την αλλαγή ενός πυκνωτή, αν ο ο χρήστης θεωρεί ότι κάτι τέτοιο είναι επιθυμητό, μετατροπή η οποία γίνεται εύκολα από τον έλληνα αντιπρόσωπο. Η τροφοδοσία των παραπάνω κυκλωμάτων γίνεται (όπως ήδη αναφέρθηκε) από ένα ξεχωριστό τροφοδοτικό, στο οποίο περιλαμβάνονται τέσσερις πυκνωτές των 4.700μF καθώς και σταθεροποιητές 317/337.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ...

Το Monrio NAS-DAC αντικατέστησε το player αναφοράς (Sony SCD-XA9000ES) με το υπόλοιπο σύστημα να περιλαμβάνει τον λαμπάτο προενισχυτή της Melos και τον παθητικό Rotel RHC-10, τον Parasound HCA 3500 ως τελικό ενισχυτή και τα Audio Spectrum Baby με το υπογούφερ στην θέση των ηχείων. Το player «συγκατοίκησε» για λίγο καιρό και με το πολύ καλό (και με εντελώς διαφορετική αρχιτεκτονική) Orpheus Zero P. Τα καλώδια σύνδεσης του player με το υπόλοιπο σύστημα ήταν ένα ζευγάρι Cello Strings σε εκδοχή single ended. Οι πρώτες εντυπώσεις κατά τις ακροάσεις του NAS-DAC παραπέμπουν σε μία πολύ μουσική, ευχάριστη και διανυγή ψηφιακή πηγή, η οποία έχει σημαντικές δυνατότητες περιγραφής επιμέρους λεπτομερειών και δημιουργίας ενός καλού soundstage. Τώρα αυτό μπορεί να ακούγεται ως κοινότοπο, αλλά, με δεδομένη την σχεδιαστική προσέγγιση και την κατηγορία τιμής της εν λόγω συσκευής, τα πράγματα είναι διαφορετικά: Το Monrio, από πλευράς αρχιτεκτονικής ανήκει στην απλούστερη κατηγορία των συσκευών του είδους, καθώς δεν χρησιμοποιεί τεχνικές upsampling και cus-

Το τροφοδοτικό του μηχανισμού ανάγνωσης και του συστήματος ελέγχου.

tom dsp, αμφότερα εργαλεία που έχουν προσφάτως προστεθεί στον χώρο του απαιτητικού ψηφιακού audio. Ως εκ τούτου, η ηχητική του συμπεριφορά θα πρέπει να εξηγηθεί αποκλειστικά και μόνο με τις συγκεκριμένες επιλογές υλικών και την ποιότητα κατασκευής του. Περισσότερο αναλυτικά, το NAS-DAC αποδίδει το χαμηλό με σώμα και παλμό περιγράφοντας τα όργανα της περιοχής με φασματική και χρονική ακρίβεια. Το όρθιο μπάσο (Girl Talk/TBM), οι κατώτερες νότες του πιάνου (Keith Jarrett/Arbour Zena/ECM) και οι συνθετητές (Vangelis/1492) δεν κάνουν απλώς αισθητή την παρουσία τους αλλά εμφανίζονται επιβλητικά, με σωστή άρθρωση και έκταση και σε σαφείς θέσεις στον χώρο. Οι ανώτερες χαμηλές συχνότητες και η μεσαία περιοχή, αναδείχθηκαν σε ένα από τα πλέον ισχυρά, σημεία του player: Τα πνευστά, όπως το κλαρινέτο και το σαξόφωνο, καθλώνουν με την δύναμη της περιγραφής τους (John Surman/rarum/ECM) η ανθρώπινη φωνή εμφανίζεται άκρως ρεαλιστική και επιβλητική στην σκηνή (Ελένη Καραίνδρου/Ανέκδοτες Ηχογραφήσεις, Ioannis Papadakis/X-Αβατον) ενώ η βιόλα της Kim Kashkashian αποδίδει σε ένα ιδιαίτερο, δικό της επίπεδο μέσα στην συνολική σύνθεση του Garbarek (Jan Garbarek/In Praise of Dreams/ECM). Μιλώντας για επίπεδα, αυτή ίσως να είναι και η ιδιαιτερότητα του Monrio και εκεί να βρίσκεται η αξία του: Επιτυγχάνει να διατηρήσει το layering της σύνθεσης επιτρέποντας στον ακροατή να ακολουθήσει κάθε μελωδική ή ρυθμική γραμμή χωρίς να κουράζεται, απολαμβάνοντας έτσι τον κάθε δίσκο. Στην ανώτερη περιοχή του φάσματος το

Προσφέρονται single ended και balanced αναλογικές εξοδοι, καθώς και s/pdif 75Ω.

Οι αραία τοποθετημένοι και όμοιοι διακόπτες είναι όμορφοι αλλά δυσκολεύουν λίγο τον χειρισμό.

Τεχνικά χαρακτηριστικά

Συμβατότητα: CD, CD-R, CD-RW

Μηχανισμός ανάγνωσης: Philips
Ψηφιακό τμήμα: Μετατροπή d/a 24bit/192kHz, δΣ, CS4397, Sample rate converter CS8420.

Αναλογικό τμήμα: OPA134 (Burr Brown), δύο σταθεροποιημένα τροφοδοτικά.

Εξοδοι: Αναλογικές: Single ended και balanced, Ψηφιακή: s/pdif 75Ω.

Τιμή: 1600 ευρώ

Sonus HiFi, τηλ.: 210-866.0057,
web: www.monrio.com

NAS-DAC αποδίδει αναλόγως σωστά: Η έκταση και η ταχύτητα των μεταλλικών κρουστών ικανοποιεί πλήρως τον ακροατή (Jazz at the Pawnshop/Proprius) ο οποίος, εκτός των άλλων ανακαλύπτει ότι το αποτέλεσμα είναι ιδιαίτερα ξεκούραστο, ακόμη και σε υψηλές στάθμες, γεγονός που επιτρέπει την παράταση της ακρόασης πρακτικώς επ' αόριστον.

Τελικώς...

...στην περίπτωση του NAS-DAC βρισκόμαστε απέναντι από μία καθαρόαιμη audiophile περίπτωση υπό την έννοια ότι πρόκειται για μία απλή, στην βάση της, κατασκευή, η οποία ωστόσο είναι τόσο ποιοτική, όσο χρειάζεται για να εξαντλήσει τα όρια που θέτει η τεχνολογία που ενσωματώνει. Μουσικό, ξεκούραστο και ταυτόχρονα απλό, χωρίς να γίνεται απλοϊκό ως κατασκευή, αποτελεί μία πολύ καλή επιλογή, αν κινείστε σε αυτό το είδος συσκευής και σε αυτή την κατηγορία τιμής.

Το τηλεχειριστήριο είναι το κλασικό της Monrio.

Η συσκευή είναι λιτή αλλά η σημασία στην λεπτομέρεια είναι χαρακτηριστική του Ιταλικού design...

προενισχυτής / τελικός ενισχυτής

Classe Delta CP-500 - CA-2100

08/03/2005

Φαίνεται ότι η εταιρία από τον Καναδά πέτυχε κάτι που σπανίως επιτυγχάνεται: Έναν εντυπωσιακό συνδυασμό δυνατοτήτων και ηχητικής συμπεριφοράς, σε ένα περίβλημα που δεν μπορεί παρά να προσελκύσει την προσοχή με την αισθητική του.

Η σειρά Delta του κατασκευαστή από τον Καναδά, είναι ίσως και η πιο πολυσυζητημένη: Μπορεί οι συσκευές της να μην έχουν το ειδικό βάρος εκείνων της σειράς Omega οι οποίες, όντας οι κορυφαίες σχεδιάσεις της Classe απέτελεσαν ένα case study οι εμπειρίες του οποίου χρησιμοποιήθηκαν δεόντως, αλλά είναι βέβαιο ότι αποτελούν μία ενδιαφέρουσα πρόταση τόσο σε θέματα αισθητικής, όσο (όπως θα δούμε) και σε θέματα εσωτερικής δομής. Η αλήθεια είναι ότι οι συσκευές της Classe ανέκαθεν ανήκαν στο στρατόπεδο του ...αυστηρού high-end που δεν καταφεύγει εύκολα σε απλοποιήσεις και μυστηριακού τύπου λύσεις (που κάποιες φορές δίνουν το άρωμα της αρπαχτής...) αλλά ακολουθεί τον αυστηρό «by the book» δρόμο. Ο David Reich (αρχικά) και ο

περισσότερο μαρκετίστας Mike Viglas αργότερα, θεμελίωσαν αυτή την λογική την οποία σεβάστηκε πλήρως και ο όμιλος της B&W στον οποίο ενσωματώθηκε τα τελευταία χρόνια η εταιρία. Όλα αυτά είναι καλά, αλλά στην πραγματικότητα τίποτε δεν μπορούσε να προετοιμάσει επαρκώς τους φίλους της Classe για την σειρά Delta η οποία πραγματικά έσπασε κάθε δεσμό με το παρελθόν: Ο κατασκευαστής των προφίλ αλουμινίου που χρησιμοποιούνται στην πρόσοψη των νέων συσκευών παρήγγειλε καινούριο αυτοκίνητο (αν όχι σαλέ στις Ελβετικές Άλπεις), οι σχεδιαστές της εταιρίας νέα - μεγαλύτερη- καφετιέρα (για παρηγοριά τις ατέλειωτες ώρες της δουλειάς), και οι άνθρωποι του project management, ηρεμιστικά: Τις κούρμπες στις προσόψεις να τις καταλάβουν... Αλλά οθόνη LCD σε έναν σκέτο δικάναλο προενισχυτή; Μήπως το πράγμα πήγαινε πολύ μακριά; Οι CP-500 και CA-2100 απαντούν με τον καλύτερο τρόπο σε αυτά τα καυτά ερωτήματα...

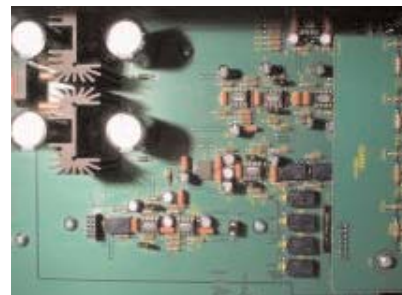
Η Classe χρησιμοποιεί μία μεγάλη πλακέτα και τοποθετεί τα διάφορα μπλόκς του κυκλώματος σε μεγάλες αποστάσεις.

ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ...

Αν υπάρχει κάτι που χαίρεσαι στον CP-500 από την πρώτη στιγμή είναι η προφανής διάθεση της Classe να σχεδιάσει έναν προενισχυτή από τον οποίο να μην λείπει τίποτε: Υπάρχει η δυνατότητα τοποθέτησης αρθρώματος προενίσχυσης phono (κατάλληλου για κεφαλές mm/mc), ο σχεδόν ξεχασμένος από όλους βρόγχος εγγραφής για τρικέφαλες συσκευές (τις θυμάστε; αυτές που έχουν διακόπτη tape monitor), καθώς επίσης και balanced εισόδους και εξόδους. Απο πλευράς τυπικών προσόντων, ο CP-500 είναι ένας προενισχυτής με έξι εισόδους από τις οποίες οι τέσσερις είναι single ended (με την μία να μπορεί να γίνει phono) και οι δύο balanced, και τρεις εξόδους (single ended, balanced και tape out). Με αυτό ως δεδομένο, είναι βεβαίως αξιοπρόσεκτο το γεγονός ότι δεν θα βρείτε στην πρόσοψή του επιλογέα εισόδων παρά μόνο το ρυθμιστικό στάθμης. Όλοι οι χειρισμοί πραγματοποιούνται μέσω μίας οθόνης αφής (και του τηλεχειριστηρίου βεβαίως, το οποίο είναι εξαιρετικό από αισθητικής πλευράς και χαρακτηριστικά βαρύ) η οποία ακόμη προσφέρει σημαντικές δυνατότητες παραμετροποίησης της συσκευής, στις οποίες περιλαμβάνεται η ρύθμιση της ευαισθησίας των εισόδων, ώστε όλες οι πηγές να παίζουν στις ίδιες στάθμες, η ρύθμιση του τρόπου λειτουργίας και των ορίων του ρυθμιστικού στάθμης και ο προγραμματισμός κάποιων από τις λειτουργίες σε function keys στο τηλεχειριστήριο. Μέσω της οθόνης επίσης, ο χρήστης μπορεί να δει τις συνθήκες λειτουργίας της συσκευής (τάση δικτύου, καλή κατάσταση γείωσης, φάση και θερμοκρασία -όχι, χρειάζεται δηλαδή για να γίνετε ένας σχολαστικός-μανιοκαταθλιπτικός υποχόνδριος τύπος που αγχώνεται μόλις η τάση γίνει 218V...) να προγραμματίσει ένα έξυπνο τηλεχειριστήριο, να προσαρμόσει την συσκευή σε κάποιο custom σύστημα ελέγχου ή απλώς να καταργήσει τις εισόδους που δεν χρησιμοποιεί. Ένα μεγάλο μέρος των διαθέσιμων μενού αφορά την ρύθμιση της στάθμης και όχι τυχαία: Αυτό είναι ένα σημείο το οποίο έχουν προσέξει ιδιαίτερα οι άνθρωποι της Classe. Η ρύθμιση αυτή γίνεται -στο

Ο ενισχυτής και το τροφοδοτικό για το ένα από τα δύο κανάλια. Δαικρύνονται οι θωρακισμένοι ηλεκτρονόμοι επιλογής της εισόδου (κάτω, περίπου στο μέσον)

επίπεδο του αναλογικού σήματος- με δύο ειδικούς επεξεργαστές της Burr Brown (PGA2310) ο οποίος είναι στερεοφωνικός ώστε να εξυπηρετούν την balanced λογική της σχεδίασης των κυκλωμάτων του CP-500. Κάθε τέτοιος επεξεργαστής διαθέτει ένα δίκτυο αντιστάσεων που επιτρέπει την ρύθμιση της στάθμης σε 256 βήματα, μέσω ψηφιακού ελέγχου (με κώδικα των 8bit). Ο ψηφιακός αυτός έλεγχος είναι πλήρως παραμετροποιήσιμος από το μενού, επιτρέποντας έτσι τον έλεγχο την μέγιστης στάθμης (για λόγους ασφαλείας), καθώς επίσης και τον έλεγχο του βήματος και της ταχύτητας ανταπόκρισης του συστήματος στους χειρισμούς. Επιπρόσθετα, ο PGA2310 έχει δυνατότητα zero crossing detection κάτι που σε απλά ελληνικά σημαίνει ότι επειδή η αλλαγή της κατάστασης του εξασθενητή γίνεται την χρονική στιγμή που το σήμα είναι μηδενικό (ελάχιστη σε διάρκεια αλλά υπαρκτή) δεν υπάρχει θόρυβος κατά την ρύθμιση της στάθμης. Κυκλωματικά, η Classe χρησιμοποιεί την από καιρό δοκιμασμένη δοκιμή των επαναλαμβανόμενων κυκλωματικών μπλόκς: Ως ενεργό εξάρτημα χρησιμοποιεί παντού τον, εκ των κορυφαίων, τελεστικό OPA134 της Burr Brown περιστοιχισμένο από πολύ καλά υλικά, ο οποίος μάλιστα είναι τοποθετημένος σε βάση προβλέποντας την πιθανότητα αναβάθμισης (σίγουρα κάποιον θα δούν με μισό μάτι τις βάσεις αυτές...). Η δομή του balanced κυκλώματος προβλέπει ένα απομονωτή στην είσοδο του εξασθενητή, ώστε να εξασφαλίζεται υψηλή αντίσταση εισόδου και ταυτόχρονα η ιδανική (με αντίσταση κάτω των 600Ω) οδήγηση του PGA2310, καθώς και έναν απομονωτή στην έξοδο ώστε να εξασφαλίζονται μεγάλες δυνατότητες οδήγησης τελικών ενισχυτών. Η επιλογή των εισόδων και η εσωτερική δρομολόγηση του σήματος γίνεται με θωρακισμένους ηλεκτρονικούς των οποίων οι επαφές είναι από επιχρυσωμένες επαφές αργύρου. Η τροφοδοσία ξεκινά από έναν μετασχηματιστή με ξεχωριστά τυλίγματα για κάθε κανάλι και συνεχίζεται με εννέα τοπικούς σταθεροποιητές. Το ψηφιακό κομμάτι -βεβαίως- τροφοδοτείται επίσης από διαφορετική διάταξη. Ο τελικός ενισχυτής CA-2100 είναι ο μικρότερος της σειράς Delta και αποδίδει Ο CP-500 χρησιμοποιεί τον OPA134 της Burr Brown. Της ίδιας εταιρίας είναι και ο ψηφιακός ελεγχόμενης εξασθενητής που φαίνεται στο μέσον και αριστερά.

ισχύ 100Wrms σε φορτία 8Ω, τιμή που ανεβαίνει στα 200Wrms/4Ω υποδηλώνοντας μεγάλη άνεση στην παροχή ρεύματος και στην οδήγηση δύσκολων φορτίων, παρά την τυπικά μικρή ισχύ του. Πρόκειται για μία σχεδίαση που χρησιμοποιεί στάδιο εισόδου J-FETs, που χαρακτηρίζεται από μεγάλη αντίσταση εισόδου και χαμηλό θόρυβο και σχεδίαση τέτοια ώστε να μην απαιτείται πυκνωτής σύζευξης στην είσοδο, στάδιο οδήγησης με MOSFETs και στάδιο ισχύος με δέκα διπολικούς ημιαγωγούς σε τάξη A/B (με πόλωση αρκετή ώστε να προσφέρεται ένα καλό ποσοστό ισχύος σε τάξη A, κατά την εταιρία). Η τροφοδοσία γίνεται από έναν μετασχηματιστή με ξεχωριστά τυλίγματα για κάθε κανάλι και έναν μεγάλο αριθμό πυκνωτών μεσαίας χωρητικότητας. Αν μέχρι εδώ τα πράγματα δεν σας έχουν φανερά ιδιαίτερα πρωτότυπα έχετε δίκιο: Ο CA-2100 δείχνει να είναι ένας καλοσχεδιασμένος και με καλές δυνατότητες σε ρεύμα τυπικός τελικός ενισχυτής τάξης A/B και θα έμενε σε αυτή την κατηγορία αν η άνθρωποι της Classe δεν είχαν βάλει το χεράκι τους: Υπάρχει ένα σύνθετο σύστημα ελέγχου της λειτουργίας το οποίο χρησιμοποιεί αισθητήρες Hall για την μέτρηση του ρεύματος εξόδου, αισθητήρες θερμότητας, ψηφιακή επεξεργασία και κυκλώματα που δεν βρίσκονται στο δρόμο του σήματος για να εξασφαλίσουν την ομαλή λειτουργία του ενισχυτή, ενώ δεν λείπει και η κλασική λύση του dc servo για την καταστολή των τάσεων dc στην έξοδο. Σύμφωνα με τους ανθρώπους της εταιρίας, το σύστημα καταφέρνει να διατηρήσει τον ενισχυτή ασφαλή ακόμη και από

Εξι εισοδοί line από τις οποίες οι δύο είναι balanced, single ended και balanced εξόδος και αρκετές δυνατότητες διασύνδεσης με συστήματα ελέγχου.

Όλα όσα χρειάζεται κανείς για να καταντήσει υποχόνδριος. Πριν επισκεφτείτε τον ψυχίατρο, καλό είναι να γνωρίζετε ότι διακυμάνσεις στην τάση τροφοδοσίας είναι αναμενόμενες και συνθιγμένες.

Τεχνικά χαρακτηριστικά

Classe CP-500

Είσοδοι: 6 (4 single ended, 2 balanced), δυνατότητα για είσοδο phono mm/mc

Εξοδοί: 3 (1 single ended, 1 balanced, 1 εγγραφής)

Ρύθμιση στάθμης: Εξασθενητής Burr Brown PGA2310 με δυνατότητες παραμετροποίησης βήματος και ταχύτητας.

Απόκριση συχνότητας: dc-200kHz (0.1dB)

Παραμόρφωση: 0.003% (thd+n)

Αντίσταση Εισόδου: 100kΩ

Αντίσταση Εξόδου: 100Ω

Διαχωρισμός καναλιών: >100dB

Άλλα χαρακτηριστικά: Οθόνη αφής TFT/LCD, δυνατότητα αναβάθμισης λογισμικού, δυνατότητα σύνδεσης σε σύστημα τηλεχειρισμού, είσοδος και έξοδος σκανδαλισμού (triggering), υποδοχές RJ-45 συμβατές με την προδιαγραφή CAN (Controller Area Network), έλεγχος μέσω θύρας RS232.

Classe CA-2100

Στάδιο εξόδου: Σε τάξη A/B με διπολικούς ημιαγωγούς.

Ισχύς: 2x100Wrms/8Ω, 2x200Wrms/4Ω

Απόκριση συχνότητας: 10Hz-22kHz (0.1dB), 10Hz-155kHz (-3db)

Παραμόρφωση: 0.004% (8Ω, με αναφορά είσοδο 1Vrms/1kHz, 10Hz-500kHz)

Λόγος S/N: <-106dB (με αναφορά στην πλήρη ισχύ, 10Hz-80kHz)

Άλλα χαρακτηριστικά: Είσοδοι single ended και balanced, επιλογέας εισόδου στην πρόσοψη, δυνατότητα διπλοκαλωδίωσης.

Τιμές: CP-500: 4.250 ευρώ, CA-2100: 4.250 ευρώ

Τηλεοπτική, τηλ.: 210-983.4900, web: <http://www.classeaudio.com>

βραχυκυκλώματα στην έξοδο ενώ δεν μειώνει ούτε στο ελάχιστο την ταχύτητα του και τις επιδόσεις του σε παροχή ρεύματος.

Ο χρήστης έχει στην διάθεσή του δύο σετ εισόδων (balanced και single ended) τα οποία μπορεί να χρησιμοποιήσει ταυτόχρονα επιλέγοντας κάθε φορά την είσοδο που επιθυμεί μέσω ενός διακόπτη στην πρόσοψη. Ο τελικός υποστηρίζει

Η σχεδίαση της πρόσοψης της σειράς Delta είναι πραγματικά πολύ προσεγγμένη. Προσέξτε την καμπύλη γύρω από το ρυθμιστικό στάθμης.

διπλοκαλωδίωση με δύο σετ εξόδων ανά κανάλι, των οποίων τα βύσματα υποστηρίζουν κάθε είδος ακροδέκτη. Αξιοσημείωτη τέλος είναι και η επιλογή της Classe στο θέμα της στήριξης του τελικού (όπως και του προενισχυτή), όπου χρησιμοποιούνται ελαστικά πέλματα από το υλικό NAVCOM (Noise and Vibration Control Material) LimbSaver. Το εν λόγω υλικό χρησιμοποιείται σε ιδιαίτερα απαιτητικές εφαρμογές καταστολής κραδασμών με ένα ιδιαίτερα ευρύ φάσμα συχνοτήτων (η εταιρία αναφέρει από 0-30kHz) στις οποίες εκτός του audio περιλαμβάνονται χορδές τόξων, μπαγκέτες τυμπάνων και αποσβεστήρες ανάκρουσης πυροβόλων όπλων.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ...

Οι CP-500 και CA-2100 αντικατέστησαν τους συνήθεις ενισχυτές μας (προενισχυτής Melos Line σε τάξη A και τελικός ενισχυτής Parasound HCA-3500) και κλήθηκαν να οδηγήσουν τα Audio Spectrum Baby (με το υπογούφερ) έχοντας ως πηγές το Sony SCD-XA9000ES (Super Audio CD player) και, για ένα μικρό χρονικό διάστημα, το πολύ καλό Orpheus Zero P (CD player). Έχοντας περάσει άσχημες στιγμές με διάφορους προενισχυτές/επεξεργαστές των οποίων οι δυνατότητες ήταν προσβάσιμες «από την οθόνη» (δηλαδή με μία σειρά από διαδρομές μέσα σε μενού των οποίων η δομή άγγιζε τα όρια της παράνοιας...) το user interface του CP-500 δεν μας ενθουσίαζε, τα χαρτιά. Στην πράξη όμως, αποδείχθηκε εξαιρετικά αποτελεσματικό, γρήγορο, απλό και λογικό, κατακτώντας με άνεση την πρώτη θέση ανάμεσα σε όλα

Οι κλασικές αξίες ενός καλού τελικού: Μεγάλος custom μετασχηματιστής, άφθονη (αλλά καλά κρυμμένη) χωρητικότητα, καλής ποιότητας ψύκτρες.

Τα καλύμματα των δύο συσκευών διαθέτουν φύλλα αποσβεστικού υλικού για την μείωση των χρωματισμών, παρά το μεγάλο πάχος τους.

τα παρόμοια προϊόντα που έχουμε δοκιμάσει (μαζί με αυτό του Parasound C1) κυρίως γιατί υπάρχει άμεση αλληλεπίδραση μεταξύ οθόνης και χρήστη λόγω της αφής, που καταργεί τα γνωστά διλήμματα του στυλ: «Τώρα πατάω enter ή return;» Παρ' όλα αυτά, ρίξτε μία ματιά και στο εγχειρίδιο χρήσης γιατί οι δυνατότητες είναι αρκετές παρά την πλουρίστικη δικάναλη λογική. Μας πήρε ένα δεκάλεπτο να καταλάβουμε ότι το σύστημα έπαιζε σε χαμηλές στάθμες επειδή κάποιος υπερβολικά συντηρητικός είχε αποφασίσει «πριν από εμάς για εμάς» ότι το όριο στο volume είναι το 80 όχι το 100...

Η πρώτη αίσθηση που δημιουργεί το Classe είναι γνωστή και χαρακτηρίζει όλες τις κορυφαίες συσκευές: Η απουσία από την σκηνή, με τον ιδιαίτερα χαμηλό θόρυβο, τα καλά δυναμικά και τον αθόρυβο εξασθενητή (που δεν έκανε ούτε ένα «τσικ» καθ' όλη την διάρκεια της δοκιμής) θα κερδίσει αμέσως τον απαιτητικό ακροατή που δεν συμπαθεί ιδιαίτερα τις φασματικές αποκλίσεις και τους συμβιβασμούς. Κρίνοντας από το βάρος και μόνο (που ξεπερνά λίγο τα 20 κιλά) δυσκολεύεται να πιστέψει ότι ο CA-2100 είναι ένας 100άρης τελικός, δηλαδή -με βάση τους σκληρούς αριθμούς- ένας μικρός ενισχυτής. Οι ακροάσεις κάνουν αυτή την δυσπιστία να θεριώνει καθώς οι δυνατότητες του τελικού είναι μεγάλες (είναι ίσως ο πιο νευράδης μικρός τελικός που έχουμε ακούσει) και εξαντλούνται μόνο επίτηδες, ακούγοντας δηλαδή σε πολύ μεγάλες στάθμες σε έναν μεσαίο χώρο. Σε αυτή την ακραία περίπτωση ο CA-2100 εμφανίστηκε συμπτώματα συμπίεσης και

Η Classe έχει δώσει μεγάλη σημασία στον έλεγχο των παραμέτρων λειτουργίας του ενισχυτή. Αισθητήρες Hall και θερμοκρασίας, ψηφιακή επεξεργασία και dc servo έχουν επιτρατευθεί για τον σκοπό αυτό.

Το στάδιο εξόδου του CA-2100 χρησιμοποιεί δέκα διπολικούς ημιαγωγούς σε τάξη A/B. Κατά την εταιρία, ένας σημαντικός αριθμός bat είναι σε τάξη «A»..

γενικός έδειξε μία ήπια δυσανεξία που δεν έχουμε συνηθίσει από τον πολύ πιο «μεγάλο» HCA-3500.

Καθώς οι ώρες των κριτικών ακροάσεων αυξάνονταν ήταν ενδιαφέρον να παρατηρήσει κανείς το πώς χειρίζεται το σύστημα της Classe το σήμα: Ενώ η ουδετερότητα είναι δεδομένη, υπάρχει παρ' όλα αυτά μία συγκεκριμένη άποψη: Οι ενισχυτές θα ενθουσιάσουν τους φίλους της ακρίβειας και της σταθερότητας στην εικόνα αλλά από ορισμένους θα λείψει κάποιες φορές αυτό που ονομάζουμε «ατμόσφαιρα». Μου πήρε κάμποσους δίσκους για να αποφασίσω αν η περίπτωση των CP-500/CA-2100 ήταν μία ακόμη περίπτωση τυπικής ουδετερότητας και καλών τεχνικών χαρακτηριστικών όπως συμβαίνει συχνά (και χωρίς κατ' ανάγκη να είναι κατακριτέα κατάσταση) ή μία διαφορετική επιλογή. Η Classe δηλώνει παντού ότι οι σχεδιάσεις της περνούν από εξονυχιστικές ακουστικές εκτιμήσεις και αν αυτό συμβαίνει, τότε, πράγματι έχουμε να κάνουμε με την δεύτερη εκδοχή. Το σύστημα κατάφερε να συνδυάσει με θαυμαστό τρόπο την έκταση και τον δυναμισμό χαμηλά που απαιτούν οι συνθετικές (Ιωάννης Παπαδάκης/Εξ Αβατον) με την δυνατότητα απόδοσης των παράλληλων μελωδικών γραμμών που συναντάμε σε έργα όπου υπάρχει συνομιλία οργάνων που βρίσκονται σε ελαφρώς διαφορετική θέση στον χώρο (Jan Garbarek/In Praise of Dreams), τον αρμονικό πλούτο και την λεπτομέρεια που απαιτεί η αναπαραγωγή πνευστών όπως το ιδιόμορφο ντιτζερντού (Harmattan/Festival Son Et Image

Αν η σημασία στην λεπτομέρεια κάνει -μερικές φορές- την διαφορά, ιδού μία τέτοια λεπτομέρεια: Μπάρες μεγάλης διατομής συνδέουν παράλληλα τις υποδοχές εξόδου. Γιατί δεν το κάνουν όλοι έτσι;

Ο CA-2100 προσφέρει εισόδους single ended και balanced, και δυο ζευγάρια υποδοχών για την σύνδεση ηχείων, επιτρέποντας έτσι την εύκολη διπλοκαλωδίωση.

2004/Fidelio) με τον όγκο και την άρθρωση στην φωνή (Adiemus/Songs of Sanctuary) αλλά και να εστιάσει άψογα μεμονωμένα όργανα με ισχυρή σκηνική παρουσία όπως το κλαρινέτο (John Surman/:rarum). Αυτή η εύπλαστη συμπεριφορά, που εκτείνεται από τον δυναμισμό μέχρι την απόλυτη ακρίβεια στο χόχρωμα και τον χρονισμό, είναι ο χαρακτήρας των Classe οι οποίοι δημιουργούν την εντύπωση ότι τηρούν μία ευγενική απόσταση τόσο από τον ακροατή όσο και από το πρόγραμμα. Πριν βιαστείτε να κρίνετε την συμπεριφορά αυτή, η οποία παρεμπιπτόντως συνδυάζεται με μία πολύ καλή εικόνα που εστιάζεται σαφώς πίσω από τα ηχεία, αναλογιστείτε αν ψάχνετε για ενισχυτή ή για έναν φίλο με τον οποίο θα ακούτε μαζί μουσική. Στην πρώτη περίπτωση βρίσκεστε απέναντι από μία ιδιαίτερα σοβαρή πρόταση. Στην δεύτερη, διαβάζετε λάθος κείμενο...

ΤΕΛΙΚΩΣ...

...οι CP-500 και CA-2100 είναι σαφώς κάτι παραπάνω από μία προσπάθεια που

Ενας διακόπτης επιτρέπει την επιλογή balanced/single ended εισόδου. Τα led πληροφορούν για την επιλογή αυτή και για την καλή λειτουργία του ενισχυτή.

Οι ψύκτρες του τελικού ενισχυτή αποτελούν φυσική συνέχεια της καμπύλης της πρόσοψης

Τα σημεία έδρασης των συσκευιών χρησιμοποιούν το υλικό NAVCOM LimbSaver.

στηρίζεται στην ιδιόμορφη αισθητική και στην απλή παροχή άφθονων δυνατοτήτων. Αντίθετα, θα έλεγε κανείς, οι άνθρωποι από τον Καναδά, έβαλαν μπελά στο κεφάλι τους, αποφασίζοντας να υλοποιήσουν μία πλήρη από λειτουργικής απόψεως και άρτια ηχητικώς σχεδίαση σε μία κατηγορία όπου η ηχητική ποιότητα παίζει τον πρωτεύοντα ρόλο συχνά σε βάρος της λειτουργικότητας. Αυτό το στοίχημα η Classe φαίνεται να το κέρδισε στην περίπτωση των συγκεκριμένων συσκευών και το κέρδισε άνετα καθώς από τους CP-500/CA-2100 κυριολεκτικά δεν λείπει τίποτε!

ραδιοφωνικός δέκτης

Magnum Dynalab DT5

29/03/2005

PLL και βηματικός συντονισμός σε δέκτη της Magnum Dynalab; Στην πυρά!... Αλλά, μήπως να το ξανασκεφτείτε; Μιλάμε για μία συσκευή στην περιοχή του χιλιάριку, με ενδιαφέρουσες δυνατότητες και κυρίως μέσα στο πνεύμα του μεγάλου αμερικανού κατασκευαστή...

Είναι σχεδόν βέβαιο ότι την Magnum Dynalab την γνωρίζετε, ιδιαίτερα μάλιστα αν το ραδιοφωνο είναι μέσα στις πηγές που χρησιμοποιείτε: Πρόκειται για έναν από τους ελάχιστους κατασκευαστές κορυφαίων ραδιοφωνικών δεκτών ο οποίος, επιπρόσθετα, χρησιμοποιεί πλήρως αναλογικά στάδια συντονισμού (δηλαδή χωρίς να καταφεύγει σε ψηφιακή σύνθεση συχνότητας), δικής του σχεδίασης και κατασκευής ενισχυτές RF και ενισχυτικά στάδια στην έξοδο όπου δεν διστάζει να περιλάβει και την επιτομή της audiophile προσέγγισης, δηλαδή λυχνίες, όπως συμβαίνει στην περίπτωση του «μεγάλου» υβριδικού MD-108. Οι απανταχού λάτρεις του καλού ραδιοφώνου, με πρώτους-πρώτους

τους αμερικανούς που φημίζονται για την αγάπη τους στο μέσον, τιμούν εδώ και χρόνια την Magnum Dynalab και το δόγμα της για το «τί είναι ένας καλός δέκτης AM/FM» και το όνομα της εταιρίας έχει γίνει συνώνυμο με την high-end ακρόαση των ερτζιανών. Το θέμα τώρα, βεβαίως, είναι τί ακριβώς κάνει ένας δέκτης σαν τον DT5 στον κατάλογο της εταιρίας: Πρόκειται για έναν ραδιοφωνικό δέκτη ο οποίος αποτελεί την υλοποίηση του αντιστροφου των εκπεφρασμένων απόψεων της εταιρίας σε όλα ή σχεδόν όλα τα θέματα. Η απάντηση θα μπορούσε να είναι απλή: Το ταμπελάκι της τιμής, δείχνει έναν αριθμό πέντε και κάτι φορές μικρότερο από αυτό του κορυφαίου δέκτη της εταιρίας και οι

Το εσωτερικό του DT5 κρύβει μία κάθε άλλο παρά συμβατική κατασκευή. Η Magnum Dynalab χρησιμοποιεί ένα ευμεγέθες τροφοδοτικό με τοπικές σταθεροποιήσεις και έχει προσπαθήσει να μειώσει τις καλωδιώσεις.

Πέντε πλήκτρα όλα κι όλα χρειάζονται για τους βασικούς χειρισμούς του DT5. Υπάρχουν πάντως και μερικές λειτουργίες που γίνονται μόνο από το τηλεχειριστήριο, όπως η διαχείριση του RDS και η αριθμητική εισαγωγή της συχνότητας.

προσφερόμενες δυνατότητες (συμπεριλαμβανόμενων RDS, 30+30 θέσεων μνήμης για σταθμούς AM/FM και της δυνατότητας ενσωμάτωσης της συσκευής σε σύστημα home automation) είναι ασυνήθιστα πολλές, δείχνοντας - προφανώς - ότι ο εν λόγω «μικρός» Magnum Dynalab απευθύνεται σε ένα διαφορετικό κοινό. Από την άλλη, η ύπαρξη μίας τέτοιας συσκευής με ένα βαρύ όνομα στην πρόσοψη θέτει και τις βάσεις για μία περισσότερο σύνθετη πρόκληση: Πόσο καλός μπορεί να είναι ένας τέτοιος δέκτης και κατ' επέκτασιν, πόσο μεγάλη σημασία έχει τελικώς η τεχνογνωσία που κατέχεις στο να ξεπεράσεις τους περιορισμούς κόστους που είναι εγγενείς σε μία τέτοιου είδους σχεδίαση;

στο εσωτερικό...

Για να καταλάβει κανείς το πόσο ριζοσπαστικός είναι ο DT5 σε σύγκριση με την κλασική άποψη της Magnum Dynalab, αξίζει τον κόπο να δούμε κατ' αρχήν ποιά είναι αυτή η άποψη: Εν τάχει, η εταιρία θεωρεί ότι ο καλός ήχος σε έναν δέκτη εξασφαλίζεται από ιδανικές συνθήκες λήψης, ιδανικές συνθήκες συντονισμού και ένα πολύ καλό ενισχυτή στην έξοδο. Οι απόψεις αυτές -στις οποίες δεν μπορεί κανείς να εκφέρει σοβαρή αντίρρηση, υλοποιούνται στους μεγάλους δέκτες με custom ενισχυτές RF, ένα σύνθετο κύκλωμα συντονισμού με αναλογικό (δηλαδή συνεχή χωρίς βήματα συχνότητας) έλεγχο, μεγάλη ευελιξία στο εύρος της ενδιάμεσης συχνότητας -IF- (ώστε να εξασφαλίζεται σε κάθε περίπτωση η βέλτιστη επιλογή μεταξύ επιλεκτικότητας και ποιότητας του αποδιαμορφωμένου σήματος) και τέλος με το προφανές: ένα καλό ενισχυτή audio στην έξοδο, ο οποίος σε κάποιες περιπτώσεις υποστηρίζει και balanced γραμμή μεταφοράς προς τον προενισχυτή.

Επί του προκειμένου, τώρα, ο DT5 ακολουθεί μία σαφώς πιο συνηθισμένη οδό κατά τα δύο τρίτα, τουλάχιστον: Πρόκειται για έναν δέκτη AM/FM ο

Το user interface του DT5 είναι το κλασικό: Ένας βηματικός επιλογέας σε συνδυασμό με μία οθόνη απεικόνισης της συχνότητας συντονισμού, του RDS, της θέσης μνήμης και του ρυθμού αναζήτησης σταθμών.

οποίος χρησιμοποιεί PLL και ψηφιακή σύνθεση συχνότητας για τον συντονισμό του, ένα oem στάδιο RF, και διαθέτει το συνηθισμένο user interface που συνδυάζει βηματικό επιλογή και οθόνη, όπου εμφανίζεται η συχνότητα του φέροντος, οι πληροφορίες του RDS και διάφορες σχετικές με την λειτουργία της συσκευής ενδείξεις.

Ο υποψιασμένος ωστόσο, αρχίζει να το ψάχνει το πράγμα, όταν διαπιστώσει ότι ο «μικρός» έχει ένα αναλογικό στάδιο με τέσσερις διπλούς OPA134 της Burr Brown (πρόκειται για έναν εκ των κλασικών audiophile τελεστικών ενισχυτών με είσοδο υλοποιημένη από FET) των οποίων η τοπολογία υποστηρίζει τόσο single ended όσο και balanced εξόδους, καθώς και ένα τροφοδοτικό με πολλαπλές σταθεροποιήσεις. Αυτού του είδους η προσέγγιση κατ' αρχήν πρέπει να αρκεί για να καθησυχάσει τους... ανασφαλείς και τους καχύποπτους (στους οποίους - δεν θα σας κρύψω- ότι περιλαμβάνεται λόγω επαγγελματικής διαστροφής και ο υπογράφων): Με τον DT5 η Magnum Dynalab δεν προσπαθεί να κάνει μία «αρπαχτή» με έναν φθινό-«φασόν» δέκτη στου οποίου την σχεδίαση μετείχε μόνο με τον λογότυπό και την φήμη της, αλλά προσπαθεί τίμια να μπει στην αγορά της μεσαίας κατηγορίας, παίζοντας όσο καλύτερα μπορεί. Αυτό το «καλύτερα», πέραν του ενισχυτή και του τροφοδοτικού, μεταφράζεται στην επιλογή ενός σταδίου εισόδου RF από την Wangine (έναν από τους σημαντικούς προμηθευτές oem εξαρτημάτων για δέκτες), και ενός μονολιθικού, ολοκληρωμένου για ραδιοφωνική λήψη από την Sanyo (LA1266) το οποίο περιλαμβάνει όλα τα απαραίτητα μπλόκς, από το στάδιο RF και το κύκλωμα παραγωγής της ενδιάμεσης συχνότητας (IF) μέχρι και το κύκλωμα για την ένδειξη του σωστού συντονισμού. Η σύνθεση της συχνότητας ελέγχεται από ένα PLL που υλοποιείται με το TC9257 της Toshiba ένα ειδικό ολοκληρωμένο κύκλωμα κλειδωμένης φάσης για συστήματα ψηφιακής ραδιοφωνικής λήψης με ιδιαίτερα μικρή ανοχή. Τα κυκλώματα του δέκτη είναι υλοποιημένα με υλικά καλής ποιότητας (με εξάρσεις ακρίβειας

Ο δέκτης προσφέρει εξόδους single ended και balanced. Αξιο προσοχής σημείο, η καλή ποιότητα των βυσμάτων RCA.

στα κρίσιμα σημεία -αλλά μην φανταστείτε ακρότητες και χαιεντισμούς) και η Magnum Dynalab έχει εμφανώς προσπαθήσει να περιορίσει τις εσωτερικές καλωδιώσεις, χρησιμοποιώντας βύσματα που τοποθετούνται απ' ευθείας στην πλακέτα.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ...

Ο χρήστης έχει στην διάθεσή του δύο εισόδους για κεραία, μία 300Ω για τον κλασικό βρόγχο λήψης των AM και μία ομοαξονική 75Ω για την κεραία των σταθμών FM. Η Magnum Dynalab προσφέρει μαζί με τον δέκτη τις αντίστοιχες κεραίες (βρόγχο AM που μπορεί να τοποθετηθεί στην πίσω πλευρά της συσκευής και το συνηθισμένο δίπολο για τα FM μαζί με balun για την σύνδεση του) αλλά, βεβαίως συνιστά, ειδικά σε δύσκολες περιοχές την χρήση μίας καλής εξωτερικής κεραίας. Πέραν της σύνδεσης των κεραίων, δεν υπάρχουν πολλά πράγματα που θα πρέπει να γίνουν για να τεθεί ο δέκτης σε λειτουργία, πέραν του να επιλεγεί το βήμα (50/100kHz για τους σταθμούς FM και 9/10kHz για τους σταθμούς AM για την Ευρώπη και την Αμερική αντιστοίχως). Παρά την σχετικά απλή πρόσοψή του, ο DT5 παρέχει όλες τις απαραίτητες ευκολίες (και πολύ περισσότερες από τους κορυφαίους δέκτες της εταιρίας σε θέματα RDS και μνημών): Ο συντονισμός μπορεί να γίνει χειροκίνητα (από το τηλεχειριστήριο ή τον βηματικό επιλογή), ή και αυτόματα με τον δέκτη να ανιχνεύει την μπάνα για σταθμούς, ενώ προσφέρεται η δυνατότητα κίνησης από θέση μνήμης σε θέση μνήμης με τα ίδια πλήκτρα. Από το τηλεχειριστήριο μπορεί να γίνει επιλογή σταθμού με απ' ευθείας εισαγωγή της συχνότητας (χρησιμοποιώντας τα αριθμητικά πλήκτρα της μνήμης), καθώς επίσης και ενεργοποίηση των λειτουργιών του RDS. Προς τιμήν των αμερικανών, των οποίων οι σταθμοί δεν εκπέμπουν συνήθως RDS, ο DT5 προσφέρει ένα πλήρες πακέτο διαχείρισης αυτών των σημάτων στο οποίο περιλαμβάνεται εκτός της απεικόνισης των δεδομένων του σταθμού

Υπάρχουν υποδοχές για κεραίες 300Ω (AM) και 75Ω (FM). Στο αριστερό άκρο της φωτογραφίας διακρίνεται ο επιλογέας του βήματος συντονισμού.

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Αποδιαμόρφωση: AM/FM
Περιοχές συντονισμού: 87.5-108MHz (FM), 530-1720kHz (AM/10kHz), 522-1620kHz (AM/9kHz), βήματα 100/50kHz (FM), 10/9kHz (AM)
Συντονισμός: Σύνθεση συχνότητας, έλεγχος μέσω PLL, ενδιάμεση συχνότητα με σταθερό εύρος.
Είσοδοι κεραίας: 300Ω (AM, παρέχεται βρόγχος) 75Ω (FM, παρέχεται αναδιπλωμένο δίπολο και balun)
Εξοδοι audio: single ended/balanced
Ευαισθησία FM: 2μV/mono, 4μV/stereo για στάθμη σίγασης 30dB, 4mV/mono, 55mV/stereo για στάθμη σίγασης 50dB
Ευαισθησία AM: 600μV/m για S/N 20dB στα 603kHz 450μV/m για S/N 20dB στα 1404kHz
Απόκριση συχνότητας: 10Hz-15kHz
Λόγος Σήματος προς Θόρυβο: FM 40dB (για βήμα 100kHz), AM 40dB (στα 999kHz)
Δυνατότητες: RDS, 30+30 μνήμες (AM/FM), επιλογή mono/stereo (FM), ρυθμοί συντονισμού: Manual/Seek/Presets, δυνατότητα άμεσης εισαγωγής της συχνότητας, τηλεχειριστήριο.

Τιμή: 1250 ευρώ

MF Audio, τηλ.: 210-766.3407,
 web: <http://www.mfaudio.gr>,
<http://www.magnumdynalab.com>

και η δυνατότητα αναζήτησης σταθμών με βάση το flag PTY (ProgramType), δυνατότητα πάντως, που μάλλον απογοήτευση προκαλεί στον έλληνα χρήστη αφού από τις 31 προσφερόμενες κατηγορίες προγράμματος ελάχιστοι σταθμοί εκπέμπουν κάποιο PTY ώστε να μπορείς να τους κατατάξεις αναλόγως... Για την δοκιμή του δέκτη χρησιμοποιήσαμε τις κεραίες που συνοδεύουν τον δέκτη σε μία περιοχή με καλή γενικώς λήψη και χωρίς προβλήματα παρεμβολών. Από τις διαθέσιμες εξόδους χρησιμοποιήσαμε τις single ended, ενώ το υπόλοιπο σύστημα ήταν το «γνωστό» με προενισχυτές τους Melos Linear και Rotel RHC-10, τελικό ενισχυτή τον HCA-3500 της Parasound και ηχεία τα Audio Spectrum Baby με το

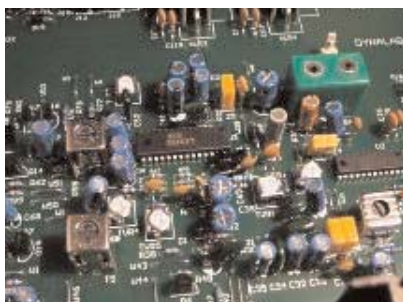
Το RF front end του δέκτη προέρχεται από την Wangine, μία γνωστή εταιρία για τα oem τμήματα υψηλών συχνοτήτων που παράγει.

παθητικό υπογούφερ της εταιρίας. Στην συγκεκριμένη περιοχή ο DT5 συντονίστηκε με μεγάλη ευκολία στο σύνολο των σταθμών που χρησιμοποιήσαμε κατά τις ακροάσεις χωρίς προβλήματα θορύβου ή παρεμβολών (έχω την εντύπωση στα περισσότερα μέρη του λεκανοπεδίου που βρίσκονται σε καλή θέση ως προς τις κεραίες των σταθμών της πρωτεύουσας θα συμβεί το ίδιο). Το αναδιπλωμένο δίπολο (η κλασική κεραία «Τ» που περιλαμβάνει ο DT5) έχει κάποια χαρακτηριστικά κατευθυντικότητας και αυτό επιτρέπει την βελτιστοποίηση της λήψης με μικρές αλλαγές στην θέση του, λύνοντας έτσι μικροπροβλήματα, αν αυτά προκύψουν. Αυτό είναι μία αξιοσημείωτη επίδοση ιδιαίτερα αν αναλογιστεί κανείς ότι έχουμε να κάνουμε με ένα σύστημα συντονισμού που δεν επιτρέπει τον έλεγχο της ενδιάμεσης συχνότητας (wide/narrow IF) με αποτέλεσμα να είναι εκτεθειμένο σε συνθήκες λήψης με ισχυρούς σταθμούς που βρίσκονται πολύ κοντά στην μάντα, ωστόσο είναι προφανές ότι η επιλεκτικότητα του δέκτη είναι πολύ καλή και αυτό επέτρεψε στον σχεδιαστή του συστήματος να το ρυθμίσει προς το «wide» ευνοώντας την ποιότητα έναντι της απόρριψης των παρακείμενων σταθμών.

Η εκτίμηση της ηχητικής ποιότητας, στην περίπτωση των ραδιοφωνικών δεκτών, είναι μία διαδικασία που περιλαμβάνει ως παράμετρο και την ποιότητα των ραδιοφωνικών σταθμών. Στην πράξη, η δυνατότητα να αναδεικνύει τις διαφορές στην ποιότητα της εκπομπής είναι, ίσως, ένα από τα καλύτερα κριτήρια για την απόδοση του

Το κυρίως τμήμα του δέκτη, όπου διακρίνεται το μονολιθικό κύκλωμα συντονισμού της Sanyo (δεξιά) και το PLL της Toshiba (αριστερά).

Σε αντίθεση με την συνήθη (κακή) πρακτική, η Magnum Dynalab έχει υλοποιήσει έναν καλό ενισχυτή audio στην έξοδο του DT5.

δέκτη και σε αυτό ο DT5 πραγματικά αποδείχθηκε καλός έτσι ώστε με λίγη προσοχή είναι σχετικώς εύκολο να ξεχωρίσετε τους «καλούς» από τους «κακούς». Η τονική ισορροπία της συσκευής ικανοποιεί απόλυτα, με βαθύ, καλά περιγραφόμενο χαμηλό, ευχάριστες μεσαίες που επιτρέπουν την λεπτομερέστατη περιγραφή των ηχοχρωμάτων στην ομιλία -κάτι που μπορεί κανείς να διαπιστώσει ακούγοντας δελτία ειδήσεων, όπου εκτός από τα χαρακτηριστικά της άρθρωσης του εκφωνητή μπορεί να αποκτήσει και μία ιδέα για την ακουστική του ίδιου του booth όπου γίνεται η εκφώνηση, και υψηλές συχνότητες που είναι λεπτομερείς χωρίς να γίνονται σκληρές. Αν ο σταθμός και το πρόγραμμα το επιτρέπουν η στερεοφωνική εικόνα είναι επίσης πολύ καλή. Είχαμε την ευκαιρία να ακούσουμε μία live μετάδοση από το Τρίτο πρόγραμμα, κατά την οποία η ακουστική της αίθουσας και οι μικρολεπτομέρειες της παράστασης αναπύχθηκαν σωστά ανάμεσα στα ηχεία παρέχοντας επαρκείς πληροφορίες αντίληψης και βάθους. Από την άλλη, αν ακούτε σταθμούς με ατέλειωτα playlists σε mp3 ή σε σκληρούς δίσκους με αστείες κάρτες ήχου θα εκνευριστείτε: Η διαφορά στην ποιότητα ακούγεται αρκετά καθαρά.

ΤΕΛΙΚΩΣ...

...ο DT5 είναι ένας πολύ ενδιαφέρων δέκτης για τρεις, κυρίως, λόγους: Πρώτον, πρόκειται για μία καλή -εντός δεδομένων περιορισμών- κατασκευή με σημασία στις μικρές λεπτομέρειες που κάνουν εν τέλει την διαφορά, γεγονός που εξασφαλίζει την επιτυχία της αποστολής του, που είναι να παρέχει καλής ποιότητας ραδιοφωνική λήψη σε περιβάλλον χωρίς ιδιαίτερες δυσχέρειες (απομακρυσμένους σταθμούς, multipaths κ.λπ) προσφέροντας παράλληλα μία σειρά από ευκολίες που θα κάνουν την ζωή του χρήστη πιο εύκολη. Από αυτή την άποψη δικαιολογεί πλήρως το κόστος του, αποτελώντας μία εξαιρετική αγορά (την οποία, μάλιστα, θα πρότεινα μετ' επιτάσεως και στους ραδιοφωνικούς σταθμούς για να ακούσουν κάποια

Τέσσερις τελεστικοί ενισχυτές OPA134 της Burr Brown ανα κανάλι (χρησιμοποιούνται τα «δίδυμα» OPA2134). Υπάρχουν πολλές ψηφιακές πηγές που θα ήθελαν να έχουν τέτοια έξοδο...

στιγμή το τί εκπέμπουν από έναν καλό δέκτη και όχι από φορητό του κατοστάρικου -το πολύ). Δεύτερον, είναι πραγματικά ένας budget Magnum Dynalab και όχι ένας απλός ταιβανέζικος κλώνος με το όνομα της εταιρίας στην πρόσοψη, επομένως ένα ποσοστό από το πνεύμα του κατασκευαστή υπάρχει (και ακούγεται...). Τρίτον, θέτει ένα θέμα: Αν ο DT5 είναι τόσο αποτελεσματικός, πόσο καλύτερος μπορεί να είναι ένας πλήρως αναλογικός Magnum Dynalab στο ίδιο περιβάλλον λήψης; Επιφυλασσόμαστε...

φωνογραφική κεφαλή

Benz Micro Wood L2

19/04/2005

Η πρόταση της Benz Micro για την μεσαία κατηγορία τιμής, είναι μία κεφαλή κινητού πηνίου με γεννήτρια cross coil και ξύλινο περίβλημα, η οποία αποδεικνύεται συνεπής προς την φήμη του μεγάλου κατασκευαστή, όντας όχι "μία ακόμη" διεκπεραιωτική κεφαλή αλλά ένα εργαλείο με συγκεκριμένη αισθητική άποψη.

Για τους γνωρίζοντες, η Benz Micro, εκτός από βασική απασχόληση, κατά τις δεκαετίες του '70 και του '80, του κυρίου Ernst Benz, Ελβετού ωρολογοποιού του οποίου οι χρονογράφοι βρίσκονται σε πολλά κόκπιτ αεροσκαφών, υπήρξε μία από τις πλέον esoteric ευρωπαϊκές εταιρίες φωνογραφικών κεφαλών με ήχο που είχε (και εν πολλοίς έχει ακόμη) φανατικούς θαυμαστές, αποτελώντας την διάδοχη κατάσταση της -επίσης- διάσημης Empire. Λοιπόν, τα νέα είναι ευχάριστα: Η Benz όχι μόνο εξακολουθεί να βρίσκεται στο παιχνίδι της αγοράς του βινυλίου, όπως έχει εξελιχθεί σήμερα, αλλά αποδεικνύεται και ένας δυνατός παίκτης...

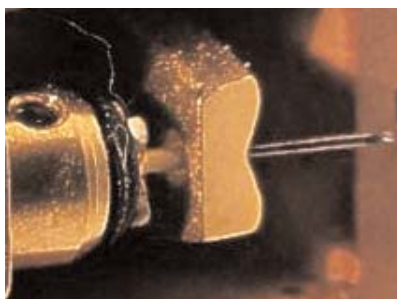
Η απορία είναι εύλογη: Τι σχέση έχουν οι χρονογράφοι με τις κεφαλές; Αν μιλούμε για μηχανικούς χρονογράφους, και οι ασχολούμενοι με αυτό το θέμα έχουν την άποψη ότι μόνο τα αυτοί είναι (τελικώς) χρονογράφοι με τους οποίους αξίζει να ασχολείται κανείς, τότε έχουν και μάλιστα μεγάλη: Η επεξεργασία σκληρών υλικών, όπως το διαμάντι, είναι σημαντική τόσο στις κεφαλές (για τις ακίδες) όσο και στους χρονογράφους (για την κατασκευή εδράνων με μικρές τριβές και μεγάλη αντοχή). Βέβαια, με τον αναλογικό ήχο να περνά από την κατηγορία των mass σε αυτήν των niche μέσων αποθήκευσης, ακόμη και οι καλύτεροι του είδους, έπρεπε να βρουν μία δουλειά που θα εξασφάλιζε τα προς το ζείν. Σκληρό, μεν, αληθές δε. Εν προκειμένω, πάντως, η Benz Micro δεν φαίνεται καθόλου να έχει επηρεαστεί από

την «κρίση». Η ελβετική εταιρία διαθέτει μία πλήρη σειρά κεφαλών από την LP Ebony που είναι το κορυφαίο μοντέλο της, μέχρι τις budget MC-Gold, MC-Silver και MC20, δεκατρείς διαφορετικούς κωδικούς, στους οποίους περιλαμβάνονται και εκδόσεις υψηλής εξόδου, ώστε να καλύπτονται όλες οι ανάγκες. Η Wood L2 ανήκει σε μία τριάδα «ξύλινων» κεφαλών (δηλαδή κεφαλών με ξύλινο κέλυφος) στις οποίες περιλαμβάνονται ακόμη οι M2 και H2, εκδόσεις με διαφορετικές ευαισθησίες (που κυμαίνονται από τα 0.3mV της L2 μέχρι τα 2.5mV της H2) αλλά όμοια -κατά τα άλλα- χαρακτηριστικά και κινείται στην μεσαία κατηγορία τιμής (περί τα 1000 ευρώ).

στο εσωτερικό...

Το περίβλημα της L2 είναι κατασκευασμένο από ξύλο πρίνου, ένα σκληρό και ανθεκτικό υλικό από το οποίο κατασκευάζονται -επίσης- πίπες

Η ακίδα της Wood L2 χρησιμοποιεί διαμάντι με διαστάσεις 6x40μm και στέλεχος από Βόριο.

τεχνικά χαρακτηριστικά

Γεννήτρια: Κινητού πηνίου, cross coil

Ακίδα/στέλεχος: Διαμάντι 6x40μm/συμπαγές από Βόριο

Εξοδος: 0.3mV, 3.54cm/sec

Απόκριση συχνότητας: 20Hz-20kHz (+/-1dB)

Ισορροπία καναλιών: <0.5dB

Διαχωρισμός καναλιών: >35dB/1kHz

Μάζα: 9gr

Ενδοτικότητα: 15μm/mN (δυναμική)

Δύναμη ανάγνωσης: 1.8-2.2gr

Συνιστώμενο φορτίο: 100Ω (100Ω-47kΩ)

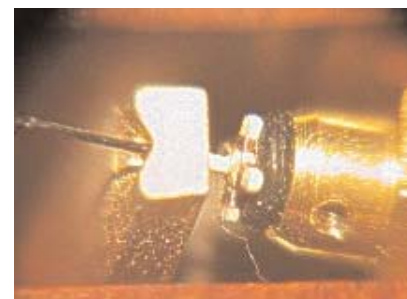
Τιμή: 970 ευρώ

Studio 17, τηλ.: 210-645.5397

καπνίσματος. Η επιλογή αυτή οδηγεί σε μία σχετικώς βαριά κατασκευή το βάρος της οποίας είναι 9 γραμμάρια παρά το γεγονός ότι το περίβλημα δεν είναι τελειώς κλειστό: Η Benz το χαρακτηρίζει ως «vented» γεγονός το οποίο σημαίνει ότι ο μηχανισμός είναι ακάλυπτος στο κάτω μέρος του. Η ακίδα που χρησιμοποιείται είναι από γυαλισμένο διαμάντι με διαστάσεις 6x40 μικρά, προσαρμοσμένο σε ένα συμπαγές στέλεχος από βόριο το οποίο μεταφέρει τις κινήσεις της σε μία γεννήτρια cross coil με οπλισμό από σίδηρο.

Όλα τα παραπάνω οδηγούν σε μία κεφαλή με απόκριση 20Hz-20kHz (+/-1dB), ισορροπία καναλιών 0.5dB και διαχωρισμό 35dB στο 1kHz. Η μάζα της κεφαλής και η ενδοτικότητά της (15μm/mN) την κάνουν κατάλληλη για βραχίονες μεσαίας και άνω ενεργού μάζας, δηλαδή για το μεγαλύτερο ποσοστό των βραχιόνων της αγοράς, επιλογή απόλυτα λογική με δεδομένη την κατηγορία της. Η ευαισθησία της L2 είναι 0.3mVrms στα 3.54cm/sec γεγονός που επιβάλλει την χρήση προενισχυτή mc (υπάρχουν -θυμίζω- και τα μοντέλα με υψηλότερη έξοδο). Ο προενισχυτής θα πρέπει να εξασφαλίζει φορτίο 100Ω κατ' ελάχιστον, αλλά η κεφαλή, σύμφωνα με τα τυπικά χαρακτηριστικά του κατασκευαστή μπορεί να λειτουργήσει και με αντιστάσεις εισόδου που φτάνουν τα 47kΩ.

Η Benz χαρακτηρίζει την αρχιτεκτονική της κεφαλής ως «vented». Το περίβλημα δεν καλύπτει το κάτω μέρος.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ...

Η L2 αντικατέστησε μία εκ των βασικών κεφαλών αναφοράς, την Benz Micro MC2 (μικρός που είναι ο κόσμος ε...) την οποία οι τακτικοί αναγνώστες θα έχουν παρατηρήσει ότι χρησιμοποιούμε συχνά, επάνω στον Ittok LVII, ενώ κατά την ίδια χρονική περίοδο χρησιμοποιούσαμε και μία ZYX R100 (την οποία ακούσαμε για πρώτη φορά επάνω στο DPS και από τότε την υιοθετήσαμε ως κεφαλή αναφοράς για την κατηγορία τιμής των 1000 ευρώ). Κατά την διάρκεια της δοκιμής χρησιμοποιήσαμε τον προενισχυτή phono RHQ-10 της Rotel (σε συνδυασμό με τον παθητικό RHC-10), ενώ το υπόλοιπο σύστημα περιελάμβανε τον τελικό HCA-3500 της Parasound και τα Audio Spectrum Baby με παθητικό υπογούφερ. Ο κατασκευαστής προτείνει μία αρχική περίοδο περίπου 40 ωρών, μέχρι η κεφαλή να φτάσει το μέγιστο της απόδοσής της και την εφαρμογή δύναμης ανάγνωσης από 1.8 έως 2.2 γραμμάρια. Κατά το μεγαλύτερο μέρος των ακροάσεων χρησιμοποιήσαμε 2 γραμμάρια. Μετά το «στρώσιμο» και με αυτή την δύναμη ανάγνωσης, η L2 επέδειξε άψογη μηχανική συμπεριφορά με συχνότητα συντονισμού 8Hz περίπου και στους δύο άξονες και πολύ καλή αναγνωστικότητα. Η πρώτη εντύπωση που δημιουργεί η ακρόαση της κεφαλής είναι αυτή της μουσικότητας και της ομοιογένειας, η οποία θα ενθουσιάσει τους φίλους της μεγάλης ορχήστρας και των φωνών. Πολυπληθή έργα, ενίοτε με χρωδίες, αποδίδονται με μία σωστή αίσθηση του μέτρου και χωρίς ροπή προς τον εντυπωσιασμό, χαρακτηριστικά που, η αλήθεια είναι, απαιτούν μία εξοικείωση πριν τα εκτιμήσεις δεόντως. (James Horner/The London Symphony Orchestra/Aliens/TER, Pink Floyd/Atom Heart Mother/Mobile Fidelity). Χωρίς να αποκλίνει προς το λαμπρό, η L2 δημιουργεί μία πολύ ευχάριστη αίσθηση εγγύτητας η οποία σε συνδυασμό με τις σημαντικές δυνατότητες απόδοσης των μικρολεπτομερειών έκανε την ακρόαση του Kларινέτου στο «Portrait of A Romantic» (John Surman/Private City/ECM) καθηλωτική εμπειρία. Ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα επίσης είναι η απόδοση της κεφαλής στην περιοχή των χαμηλών συχνοτήτων: Πέρα από το

Ο οπλισμός της γεννήτριας είναι κατασκευασμένος από καθαρό σίδηρο.

γεγονός ότι είναι σε θέση να κατέβει χαμηλά αποδίδοντας απολύτως ικανοποιητικά τόνους που αγγίζουν τα όρια των υπόχων όπως συμβαίνει στην εισαγωγή του «Breathe» (Pink Floyd/The Dark Side of the Moon/EMI 30th Anniversary Edition) είναι, επίσης, σε θέση να αποδώσει εξαιρετικά το σώμα των μεγάλων εγχόρδων της συμφωνικής ορχήστρας (Alan Sylvestri/The Abyss/Varese Sarabande), με πολύ καλή κίνηση και αέρα, καταφέροντας να μεταφέρει πλήρως την αίσθηση του soundtrack, αλλά και τα κρουστά σε όλο τους το εύρος όπως φάνηκε ακούγοντας το The Immigrants (Thom Rotella Band/DMP All Stars/ESA). Ο τελευταίος αυτός δίσκος αναδεικνύει ένα ακόμη ιδιαίτερο γνώρισμα της κεφαλής που σχετίζεται με την απόδοση της στερεοφωνικής εικόνας: Η σκηνή εστιάζεται αρκετά πίσω από τα ηχεία, έχει καλό βάθος και πλάτος και θα ικανοποιήσει ιδιαίτερα τους φίλους της αίσθουσας συναντήσεων (όπου δεν υπάρχει απόλυτος εστιασμός των πηγών) όχι όμως και όσους αναζητούν την εξαιρετική λεπτομέρεια, ιδιαίτερα στο βάθος της σκηνής. Εν προκειμένω, η ZYX, είναι συγκριτικά καλύτερη σε αυτόν ακριβώς τον τομέα και παρά το γεγονός ότι ο υπογράφων προτιμά σε προσωπικό επίπεδο την προσέγγιση της τελευταίας, μην βιαστείτε να κάνετε την επιλογή σας, γιατί έχουμε να κάνουμε μάλλον με μία υπόθεση αισθητικής και λιγότερο με τεχνικό ζήτημα: Γνωρίζω πολλούς που θα προτιμούσαν την άποψη της Benz Micro στο συγκεκριμένο θέμα. Στην ανώτερη περιοχή του φάσματος η Wood L2 εμφανίστηκε, απόλυτα ικανοποιητική τόσο σε θέματα έκτασης όσο και σε θέματα αρμονικού πλούτου με το βιμπράφωνο στο «Limehouse Blues» (Jazz at the Pawnshop/Proprius) να αποδίδεται με επαρκή αίσθηση υγρότητας και άψογο χρονισμό στα μέτωπα και τις αποσβέσεις του κάθε φθόγγου. Η καλή συμπεριφορά της κεφαλής ψηλά, εξασφαλίζει και την δυνατότητα ξεκούραστων ακροάσεων σε υψηλές στάθμες. «Ηλεκτρικά» έργα αποδίδονται στο... ύψος τους χωρίς την παραμικρή αίσθηση τραχύτητας που θα σε οδηγούσε να μειώσεις την στάθμη ύστερα από λίγο (Yello/One Second, στον ίδιο δίσκο, η φωνή της Shirley Bassey στο Rhythm Divine ακούγεται θαυμάσια)

Η Benz χαρακτηρίζει την αρχιτεκτονική της κεφαλής ως «vented». Το περίβλημα δεν καλύπτει το κάτω μέρος.

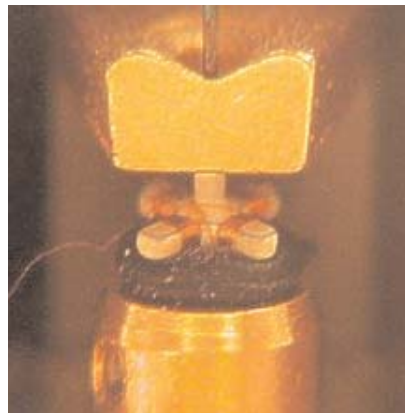

αποδεικνύοντας έτσι, ότι έχουμε να κάνουμε με μία all around κεφαλή η οποία παράλληλα σέβεται τις προτιμήσεις του χρήστη και δεν θέτει θέματα δικών της προτιμήσεων προς το ένα ή το άλλο

ΤΕΛΙΚΩΣ...

μουσικό είδος. ...όλα συνηγορούν ότι η Wood L2 είναι μία κεφαλή με άποψη και αυτό, σε μία εξαιρετικά δύσκολη κατηγορία τιμής, είναι κάτι που μόνο ως θετικό μπορεί να εκτιμηθεί. Η Benz Micro απέχει πολύ από το να θεωρηθεί ένας απλός διεκπεραιωτής στον χώρο του βινυλίου κάτι που φαίνεται σε αυτό ακριβώς το σημείο: Ακριβής όπου χρειάζεται, με πολύ καλή έκταση και δυνατότητες απόδοσης λεπτομερειών, αλλά παράλληλα κομιστής μίας συγκεκριμένης αισθητικής πρότασης συνεπώς προς την φήμη της εταιρίας, η Wood L2 απευθύνεται στον σοβαρό ακροατή δίσκων. Μη τα θέλετε όλα στο πιάτο: Αν κινείστε στην κατηγορία του χιλιάριου, πρέπει οπωσδήποτε να την ακούσετε!

Εδώ φαίνεται καθαρά η γεννήτρια cross coil καθώς επίσης και η ανάρτηση της.

digital media camera

τεχνικά χαρακτηριστικά

Φορμά: MPEG-2
Μέσα αποθήκευσης: Microdrive 4GB, Flash Card, SD card
Οπτικό σύστημα: Φακός ένδεκα στοιχείων (ένα ασφαιρικό), (F1.8-2.2: f=4.5-45mm, οπτικό ζουμ x10), ψηφιακά ζουμ x40, x200
Αισθητήρας: CCD 1/3.6 της ίντσας, 2 megapixels
Επεξεργαστής σήματος: Megabrid (JVC)
Οθόνη: 1.8 ίντσες, 130.000 pixels
Video/bitrates: 8.5/5.5/4.2/1.5Mbps
Φωτογραφίες: Αρχεία JPEG, 1600x1200/1280x960/1024x768, 640x480
Ηχος: WAV, LPCM 16 bit, 48/16/8kHz
Interfacing: AV (line out/composite), USB 2.0
Άλλες δυνατότητες: Ενσωματωμένο φλάς και μικρόφωνα δυνατότητα manual ρυθμίσεων.

Τιμή: 1450 ευρώ

ΗΛ.ΒΙ ΑΕ., τηλ.: 210-4832.855,
 web: <http://www.jvc.gr>, <http://www.jvc.com>

JVC Everio GZ-MC200

17/05/2005

Αν ανήκετε σε αυτούς που βρίσκουν τα DVD camcorders ως μία αναγκαστική και δυσάρεστη παραχώρηση στην παντοκρατορία του οπτικού δίσκου και βλέπετε τις κασέτες ως εύρημα ταφικής ανασκαφής της τρίτης χιλιετίας π.Χ., σημαντικό μέν αλλά εν πάση περιπτώσει *rasse* ως *life style*, αν, τέλος πάντων η λήψη βίντεο και φωτογραφιών είναι στα μάτια σας διασκέδαση και όχι καταπιεστικό χόμπυ, οι μηχανές της σειράς Everio θα σας ενθουσιάσουν. Δοκιμάζουμε την GZ-MC200 και ανακαλύπτουμε ότι η JVC έχει πάρει το πράγμα πολύ σοβαρά.

Δεν έχουν περάσει πολλά χρόνια από την εποχή κατά την οποία η γενική εκτίμηση ήταν ότι οι MPEG-2 codecs παραήταν πολύπλοκοι για να μπορέσουν να χρησιμοποιηθούν σε real time coding εφαρμογές ευρείας κατανάλωσης. Τέτοιες εκτιμήσεις βεβαίως εμφανίζονται και διατυπώνονται απλώς και μόνον για να διδάσκουν στους επαίοντες να είναι προσεκτικοί στο μέλλον όταν κάνουν προβλέψεις. Δεν μπορείς να μην χαμογελάσεις όταν κάνεις τις παραπάνω σκέψεις, ενώ ταυτόχρονα κρατάς στο χέρι σου την Everio GZ-MC200 την πρώτη μηχανή διπλής χρήσης

Η μηχανή έχει παραλληλεπίπεδο σχήμα και κάθεται στο χέρι πολύ άνετα. Το κομμάτι που φέρει τον φακό μπορεί να περιστραφεί κατά +/- 45 μοίρες επιτρέποντας έτσι λήψεις κάτω από δύσκολες γωνίες.

-για στατική φωτογράφιση και βιντεοσκόπηση- η οποία όχι μόνο πραγματοποιεί κωδικοποίηση MPEG-2 σε πραγματικό χρόνο (κάτι που ούτως ή άλλως έχει γίνει εφικτό από τα DVD Camcorders εδώ και καιρό) αλλά αποθηκεύει τις εγγραφές σε έναν μίνι σκληρό δίσκο 4GB, απελευθερώνοντας τους σχεδιαστές από τις αισθητικές και εργονομικές φόρμες που επέβαλλε, και εν πολλοίς επιβάλλει ακόμη, η ύπαρξη ενός DVD στο εσωτερικό ενός camcorder. Με λίγα λόγια, οι μηχανές της σειράς Everio είναι οι πρώτες που συνδυάζουν την μεγάλη χωρητικότητα με το μικρό

Τα ελάχιστα χειριστήρια είναι προσπελάσιμα με τον δείκτη και τον αντίχειρα του δεξιού χεριού. Η οθόνη έχει διαγώνιο 1.8 ίντσες και ικανοποιεί απόλυτα σε θέματα χρωμάτων και ανάλυσης.

μέγεθος. Μιλώντας για μέγεθος, η GZ-MC200 είναι το μεσαίο μοντέλο της σειράς Everio, η οποία περιλαμβάνει ακόμη την MC100 μία πανομοιότυπη σε προδιαγραφές και δυνατότητες μηχανή αλλά με διαφορετικό σχήμα και μικρότερο μέγεθος καθώς και την κορυφαία MC500 (με τριπλό CCD και δυνατότητα λήψης κάδρων 16:9). Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι η διατύπωση της JVC είναι ιδιαίτερα προσεκτική: Χαρακτηρίζει τις Everio «Digital Media Cameras» και όχι «camcorders» στοχεύοντας αφ' ενός, να τονίσει την διττή φύση τους και την ευκολία συνδέσεων και επεξεργασίας που προσφέρουν για την δημιουργία υλικού σε διάφορα φορμά, αλλά και να επισημάνει έναν αναπόφευκτο (αλλά, έχουμε, την εντύπωση ουδόλως ανεπιθύμητο -τελικά-) συμβιβασμό: Η απωλεστική κωδικοποίηση κατά MPEG-2 κάνει τις κάμερες της σειράς αυτής κατά τι υποδεέστερες από τις αντίστοιχες ψηφιακές σε φορμά MiniDV, το οποίο παραμένει φυσικά η βασική prosumer επιλογή που ωστόσο αφορά ένα

Στην θέση αυτή φιλοξενείται ο σκληρός δίσκος καθώς και η μπαταρία. Στην θέση του σκληρού μπορεί, βεβαίως να τοποθετηθεί μία κάρτα Flash Memory.

συγκεκριμένο και μικρό κοινό εικονοληπτών και μόνο. Όμως, φίλτατοι, υπάρχουν και άλλα πράγματα στην ζωή εκτός από την απόλυτη ποιότητα...

στο εσωτερικό...

Η GZ-MC200 είναι μία μηχανή με μικρό μέγεθος σε σχήμα παραλληλεπίπεδου, η οποία επιτρέπει την περιστροφή του φακού κατά +/- 45 μοίρες διευκολύνοντας έτσι τον χρήστη της σε λήψεις κάτω από δύσκολες γωνίες. Στο ακίνητο μέρος, περιλαμβάνεται η θόνη (διαγωνίου 1.8 ιντσών με ανάλυση 130.000 εικονοστοιχείων) καθώς επίσης και ο χώρος στον οποίο τοποθετούνται δύο από τα τρία μέσα αποθήκευσης που είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθούν: Ένας σκληρός δίσκος χωρητικότητας 4GB, τεχνολογίας Microdrive της Hitachi και μία μνήμη Compact Flash. Στο κινούμενο μέρος υπάρχει μία ακόμη υποδοχή για κάρτες SD.

Το οπτικό σύστημα της μηχανής περιλαμβάνει ένα σύστημα φακών με 11 στοιχεία εκ των οποίων το ένα ασφαιρικό, προσφέρει οπτικό ζουμ x10 (F1.8-2.2: f=4.5-45mm) το οποίο μπορεί να επεκταθεί με ψηφιακά ζούμ x40 και x200 κατ' επιλογήν, καθώς και έναν αισθητήρα CCD 1/3.6 της ίντσας με ανάλυση 2 megapixels (2.120.000). Ο χειρισμός του σήματος που προκύπτει γίνεται από τον επεξεργαστή Megabrid που έχει αναπτύξει η ίδια η JVC και ο οποίος συγκεντρώνει στην επιφάνεια ενός chip την ισχύ που απαιτείται για να πραγματοποιηθεί -

Η μηχανή διαθέτει δύο ενσωματωμένα μικρόφωνα. Κατά την λήψη του βίντεο το σήμα τους κωδικοποιείται με τον αλγόριθμο AC-3 σε πραγματικό χρόνο.

Το Microdrive της Toshiba: Πρόκειται για έναν σκληρό δίσκο σε αυτόνομο περίβλημα που μπορεί να συνδεθεί απ' ευθείας σε υποδοχές Compact Flash. Ο συγκεκριμένος της MC200 είναι ο 3k4 και έχει χωρητικότητα 4GB, η οποία επιτυγχάνεται με έναν δίσκο μίας ίντσας που περιστρέφεται στις 3600 σαλ και είναι φαρμαρισμένος κατά FAT32.

μεταξύ άλλων- κωδικοποίηση MPEG-2 (στην οποία περιλαμβάνεται και το AC-3 coding του ήχου) σε πραγματικό χρόνο και να «τρέξει» ένας frame based αλγόριθμος αποθορυβοποίησης. Η JVC είναι γνωστή για τα 3d συστήματα αποθορυβοποίησης που χρησιμοποιεί στα συμβατικά camcorders της και ειδικά για τον τρόπο επεξεργασίας του σήματος από πλαίσιο σε πλαίσιο, με βάση τον οποίο ο επεξεργαστής συγκρίνει σήματα μεταξύ όμοιων πεδίων (δηλαδή πεδίων που ανήκουν σε διαφορετικά πλαίσια αλλά περιλαμβάνουν είτε περριτές είτε άρτιες γραμμές σάρωσης), ωστόσο δεν γίνεται σαφές αν χρησιμοποιείται αυτή η έκδοση. Κατά την JVC, ο Megabrid διατηρεί το σήμα στο χρωματικό μοντέλο RGB καθ' όλη την διάρκεια της επεξεργασίας ενώ χρησιμοποιεί διαφορετικές διαδικασίες για να χειριστεί τις στατικές εικόνες.

Το αποτέλεσμα όλων αυτών είναι η δυνατότητα δημιουργίας MPEG-2 streams με bitrates από 8.5 έως 1.5Mbps τα οποία αντιστοιχούν σε τέσσερα διαφορετικά modes, το Ultra Fine (8.5Mbps, ανάλυση 720x576/50i και δυνατότητα αποθήκευσης στα 4GB, 60 λεπτών), το Fine (5.5Mbps, ανάλυση 720x576/50i και δυνατότητα αποθήκευσης στα 4GB, 90 λεπτών), το Norm (4.2Mbps, ανάλυση 720x576/50i και δυνατότητα αποθήκευσης στα 4GB, 120 λεπτών) και το Eco (1.5Mbps, ανάλυση 352x288/25p και δυνατότητα αποθήκευσης στα 4GB, 300 λεπτών). Για την λήψη φωτογραφιών, η χωρητικότητα του δίσκου είναι βεβαίως αχανής: Η MC200 μπορεί να πραγματοποιήσει λήψεις σε τέσσερις αναλύσεις, 1600x1200 (6.900 πόξες στα 4GB), 1280x960, 1024x768 και 640x480 με τα τρία τελευταία modes να επιτρέπουν την αποθήκευση 9.999 φωτογραφιών, στοιχείο που δείχνει μάλλον αδυναμία διευθυνσιοδότησης του σκληρού δίσκου από την πλευρά του software παρά περιορισμούς χώρου...! Ένα σημείο που δεν εξηγείται εύκολα είναι η αδυναμία της μηχανής να αποθηκεύσει φωτογραφίες σε άλλο μορφή πλην του απωλεστικά συμπίεσμένου JPEG. Με δεδομένο τον χώρο του δίσκου, η ύπαρξη δυνατότητας αποθήκευσης σε TIFF ή/και RAW, θα

Η ουσία της χρήσης της MC200 βρίσκεται στην πανεύκολη σύνδεσή της και στην μεταφορά των αρχείων από το Microdrive στον υπολογιστή. Η JVC προσφέρει ένα πολύ καλό πακέτο λογισμικού που ανοίγει την όρεξη για δημιουργικές αναζητήσεις. Απαιτείται περιβάλλον Windows 2000/Me/XP.

ήταν -ίσως- το κερασάκι στην τούρτα. Πέρα από βίντεο και φωτογραφίες, η μηχανή μπορεί, τέλος, να αποθηκεύσει και ηχητικά σήματα μέσω των δύο ενσωματωμένων μικροφώνων της, σε αρχεία WAV με ρυθμούς δειγματοληψίας 48kHz/16kHz και 8kHz (με ανάλυση 16bit)

Η σύνδεση της μηχανής με τον «έξω κόσμος» γίνεται με τρεις τρόπους: Είτε με την κλασική τριάδα γραμμών αναλογικού σήματος audio/video (τα δύο κανάλια ήχου και composite σήμα εικόνας), είτε μέσω USB 2.0 (προς υπολογιστή ή εκτυπωτή συμβατό με PictBridge για άμεση εκτύπωση των φωτογραφιών) είτε, τέλος, με εξαγωγή του σκληρού δίσκου (ή της κάρτας) και τοποθέτησή του απ' ευθείας στον υπολογιστή μέσω του κατάλληλου προσαρμοστή. Ο υπολογιστής βλέπει αμέσως την μηχανή ως «USB storage device» χωρίς την ανάγκη εγκατάστασης οποιουδήποτε λογισμικού (απαιτούνται Windows 2000/Me/XP) και μπορεί να μεταφέρει τα αρχεία με τις γνωστές διαδικασίες. Η μηχανή, συνοδεύεται από ένα πακέτο λογισμικού της CyberLink -το DVD Solution- στο οποίο περιλαμβάνεται το PowerDirector (περιβάλλον μη-γραμμικού μοντάζ), το PowerProducer 2 (για το authoring και την εγγραφή DVD) και το PowerDVD 5 για την αναπαραγωγή δίσκων και αρχείων MPEG-2/AC3.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ...

Το σχήμα της μηχανής επιτρέπει τον άνετο χειρισμό με το ένα χέρι και- υποκειμενικά- είναι σαφώς καλύτερο από αυτό της MC100 που είναι μόνον ελαφρώς μικρότερο αλλά όχι απαραίτητα πιο ευχάριστο στην λαβή. Η MC200 διαθέτει ελάχιστα χειριστήρια στα οποία περιλαμβάνεται αυτό του ζουμ, ο διακόπτης του κλείστρου και το κλασικό dial από όπου επιλέγονται οι λειτουργίες της εγγραφής/αναπαραγωγής και το είδος της λήψης (βίντεο, φωτογραφίες, ήχος). Οι υπόλοιπες επιλογές και ρυθμίσεις γίνονται μέσω ενός αρκετά ευχρήστου μενού με κατανοητό GUI, στο οποίο ο χρήστης έχει

Το οπτικό σύστημα της μηχανής περιλαμβάνει ένα σύστημα φακών με 11 στοιχεία εκ των οποίων το ένα ασφαιρικό, προσφέρει οπτικό ζουμ x10 (F1.8-2.2: f=4.5-45mm) το οποίο μπορεί να επεκταθεί με ψηφιακά ζούμ x40 και x200 κατ' επιλογήν και ψηφιακή σταθεροποίηση.

πρόσβαση μέσω ενός μικρού stick στην πίσω πλευρά της μηχανής. Η Everio είναι απλή μεν, αλλά όχι απλοϊκή: Στο μενού θα βρεί κανείς έναν μεγάλο αριθμό από επιλογές που αφορούν στην αυτόματη αλλά και στην χειροκίνητη λειτουργία στις οποίες περιλαμβάνονται δυνατότητα επιλογής χειροκίνητης εστίασης, ισορροπία του λευκού, ταχύτητα διαφράγματος και ρύθμιση του χρόνου έκθεσης. Αν και μικρή σε διαγώνιο, η οθόνη έχει πολύ καλή ανάλυση και είναι ξεκούραστη στην χρήση της.

Όσον αφορά την αίσθηση κατά την χρήση, τα μοναδικά πατάκια που θα μπορούσε κανείς να διατυπώσει είναι το σχετικά μαλακό dial το οποίο αλλάζει κάποιες φορές θέση χωρίς να το θέλεις, κινούμενο προς το Off, και το σχετικά σκληρό πλήκτρο του κλείστρου το οποίο δυσκολεύει κάπως τις λήψεις φωτογραφιών με μεγάλο ζουμ ή/και μεγάλους χρόνους έκθεσης (εννοείται ότι σε αυτές τις περιπτώσεις το τρίποδο είναι απαραίτητο). Όσον αφορά την ποιότητα την λήψης βίντεο αυτή κρίνεται ως πολύ καλή. Τα χρώματα, και οι σκιάσεις αποδίδονται πολύ σωστά ακόμη και σε μέτρια φωτισμένες σκηνές και ο θόρυβος είναι υπαρκτός μεν αλλά όχι σε βαθμό που να προβληματίζει -ιδιαίτερα αν λάβει κανείς υπ' όψιν του τον προορισμό της μηχανής ο οποίος δεν είναι ασφαλώς αυτός ενός broadcasting επιπέδου camcorder. Το bitrate που έχει επιλεγεί παίζει φυσικά τον ρόλο του: Αποψη μας είναι ότι δεν θα πρέπει να χρησιμοποιήσετε τίποτε λιγότερο από 8.5Mbps για συνήθεις σκηνές που περιλαμβάνουν κίνηση, με τα 5.5Mbps και 4.2Mbps να είναι χρήσιμα μόνο για απλές και σχετικώς στατικές σκηνές. Το Eco (1.5Mbps) είναι καθαρά internetική επιλογή ή για τις περιπτώσεις κατά τις οποίες η χωρητικότητα είναι «υπέρ πάντων». Ένα σημείο που ο εικονολήπτης θα πρέπει να δώσει προσοχή, είναι οι περιορισμοί που εισάγει το MPEG-2 στις δυνατότητες κίνησης της μηχανής, περιορισμοί που δεν αφορούν μόνο την MC200 αλλά μάλλον, σε διάφορα επίπεδα, όλες τις σχετικές εφαρμογές: Οι γρήγορες κινήσεις και

Παρά το γεγονός ότι η JVC έχει επιλέξει συνειδητά την χρήση ελάχιστων χειριστηρίων, εν τούτοις δεν έχει οδηγηθεί σε παραλήψεις λόγω υπεραπλούστευσης. Εδώ, φαίνεται η σημασία στην λεπτομέρεια: Δύο διακόπτες επιτρέπουν την πρόσβαση στις πλέον συνήθεις λειτουργίες: Την διαγραφή μίας φωτογραφίας και την πρόσβαση σε λεπτομέρειες σχετικά με αυτήν.

ιδιαίτερα το panning (ή ακόμη χειρότερα οι διαγώνιες ως προς το πλάνο μετατοπίσεις) κάνουν την ζωή του codec μία μικρή κόλαση και αυτό μπορεί να φανεί στο τελικό αποτέλεσμα. Καλό είναι να πειραματιστείτε ως προς τις κινήσεις σας πριν τραβήξετε κάτι σοβαρό ώστε να προσαρμόσετε την τεχνική σας αποκτώντας την σχετική εμπειρία, βλέποντας το αποτέλεσμα σε ένα κανονικό μόνιτορ και όχι στην οθόνη της κάμερας. Σε ρυθμό φωτογράφισης, η MC200 καταρρίπτει την -όχι πάντοτε λαναθασμένη- φήμη που θέλει τις μεικτής χρήσης μηχανές να μην είναι ιδιαίτερα αποδοτικές. Με δεδομένο τον περιορισμό των 2 megapixels (όταν οι «σκέτεες» ψηφιακές μηχανές φλερτάρουν πλέον με το 5άρι) οι λήψεις της είναι καλές, με σωστά χρώματα, σωστή και γρήγορη εστίαση καθώς και ένα πολύ αποτελεσματικό macro που θα σας επιτρέψει να απελευθερώσετε κάποιες καλλιτεχνικές ανησυχίες. Πέρα ωστόσο από τις αρχικές λήψεις, το πλέον ενδιαφέρον κομμάτι της σειράς Everio και της MC200 είναι η συνεργασία της με τον υπολογιστή: Το USB 2.0 μεταφέρει αρκετά γρήγορα τις φωτογραφίες και τα αρχεία βίντεο στον υπολογιστή όπου το λογισμικό αναλαμβάνει δράση: Το πλέον ενδιαφέρον από όλα είναι το PowerDirector NE, το «ελαφρύ» πρόγραμμα μη γραμμικού μοντάζ της CyberLink το οποίο εισάγει τον αρχάριο χρήστη στο δημιουργικό post processing κομμάτι της διαδικασίας επιτρέποντας την συρραφή σκηνών, την εφαρμογή αλών εφέ από cut σε cut και προσφέροντας δυνατότητα preview πριν την δημιουργία της τελικής κόπιας. Ως προς το μορμά, μπορεί να επιλεγεί MPEG-1, MPEG-2, AVI, WMV καιθώς και RealVideo αναλόγως με τον προορισμό του υλικού.

ΤΕΛΙΚΩΣ...

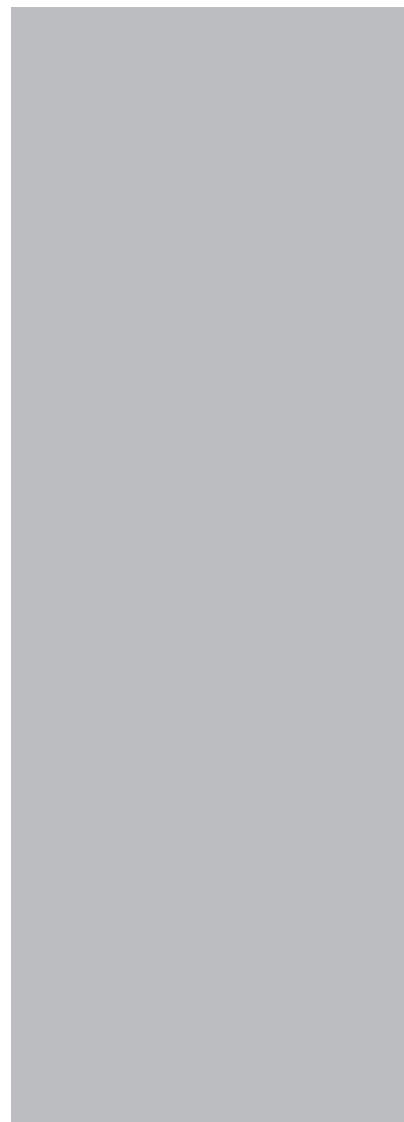
...η GZ-MC200 αποτελεί μία από τις πλέον αξιόλογες και επιτυχές λυμένες ασκήσεις εξεύρεσης χρυσής τομής που έχουμε δει τελευταίως: Προσφέρει την δυνατότητα λήψης βίντεο και φωτογραφιών καλής ποιότητας σε ένα εξαιρετικά εύχρηστο και φιλικό πακέτο, του οποίου το interfacing με τον

Η πρόσβαση στο μενού γίνεται με την βοήθεια ενός stick (κάτω). Το user interface είναι καλοσχεδιασμένο. Ο διακόπτης που ενεργοποιεί το κλείστρο της φωτογραφικής μηχανής, όμως είναι περισσότερο σκληρός από ότι θα έπρεπε

υπολογιστή είναι απλούστατο και θα επιτρέψει στον χρήστη να μπει στον κόσμο της επεξεργασίας του βίντεο πολύ εύκολα. Η χρήση του Microdrive, κατά την άποψη του υπογράφοντος, είναι καθοριστική: Βάζει ένα τέλος στην αναγκαστική κυριαρχία των δίσκων (οι οποίοι στον χώρο των φορητών συσκευών όπως οι κάμερες είναι -το λιγότερο- απαράδεκτοι πλέον, λόγω μεγέθους) και θα δημιουργήσει, χωρίς αμφιβολία μία νέα τάση στην λήψη εικόνων για προσωπική/ερασιτεχνική χρήση. Αν είστε δημιουργικός τύπος που ψάχνει την εικόνα, βρίσκεστε απέναντι από το gadget του καλοκαιριού (και όχι μόνο)!

Το Dial ενεργοποιεί την μηχανή και επιλέγει τις βασικές λειτουργίες της. Θα το θέλαμε λίγο σκληρότερο προς την θέση «Off»

ολοκληρωμένος ενισχυτής

PrimaLuna Prologue One

24/05/2005

Μπορεί να μην έχει τηλεχειριστήριο και ψηφιακές εισόδους έχει όμως EL34 στην έξοδο και αποτελεί μία διαφορετική πρόταση για όσους αναζητούν ένα σύστημα για να ακούσουν απλώς μουσική (και όχι για να διαβάσουν ένα manual επί δύο εβδομάδες...). Θέλετε να μυηθείτε στον ιδιαίτερο χώρο του λαμπάτου ήχου; Το μηχανάκι της PrimaLuna είναι ένας πολύ καλός δάσκαλος...

Όταν ένας σχεδιαστής λαμπάτου ενισχυτή λέει «σχεδίασα έναν ολοκληρωμένο» εννοεί συνήθως ότι σχεδίασε έναν καλό τελικό ενισχυτή στον οποίο προσάρμοσε ένα ρυθμιστικό στάθμης και έναν επιλογέα εισόδου και στην συνέχεια διαπραγματεύθηκε σκληρά με τον κατασκευαστή του σασί για να ανοίξει τις απαραίτητες τρύπες στο σωστό μέρος. Γελάτε; Κακώς γιατί τα τελευταία χρόνια έχουν πέσει στην αντίληψή μας (σε εκθέσεις στο εξωτερικό κυρίως) πλείστα όσα λαμπάτα εγκλήματα με σωστό σχεδιασμό (δεν είναι δα και αεροδιαστημική τεχνολογία ένας ενισχυτής για συχνότητες audio με λυχνίες) και γρέζα στο σασί. Προτάσσω αυτή την εισαγωγή, γιατί το πρώτο πράγμα που εντυπωσιάζει στον Prologue One είναι η εμφάνισή του. Συγγνώμη αν

γίνομαι πεζός συζητώντας για χρήματα από την πρώτη κιόλας παράγραφο, αλλά στην κατηγορία του χιλιάρικου στην οποία αυτοδικαίως κατατάσσεται ο εν λόγω ενισχυτής η ποιότητα κατασκευής δεν είναι ακριβώς προτεραιότητα... Από την άλλη, πάλι η PrimaLuna το σκέφτηκε αλλιώς το πράγμα: Τέτοιο σασί είχαμε καιρό να δούμε όχι μόνο σε φινίρισμα (με μεταλλική βαφή πολλαπλών στρώσεων άριστα γυαλισμένη) αλλά και σε αισθητική γενικώς.

στο εσωτερικό...

Η φυσική παρουσία του Prologue One ισορροπεί ευχάριστα ανάμεσα στο κλασικό (ξέρετε: πίσω οι μετασχηματιστές

Η αίσθηση στην χρήση είναι πολύ καλή όπως και η συνολική αισθητική. Το φινίρισμα είναι κορυφαίο για την κατηγορία τιμής της συσκευής.

εμπρός οι λυχνίες -να τις βλέπουμε κιόλας) και στο σύγχρονο, με ρυθμιστικά που έχουν σωστό μέγεθος και ευχάριστη αίσθηση, τον διακόπτη on-off στρατηγικά τοποθετημένον πλευρικά (αλλά όχι πίσω, να πρέπει να τον ψάχνεις) και ένα προστατευτικό κάλυμμα κορυφαίας λειτουργικότητας. Ομολογώ ότι την πάτησα κι εγώ: Αφού κουβάλησα (μουρμουρίζοντας) την εργαλειοθήκη με τα γερμανοπολύγωνα για να λύσω τα κόντρα παξιμάδια που το κρατούν στην θέση του ανακάλυψα ότι αρκεί να το τραβήξεις ελαφρώς προς τα πάνω για να βγεί... Οι άνθρωποι έχουν χρησιμοποιήσει καλής ποιότητας μπανάνες για να το κρατούν σφιχτά στην θέση του. Βεβαίως, ακούω τον πιουρίστα μέσα σας, «το κάλυμμα δεν έχει σημασία». Το κύκλωμα είναι αυτό που μετράει έτσι δεν είναι; Καμμία αντίρρησης. Αλλά αν το έχεις σκεφτεί τόσο προσεκτικά το πράγμα απ' έξω, δεν μπορεί, κι από μέσα θα είναι ενδιαφέρον. Και είναι.

Οχι ότι ο Ολλανδός σχεδιαστής έκανε το διδακτορικό του επάνω στο κύκλωμα του ProLogue One. Αυτό που έγραψα στην αρχή, ότι ένας λαμπάτος ολοκληρωμένος είναι ένας τελικός με volume, ισχύει.

Βοηθούν και οι λυχνίες για να παραμείνει το κύκλωμα απλό οπότε έχουμε και λέμε: Πρώτο στάδιο με διπλοτρίοδο 12AX7A παράλληλα συνδεδεμένη για μεγαλύτερη απολαβή ρεύματος -υποθέτει κανείς- οδηγήτρια η 12AU7 της οποίας τα δύο μέρη είναι συνδεδεσολογημένα ώστε να δημιουργείται ένας διαφορικός ενισχυτής σε ρόλο phase splitter, οι δύο κλάδοι του οποίου οδηγούν από μία EL34 σε τοπολογία push-pull. Ο σχεδιαστής του Prologue One έχει επιλέξει να συνδέσει τα πλέγματα των EL34 σε ενδιάμεσες λήψεις του πρωτεύοντος των μετασχηματιστών εξόδου, υλοποιώντας έτσι την παραλλαγή Ultralinear ενός σταδίου εξόδου push-pull η οποία υπόσχεται μεγαλύτερη ισχύ από την καθαρή τριοδική λειτουργία και πιο ευχάριστο ήχο από την καθαρή πεντοδική λειτουργία (που έχει βεβαίως μεγαλύτερη ισχύ). Του κυκλώματος προηγείται ένα ρυθμιστικό στάθμης της Alps και ένας επιλογέας τεσσάρων εισόδων στάθμης line (υπάρχει πλακέτα phono η οποία τοποθετείται προαιρετικά και στοιχίζει 150 ευρώ).

Από την όλη κατασκευή λάμπει δια της

Ο Prologue One χρησιμοποιεί μία διπλοτρίοδο 12AX7A, στην είσοδο, μία 12AU7 ως οδηγήτρια και δύο EL34 σε τοπολογία push-pull..

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Οδήγηση: 1x12AX7 (ενίσχυση τάσης), 1x12AU7 (phase splitter)

Στάδιο εξόδου: 2xEL34, Ultralinear, Adaptive AutoBias

Ισχύς: 2x35W

Παραμόρφωση: <1% σε πλήρη ισχύ
Λόγος S/N: 89dB

Απόκριση συχνότητας: 20Hz-30kHz (0.5dB)

Είσοδοι: 4 line, επίχρυσα rca, προαιρετικά phono board (mm)

Ευαισθησία/Αντίσταση εισόδων: 300mV, 65kΩ

Εξόδος: Multitap (4/8Ω) με μπόρνες
Διαστάσεις: 395x280x190mm

Βάρος: 17kg

Τιμή: 1170 ευρώ (+150 ευρώ για το phono board)

Aquarius HiFi, τηλ.: 210-883.4718, web: <http://www.aquarius.gr/>

απουσίας της ή δυνατότητα ρύθμισης των ρευμάτων πόλωσης και όχι τυχαία, αφού ο ενισχυτής χρησιμοποιεί ένα custom σχεδιασμένο κύκλωμα συνεχούς, δυναμικού ελέγχου της πόλωσης το οποίο εξασφαλίζει πρώτον, ότι ο ενισχυτής δεν «φεύγει» με την πάροδο του χρόνου, δεύτερον ότι η αντικατάσταση των λυχνιών γίνεται χωρίς να απαιτείται εκ νέου ρύθμιση και τρίτον (και σημαντικότερο) ότι οι παραμορφώσεις διατηρούνται σε χαμηλά για το είδος της συσκευής, επίπεδα. Η εταιρία δεν δίνει κατασκευαστικές λεπτομέρειες για την δομή του Adaptive AutoBias, όπως ονομάζεται το εν λόγω κύκλωμα, αλλά μία βιαστική ματιά στην πλακέτα του (το μοναδικό τυπωμένο σε όλη την κατασκευή) αποκάλυψε έναν τετραπλό τελεστικό ενισχυτή με στάδιο εισόδου J-FET (TL074) που όμως δεν βρίσκεται στο δρόμο του σήματος αλλά διαχειρίζεται ένα δείγμα του σήματος εισόδου προκειμένου να διαμορφώσει την πόλωση του πλέγματος των EL34.

Η κατασκευή του ενισχυτή είναι κορυφαία για την κατηγορία τιμής του. Δεν θα βρείτε βεβαίως εξωτικά εξαρτήματα (εκτός από επώνυμους πυκνωτές Realcap και Nichikon) αλλά θα βρείτε κεραμικές λυχνιολαβές καλής ποιότητας, custom μετασχηματιστές εξόδου πολύ καλής ποιότητας σε κλειστά περιβλήματα για μικρότερο θόρυβο και άριστη καλωδίωση (με εξαίρεση την πλακέτα AutoBias, το υπόλοιπο κύκλωμα είναι «αράχνη») σε συνδυασμό με μία τάξη και στοιβαρότητα που σπανίως συναντάται ακόμη και σε ακριβότερες κατασκευές. Ο ενισχυτής χρησιμοποιεί επίχρυσα βύσματα rca για την σύνδεσή του με τις πηγές (παραδόξως, λείπει η έξοδος εγγραφής -άγνωστο το γιατί...) και πολύ καλής ποιότητας

Αυτός είναι ένας από τους πιο ξυπνούς τρόπους για να τοποθετείται ο προστατευτικός κλωβός των λυχνιών. Εξασφαλίζει σταθερότητα και ευκολία.

Ο ενισχυτής προσφέρει τέσσερις εισόδους line από τις οποίες η μία μπορεί να γίνει phono. Λείπει μία έξοδος εγγραφής.

μπόρνες για την σύνδεση των ηχείων. Ο χρήστης έχει την δυνατότητα να επιλέξει ποιό τύλιγμα του μετασχηματιστή εξόδου θα χρησιμοποιήσει ανάλογα με την ονομαστική εμπέδηση των ηχείων που χρησιμοποιεί (4Ω και 8Ω). Την όλη κατασκευή συμπεριλαμβάνουν τα δακτυλίδια απόσβεσης κραδασμών που «φορούν» οι 12AX7A και 12AU7 για να αποφεύγονται οι κωδωνισμοί.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ...

Ο ενισχυτής χρειάζεται ελάχιστο χρόνο για να ξεκινήσει να λειτουργεί (διαθέτει σύστημα soft start που εκτός των άλλων εξασφαλίζει μακροβιότητα σε όλα τα εξαρτήματα που λειτουργούν υπό υψηλές τάσεις, και στις λυχνίες βεβαίως) και ένα μικρό χρονικό διάστημα για να φτάσει το μέγιστο των δυνατοτήτων του. Η εταιρία προτείνει να πειραματιστεί κανείς όσον αφορά την επιλογή του tap εξόδου, ανεξαρτήτως της τυπικής αντίστασης που αναφέρει ο κατασκευαστής των ηχείων (μία λογική πρόταση χωρίς κανένα ουσιαστικό κόστος). Μετά από μία σύντομη συγκριτική ακρόαση συνδέσαμε τα Baby της Audio Spectrum (με το υπογούφερ τους) στην έξοδο των 8Ω. Οι λαμπάτοι ενισχυτές είναι γνωστοί για το ότι ζητούν εύκολα φορτία στην έξοδό τους προκειμένου να αποδώσουν σωστά, και η ιδιότητά τους αυτή, έχει εξελιχθεί μέσα στο χρόνο σε ένα είδος σεκταρισμού, που (κατά την ταπεινή άποψη του υπογράφοντος -πάντα) προστατεύει και ενίοτε προωθεί μία ολόκληρη στρατιά από ανόητα, σχεδιαστικώς ανεπαρκή και πολύ συχνά κοκίχρα ηχεία που έχουν ως βασική δικαιολογία το ότι «παίζουν με λάμπες». Στην πραγματικότητα γνωρίζω αρκετούς που θα προτιμούσαν ένα λαμπάτο ενισχυτή αν κάποιος τους εξασφάλιζε ότι μπορεί να οδηγήσει επαρκώς ένα τυπικό ηλεκτροδυναμικό ηχείο, με τούτε, γούφερ, κροσόβερ και όλα -τέλως πάντων- τα συνήθη αξεσουάρ -δεν ξέρω αν με αντιλαμβάνεσθε.

Αυτό το μήνυμα φαίνεται να το έχει λάβει (μεταξύ άλλων) και η PrimaLuna, αν κρίνει κανείς από το γεγονός ότι τα πήγε πολύ καλά με τα Baby, μία κλασική, τυπικής συμπεριφοράς σχεδίαση, καταφέρνοντας να δημιουργήσει ρεαλιστικές στάθμες χωρίς ιδιαίτερα αυξημένες παραμορφώσεις. Τα 35w ανά

Υποδοχές σύνδεσης ηχείων καλής ποιότητας με λήψη για φορτία 8Ω και 4Ω.

κανάλι που αποδίδει ο ενισχυτής δεν είναι βεβαίως πολλά στο χαρτί, αλλά στην πράξη αποδεικνύονται υπερ-αρκετά για ένα καλό σύστημα σε έναν μέτριο ή μικρό χώρο. Οι στάθμες δεν μας έλλειψαν λοιπόν, παρά μόνο κάτω από οριακές συνθήκες, με πρόγραμμα που περιλαμβάνει πολλή ενέργεια σε ολόκληρο το φάσμα (James Horner/Titanic) αλλά και τότε, το στάδιο εξόδου συμπεριφέρθηκε ευγενικά, με μικρή συμπίεση και ακουστή μεν αλλά όχι δυσάρεστη παραμόρφωση. Αντιθέτως, είχαμε την ευκαιρία να απολαύσουμε μερικές εξαιρετικές στιγμές ακρόασης με έργα που περιλαμβάνουν μικρά σύνολα με ακουστικά όργανα, όπου ο Prologue One αποδείχθηκε ιδιαίτερα ικανός στο να δημιουργεί ηχητικές εικόνες χωρίς απόλυτες λεπτομέρειες αλλά προικισμένες με αέρα, κίνηση και κυρίως ηχοχρώματα που τα θυμάσαι και αφού ο δίσκος φθάσει στο τέλος του. Η τάση του να μην προκαλεί εκπλήξεις με ιδιοτροπίες είναι χαρακτηριστική: Η μεσαία περιοχή προβάλλεται ελαφρά όπως θα περίμενε κανείς και όσο χρειάζεται για να ενθουσιάσει τους λάτρεις των πνευστών (το κλαρινέτο του Surtrant στα «Tale of the Ancient» και «Portrait of A Romantic»/ECM περιγράφεται εξαιρετικά) και των φωνών, με την χορωδία στον «Αρχάγγελο του Πάθους» του Δημήτρη Παπαδημητρίου να αποκτά υπερφυσική και ταυτόχρονα σκοτεινή παρουσία και τις σοπράνο Kathleen Battle και Jessie Norman να ξεπηδούν αέρινες πάνω από την (κατά τα γνωστά βερμπαλιστική) οργανική σύνθεση της Μυθωδίας του Βαγγέλη Παπαθανασίου. Ανάλογη συμπεριφορά επιφύλαξε ο Prologue One και σε περισσότερο μίνιμαλ έργα όπως το Low του Philip Glass, μία ηχογράφηση που αποκλίνει ως περιεχόμενο προς τις χαμηλές συχνότητες: Η ατμόσφαιρα όχι μόνο διατηρήθηκε αλλά απέκτησε νέες,

ενδιαφέρουσες, διαστάσεις και μία εγγύτητα στον ακροατή που στις περισσότερες των περιπτώσεων κρίνεται θετική (ανάλογα με το συγκεκριμένο έργο και ίσως την διάθεση, αλλά αυτό είναι ένα ακόμη μέρος της γοητείας του Prologue One). Σε περισσότερο ποπ/συμβατικά ακούσματα, ο ενισχυτής φάνηκε να αισθάνεται ομοίως άνετα, όντας γρήγορος, εκτεταμένος ψηλά (σημαντικό χαρακτηριστικό γιατί -ας μην ξεχνάμε- αναφερόμαστε σε ένα κύκλωμα με μετασχηματιστές στην έξοδο) και ταυτόχρονα επαρκώς διαυγής και ξεκάθαρος χωρίς να γίνεται ποτέ σκληρός (Yello/Pocket Universe). Αυτά τα γνωρίσματα στοιχειοθετούν, ίσως, και την επιτομή του audiophile ενισχυτή της συγκεκριμένης κατηγορίας: Με κάτι παραπάνω από χίλια ευρώ, έχεις απέναντί σου ένα μουσικό μηχάνημα σε αντίθεση με την τυπική συσκευή που έχει περισσότερες δυνατότητες και κατά πάσα πιθανότητα μεγαλύτερη ισχύ αλλά είναι ηχητικώς αδιάφορη (στην καλή περίπτωση, γιατί μπορεί να είναι και ενοχλητική). Από τις δύο αυτές εκδοχές εμείς θα προτιμούσαμε, βεβαίως, την πρώτη.

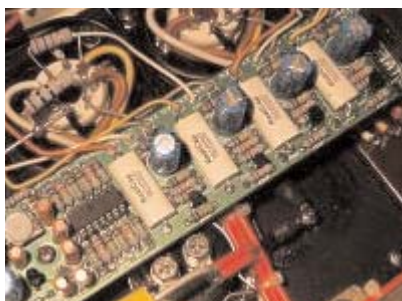
ΤΕΛΙΚΩΣ...

...ο Prologue One είναι μία από τις τιμότερες προτάσεις που έχουμε ακούσει τον τελευταίο καιρό: Πρόκειται για μία κλασική σχεδίαση που κάνει την ζωή του απλού χρήστη πιο απλή, χάρις στο σύστημα ελέγχου της πόλωσης, με ποιότητα κατασκευής που ανήκει σαφώς σε ανώτερη κατηγορία τιμής και ηχητικό χαρακτήρα που είναι αυτός που πρέπει να

Το εσωτερικό του ενισχυτή είναι παραδειγματικό ως προς την τάξη και κορυφαίο στην κατηγορία του ως προς την συναρμολόγηση.

Αυτή είναι η πλακέτα του AutoBias. Προσφέρει απροβλημάτιστη λειτουργία και δυνατότητα εύκολης αλλαγής των λυχνιών, χωρίς ρυθμίσεις.

είναι: Λαμπάτο ζήτησες, λαμπάτο θα λάβεις. Οι EL34 δεν κρύβονται και, μεταξύ μας, γιατί θα έπρεπε να κρυφτούν; Μία κορυφαία επιλογή για όποιον θα ήθελε να εισέλθει στον χώρο των ενισχυτικών με λυχνίες δοκιμάζοντας πρώτα κάτι απλό και αποτελεσματικό. Τί τα θέλετε; Σιγά-σιγά την κολλάς την ασθένεια...

Στο κύκλωμα του AutoBias χρησιμοποιούνται πυκνωτές μικρής ανοχής της RealCap.

Με εξαίρεση το AutoBias όλη η υπόλοιπη κατασκευή είναι «αράχνη», με ιδιαίτερη προσοχή στην λεπτομέρεια.

wireless audio

Sonneteer BardOne+USB

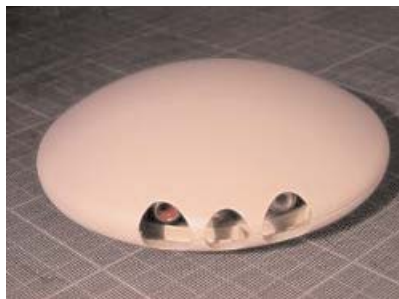
07/06/2005

Έχετε αγανακτήσει με αυτό που οι κομπιουτεράδες ονομάζουν "ηχεία για υπολογιστή" και έχετε κουραστεί να ακούτε από κάρτες ήχου που είναι κατάλληλες μόνο για εκρήξεις σε βιντεοπαιχνίδια; Ίσως έχει ωριμάσει ο χρόνος για να μπει το τελευταίο κομμάτι του πάζλ στην θέση του και ο υπολογιστής να γίνει κι αυτός μια πηγή ήχου και μάλιστα ασύρματη. Η Sonneteer έχει μία ενδιαφέρουσα και κομψή λύση.

Στην πραγματικότητα, το να συνδέσεις τον υπολογιστή σε ένα σύστημα ήχου δεν είναι ιδιαίτερα δύσκολο, με τις παραδοσιακές μεθόδους: Από την στιγμή που υπάρχει line-out δεν υπάρχει τίποτα που να σε εμποδίζει να το κάνεις, υπό την προϋπόθεση βεβαίως ότι το αναλογικό στάδιο που διαθέτει ο ίδιος ο υπολογιστής είναι τουλάχιστον αποδεκτό. Αλλά και αυτό να μην συμβαίνει, υπάρχουν υποσύστημα ήχου που προσφέρουν έξοδο S/PDIF. Όλα αυτά βεβαίως προϋποθέτουν να είναι ο υπολογιστής κάπου κοντά στο υπόλοιπο σύστημα και το εμπόδιο αυτό αποδεικνύεται μάλλον σημαντικό, αν κρίνω από γνωστούς και φίλους από τους οποίους κανείς δεν έχει κάνει κάτι παρόμοιο (ενώ όλοι έχουν και υπολογιστές

και ηχοσυστήματα). Η Sonneteer με το σύστημα BardOne που ανέπτυξε δίνει μία κομψή λύση στο πρόβλημα αυτό: Η ασύρματη ψηφιακή μετάδοση εξασφαλίζει την απόλυτη ευελιξία, αφού θεωρητικά αλλά και στην πράξη (όπως αποδείχθηκε) μπορείς να βολτάρεις μέσα στο σπίτι, κρατώντας την πηγή στα χέρια σου, και το σύστημα να λειτουργεί κανονικά. Βεβαίως, το BardOne προσφέρει αρκετά περισσότερα: Υποστηρίζοντας πολλά κανάλια επιτρέπει την δημιουργία ενός κατανεμημένου ηχοσυστήματος μέσα στο σπίτι, όπου μία πηγή ή περισσότερες πηγές είναι δυνατόν να τροφοδοτούν πολλούς συνδυασμούς ενισχυτών-ηχείων χωρίς να απαιτείται η εγκατάσταση ούτε ενός μέτρου καλωδίου.

Η Sonneteer έχει δώσει στο BardOne ένα πολύ ενδιαφέρον σχήμα το οποίο ταιριάζει εύκολα με όλων των ειδών τις συσκευές. Εδώ φαίνεται η πίσω πλευρά με τις θέσεις για τα βύσματα εξόδου και το καλώδιο τροφοδοσίας.

Ο πομπός αποτελείται ουσιαστικά από ένα βύσμα που τοποθετείται σε μία θύρα USB του υπολογιστή. Το μόνο που έχει να κάνει ο χρήστης είναι να επιλέξει κανάλι σύνδεσης, στην περίπτωση που διαθέτει περισσότερα από ένα συστήματα.

τεχνικά χαρακτηριστικά

Περιοχή λειτουργίας: 2.4GHz (ISM)
Κανάλια μετάδοσης: Μέχρι 8 (στερεοφωνικά) επιλεγόμενα από τον χρήστη

Απαιτήσεις πομπού: PC/Mac (Windows 98/Me/2000/XP, MacOS), USB.

Δέκτης (BardOne Rx): έξοδος line, 3.5Vpp (μέγιστη έξοδος), απόκριση συχνότητας 20Hz-20kHz, δυναμική περιοχή 80dB, παντοκατευθυντική κεραία, εξωτερικό τροφοδοτικό.

Εμβέλεια συστήματος: 20-40m σε κλειστούς χώρους (ανάλογα με την διαμόρφωση και τα υλικά κατασκευής).

Απόκριση Συχνότητας: 20Hz-20kHz (-1dB)

Λόγος S/N: 90dB

Διαχωρισμός καναλιών: 80dB

THD: 0.1%

Τιμή: 350 ευρώ

Aquarius HiFi, τηλ.: 210-883.4718,
 web: <http://www.aquarius.gr/>,
<http://www.sonneteer.com/>

στο εσωτερικό...

Το σύστημα της Sonneteer βασίζεται σε τεχνολογία ασύρματης μετάδοσης που χρησιμοποιεί την περιοχή συχνοτήτων ISM, μία περιοχή η οποία περιλαμβάνει μία σειρά από μικρότερες μπάντες (902MHz-928MHz, 2,400GHz-2,4835GHz και 5,725-5,875GHz). Από αυτές, η μπάντα των 2.4GHz έχει το πρόσθετο πλεονέκτημα ότι δεν απαιτείται ιδιαίτερο licensing για την χρήση της και ότι τα standards είναι ανοικτά -γεγονός που απλώς σημαίνει ότι το κόστος χρήσης είναι μικρό. Η περιοχή ISM χρησιμοποιείται από διάφορες εφαρμογές, από ταπεινές όπως ο τηλεχειρισμός σε πόρτες γκαράζ, μέχρι απαιτητικές όπως ασύρματα μικρόφωνα υψηλής ποιότητας. Δεν είναι επομένως περίεργο που η Sonneteer διάλεξε αυτή την περιοχή και πιο συγκεκριμένα τα 2.4GHz για να αναπτύξει το BardOne. Το εύρος της συγκεκριμένης περιοχής (79MHz) επιτρέπει την χρήση πολλών καναλιών με bitrate επαρκές για την δρομολόγηση σημάτων στο 1.4Mbps, οπότε η μετάδοση ενός stream με ποιότητα CD

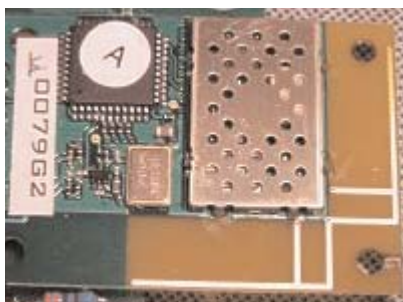
Το κύκλωμα του BardOne ξεγελά στην αρχή γιατί φαίνεται πολύ απλό. Στην πραγματικότητα πρόκειται για μία πολύπλοκη κατασκευή σε μεγάλη κλίμακα ολοκλήρωσης...

(16bit/44.1kHz) είναι εφικτή χωρίς την ανάγκη συμπίεσης, ενώ ταυτόχρονα η προδιαγραφή η οποία επιτρέπει την αμφίδρομη επικοινωνία πομπού-δέκτη, αφήνει περιθώρια για επιβεβαίωση της σωστής λήψης των πακέτων των δεδομένων και επανεκπομπή αν κάτι δεν πάει καλά.

Το BardOne έχει δυνατότητα να υποστηρίξει μέχρι οκτώ κανάλια μετάδοσης στερεοφωνικού σήματος σε μία εγκατάσταση, γεγονός που σημαίνει ότι είναι δυνατή η δημιουργία ενός αρκετά πολύπλοκου συστήματος. Η Sonneteer, πάντως συμβουλεύει την χρήση μόνο των μονών ή μόνο των ζυγών καναλιών, (1, 3, 5, 7 ή 0, 2, 4, 6) ώστε να ελαχιστοποιηθεί η πιθανότητα παρεμβολών. Αυτή την στιγμή, η σειρά Bard περιλαμβάνει τρεις ομάδες συσκευών: Τον πομπό και τον δέκτη BardOne (Tx και Rx αντίστοιχα), τον συνδυασμό δέκτη BardOne Rx και ενός πομπού συμβατού με USB και τέλος το σύστημα BardThree, ένα συνδυασμό δέκτη/ψηφιακού ενισχυτή δύο καναλιών. Όλα αυτά, προσφέρουν μία ενδιαφέρουσα ποικιλία εφαρμογών: Μπορείτε απλώς να συνδέσετε μία απομακρυσμένη πηγή με έναν προενισχυτή/ολοκληρωμένο ενισχυτή χρησιμοποιώντας τα BardOne Tx/Rx,, ή μία πηγή με περισσότερους ενισχυτές και ηχεία σε διαφορετικούς χώρους (με ένα Tx και περισσότερα Rx στο ίδιο κανάλι), μπορείτε να συνδέσετε έναν υπολογιστή με ένα ή περισσότερα συστήματα (χρησιμοποιώντας ένα USB και ένα ή περισσότερα Rx) και μπορείτε τέλος να τροφοδοτήσετε ένα ή περισσότερα ζεύγη ηχείων χρησιμοποιώντας τον απαραίτητο αριθμό BarOne Tx και BardThree για να υλοποιήσετε ένα σύστημα multiroom ή

... η οποία περιλαμβάνει δέκτη, κεραία και DAC σε αυτή την μικρή θυγατρική πλακέτα. Το σύστημα χρησιμοποιεί την μπάντα ISM και υποστηρίζει αμφίδρομη επικοινωνία για διόρθωση σφαλμάτων.

Η κάτω πλευρά του δέκτη ανοίγει πολύ εύκολα (χωρίς βίδες) ώστε ο χρήστης να έχει πρόσβαση στο εσωτερικό...

απλώς ένα πολυκαναλικό σύστημα με ελάχιστη καλωδίωση.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ...

Καχύποπτος, κατά τα γνωστά, όταν έφτασε η ώρα της επιλογής, αποφάσισα να διαλέξω το σύστημα που είχε τις περισσότερες πιθανότητες να μην δουλέψει: Το BardOne+USB. Δείτε το ως εξής: Ένα laptop IBM R40, με Windows XP, φορτωμένο με τρία (το λιγότερο) players (Windows Media player, το WinDVD και το PowerDVD), θα έπρεπε μέσω του USB να οδηγήσει ασύρματα ένα BardOne Rx του οποίου η έξοδος line ήταν συνδεδεμένη στον προενισχυτή αναφοράς (Melos Plus Line) με τον Parasound HCA3500 και τα B&W803D να ακολουθούν. Όλα αυτά χωρίς την ανάγκη εγκατάστασης software ή κάποιας διαδικασίας setup, επειδή, συν τοις άλλοις, η Sonnetter υπερηφανεύεται ότι το όλο πράγμα είναι εξαιρετικά απλό. Πόσες πιθανότητες είχε ένας τέτοιος συνδυασμός να δουλέψει μία κι έξω και χωρίς προβλήματα, σαν μία κανονική πηγή audio; Λοιπόν, δούλεψε. Πραγματικά το μόνο που χρειάζεται να κάνεις είναι να τοποθετήσεις τον πομπό USB σε μία θύρα του υπολογιστή (πράγμα που μπορεί να γίνει ακόμη και εν λειτουργία αφού αυτό επιτρέπεται), και να συνδέσεις το Rx σε μία είσοδο του προενισχυτή. Σε ένα τόσο απλό σύστημα δεν χρειάζεται να επιλέξεις κανάλια, αφού αρκεί να το αφήσεις στο default «0» (τα κανάλια στο USB plug αλλάζουν από έναν μικρό διακόπτη στο πλάι). Ο υπολογιστής αναγνωρίζει αμέσως τον πομπό ως «USB Audio Device» και δρομολογεί τον ήχο αυτόματα σε αυτό. Πριν βάλεις δίσκο και πατήσεις play, έχεις ένα σύστημα μερικών χιλιάδων ευρώ από το οποίο ακούς τους κλασικούς ήχους των Windows (άλλο πράγμα το «Ding» από Melos/Parasound/B&W803D -να το δοκιμάσετε...).

Δεν φαντάζομαι να αμφιβάλετε ότι έκανα το πάν για δημιουργήσω προβλήματα: Αλλάξα players, πάτησα «Eject» ενώ λειτουργούσε, έτρεξα διάφορες εφαρμογές στο laptop (ανάμεσά τους και το MAME που είναι εξαιρετικά αποτελεσματικό στο να προκαλεί προβλήματα στο υποσύστημα ήχου του υπολογιστή -οι φανατικοί των coin-ups γνωρίζουν) το μόνο που συνέβει ήταν να ακούγονται μαζί με την μουσική

... όπου μέσω αυτού του διακόπτη minidip γίνεται η ρύθμιση του καναλιού μετάδοσης. Προσφέρονται 8 στερεοφωνικά κανάλια.

και τα παιχνίδια, αλλά αυτό είναι κάτι που το περιμένει κανείς: όλοι οι ήχοι του υπολογιστή μεταφέρονται στο σύστημα), άφησα τον υπολογιστή να κλείσει μόνος του λόγω πτώσης της μπαταρίας (επ' ευκαιρία, ο πομπός τροφοδοτείται από τον υπολογιστή μέσω του USB) και βεβαίως έβγαλα τον πομπό ενώ αυτός λειτουργούσε, χωρίς να χρησιμοποιήσω λεπτότητες του στυλ «safely eject USB device» και διακινδυνεύοντας να χάσει ο δέκτης τον συγχρονισμό του και να πάρω τα τουίτερ στο χέρι (άντε μετά να εξηγήσεις στον Αιμίλιο το ατύχημα...) - εννοείται ότι αυτά δεν πρέπει να γίνονται - don't try this at home και όλα τα σχετικά... Φυσικά δεν παρέλειψα να επισκεφθώ τον γείτονα στον ίδιο όροφο για του δείξω το νέο gadget, εν λειτουργία φυσικά, έχοντας έτσι την ευκαιρία να ακούσω τι τραβάει όταν εγώ «δοκιμάζω» δίπλα ηχεία με έξι γούφερ και bass reflex (η εμβέλεια που δίνει η Sonneteer είναι 20-40 μέτρα). Το άτιμο, δεν κόλλησε ούτε μία φορά, στερώντας μου την δυνατότητα να γκρινιάζω. Το μοναδικό πρόβλημα που κατάφερα να βρώ είναι ότι κάποιες εφαρμογές δεν επιτρέπουν έλεγχο της στάθμης από το δικό τους περιβάλλον (τα DVD players, τόσο το WinDVD, όσο και το PowerDVD, για παράδειγμα), οπότε πρέπει να καταφεύγεις στον προενισχυτή - κάτι που θα πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω. Επίσης, δεν θα ήταν κακή ιδέα να υπάρχει ένας τρόπος να μην αναβοσβήνει συνεχώς το ledάκι στον πομπό (δείγμα του ότι λειτουργεί) γιατί κάτω από ορισμένες συνθήκες μπορεί να γίνει κουραστικό. Από πλευράς ηχητικής ποιότητας, τώρα, τα πράγματα είναι ακόμη καλύτερα. Είχα την ευκαιρία να συγκρίνω τον ήχο μέσω του BardOne με τον ήχο από την αναλογική έξοδο του laptop καθώς επίσης και με τον ήχο ενός SACD player της Sony (SCD-XB770) και τα ευρήματα μπορούν να αποδοθούν μάλλον σε διαφορές μεταξύ των τριών dacs (του BardOne Rx, του dac που χρησιμοποιεί η IBM, και του Sony) και όχι στην μεταφορά του σήματος. Το BardOne ακούστηκε σαφώς καλύτερα σε σύγκριση με την αναλογική έξοδο του laptop, με μεγαλύτερο εύρος στην εικόνα και

Το BardOne+USB είναι ένα σύστημα που δεν απαιτεί καμία επέμβαση στον υπολογιστή. Απλώς τοποθετείτε τον πομπό στον δίαυλο USB και τα υπόλοιπα τα αναλαμβάνει το λειτουργικό.

Ανακαλύψαμε ότι οι συνεχείς αναλαμπές του πομπού (που σημαίνουν ότι η μεταφορά δεδομένων γίνεται κανονικά) ενοχλούν σε σκοτεινά δωμάτια και σε παρατεταμένη χρήση.

καλύτερα ελεγχόμενο χαμηλό ενώ η επιτραπέζια συσκευή ήταν συνολικά ελαφρώς η πληρέστερη (κάτι που αναμενόταν άλλωστε, αφού και τα τυπικά τεχνικά χαρακτηριστικά που δίνει η ίδια η εταιρία κινούνται στα επίπεδο ενός μέσου συστήματος 16bit). Η επίδοση αυτή είναι, κατά την άποψή μου, πολύ υψηλότερη των αρχικών προσδοκιών. Από την μία στιγμή στην άλλη, ο κάτοχος του BardOne βρίσκεται με μία ακόμη καλή ψηφιακή πηγή, της οποίας οι δυνατότητες και η ευελιξία είναι σαφώς ανώτερες από αυτές οποιουδήποτε επιτραπέζιου player. Αρκεί να αναλογιστεί κανείς τις δυνατότητες σε μορμά, χώρο αποθήκευσης και δυνατότητες αναπαραγωγής που του προσφέρει ο υπολογιστής, με πολύ καλή ποιότητα και ασύρματα, για να καταλάβει ότι το τίμημα είναι απολύτως λογικό.

ΤΕΛΙΚΩΣ...

... στην αρχή αντιμετώπιζεις το BardOne+USB σαν ένα πολύ ενδιαφέρον γκάτζετ, ένα από τα λίγα που καταφέρνουν να φέρουν κοντά την πληροφορική με την καλή μουσική και τα audiophile συστήματα (εντάξει... ο όρος high-end που χρησιμοποιεί η εταιρία είναι κάπως υπερβολικός, αλλά συγχωρείται -εννοεί μάλλον πολύ καλό σύστημα). Στην συνέχεια βεβαίως, αποκαλύπτεται ότι η Sonneteer έχει κάνει πολύ καλή δουλειά: Το σύστημα είναι πράγματι απλό, απίστευτα σταθερό στην λειτουργία του και παίζει πολύ καλά, με την ασύρματη μετάδοση να μην «υπογράφει» την απόδοση -ένας φόβος που είναι πάντοτε υπαρκτός με κάθε ασύρματο σύστημα. Εκεί που είχες ένα σύστημα ήχου και έναν υπολογιστή (για να τρέχεις βαρετά excel) αποκτάς ένα ψηφιακό front end ικανό να αναπαράγει τα δισκάκια σου, αλλά και να αποθηκεύσει και να διαχειριστεί ό,τι μορμά μπορείς να διανοηθείς, κι όλα αυτά μέσα σε audio-phile όρια. Δεδομένου ενός υπολογιστή και ενός καλού συστήματος ήχου σε κοινό χώρο (σε ακτίνα 20-40 μέτρων), το BardOne+USB είναι κάτι που πρέπει να έχετε!

ηχείο

Όπου, μία άκρως επιτυχημένη εξισορρόπηση μεταξύ τεχνικής αναγκαιότητας και αισθητικής άποψης (για να μπαίνει και στο σπίτι χωρίς μπουρμούρα -ξέρετε εσείς...) αναδεικνύεται σε ένα πραγματικό **audio-ophile** εργαλείο που σέβεται την μουσική παραμένοντας ακριβές σε ολόκληρο το εύρος συχνοτήτων και σε στάθμες που γνωρίζουμε είναι απαγορευτικές.

Bowers & Wilkins 803D

28/06/2005

Αν δεν υπήρχαν αυτές οι μικρές, ίσως και ανεπαίσθητες, λεπτομέρειες στην σχεδίαση και την κατασκευή του 803D, αυτό που θα είχαμε μπροστά μας, δεν θα ήταν παρά ένα ακόμη ανοικονόμητο ηχείο δαπέδου κατάλληλο για αμερικάνικα σπίτια, άξιο μέλος της κατηγορίας «πολύ κακό για το τίποτα» και υποψήφιο για το πρώτο «πού θα το βάλουμε αυτό χριστιανέ μου» βραβείο της χρονιάς που απονέμεται στα προϊόντα που είναι υπεύθυνα για τα περισσότερα διαζύγια. Αλλά, οι περί ων ο λόγος λεπτομέρειες υπάρχουν. Κι έτσι, η Bowers & Wilkins, από την μία γλυτώνει από τον κόπο να παραστεί σε μία καθόλου τιμητική βράβευση και από την άλλη κερδίζει με το σπαθί της το δικαίωμα να γράψει ένα ακόμη κεφάλαιο στο έπος της

σειράς 800. Τελικώς, αυτή η εταιρία δεν κουράζεται ποτέ...

Το 803D είναι η τελευταία προσθήκη στην σειρά 800D που παρουσιάστηκε στο τέλος του 2004, ένα ηχείο που μοιράζεται το σύνολο των τεχνολογιών των μεγάλων μοντέλων 800D, 801D και 802D αλλά όχι την (κατά την εταιρία) κάπως επιθετική τεχνολογική τους εμφάνιση, η οποία περιορίζει την αποδοχή τους από ένα ευρύτερο κοινό. Οποιοσ και αν είναι ο λόγος για τον οποίο η Bowers & Wilkins αποφάσισε να δημιουργήσει το συγκεκριμένο ηχείο, το αποτέλεσμα είναι μία ενδιαφέρουσα χρυσή τομή: Επιλέγοντας τις σωστές αναλογίες στις διάφορες παραμέτρους, ο βρετανός κατασκευαστής κατάφερε πράγματι να αφήσει «απ' έξω» δύο στοιχεία που

εγκρατούν στα μεγάλα μοντέλα, τον σφαιρικό θάλαμο του μιντ και την μεγάλη πλάτους μπάφλα, αλλά να διατηρήσει τις εξαιρετικές καμπύλες της καμπίνας και να προσφέρει παράλληλα τα πλεονεκτήματα της αρχικής μελέτης της σειράς 800D. Το αποτέλεσμα, με λίγα λόγια είναι ένα μεγάλο, αλλά ελκυστικό ηχείο, που δεν μπορεί, παρά να μας βάλει σε υποψίες: Πόσο «800» είναι το «803», δηλαδή, πόσες παραχωρήσεις έχουν γίνει τελικώς;

ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ...

Η πρώτη λεπτομέρεια που θα πρέπει να προσέξει κανείς είναι το «D». Η κατάληξη αυτή υποδηλώνει την χρήση του νέου τούιτερ μίας ίντσας με θόλο από τεχνητό διαμάντι. Με συχνότητα συντονισμού σημαντικά υψηλότερη του αλουμινίου (κοντά στα 70kHz, έναντι των 30kHz) παρουσιάζει πολύ καλύτερη συμπεριφορά στο φάσμα και σημαντικά μικρότερους χρωματισμούς προσεγγίζοντας το ιδανικό έμβολο (ελάχιστη μάζα, εξαιρετική ακαμψία). Ο θόλος κατασκευάζεται από την Element 6, μία εταιρία που ειδικεύεται στα βιομηχανικά διαμάντια, με μία σχετικώς νέα μέθοδο (συνθετικά διαμάντια κατασκευάζονται από το 1950, αλλά η μέθοδος της υψηλής πίεσης ήταν ακριβή και δεν επέτρεπε την δημιουργία πολύπλοκων σχημάτων όπως ο θόλος) η οποία περιλαμβάνει θέρμανση αερίων σε κατάσταση πλάσματος, - δηλαδή σε πολύ υψηλές θερμοκρασίες- και επικάλυψη των κρυστάλλων που δημιουργούνται σε μία φόρμα, για την δημιουργία του διαφράγματος. Ο θόλος φορτίζεται από έναν σωλήνα μεταβαλλόμενης διατομής που απορροφά την οπίσθια ακτινοβολία σύμφωνα με την μελέτη του Nautilus επάνω στην οποία βασίστηκε και η προηγούμενη σειρά 800. Το 803D, συνυπάρχει στην σειρά 800 με το 803S το οποίο χρησιμοποιεί το τούιτερ με θόλο από αλουμίνιο της σειράς Signature (και ξεχωρίζει από το γεγονός ότι έχει δύο γούφερ). Γράφοντας για γούφερ, το 803D χρησιμοποιεί τρεις μονάδες με διάμετρο 180 χιλιοστών με κώνο από Rohacell, ένα αφρώδες υλικό που χρησιμοποιείται στην βιομηχανία αεροσκαφών, το οποίο περικλείεται από επιφάνειες ανθρακονημάτων. Το συνολικό πάχος του κώνου είναι 8 χιλιοστά. Η χρήση τριών μονάδων για τις χαμηλές συχνότητες υπαγορεύθηκε από την ανάγκη για διατήρηση της στάθμης των χαμηλών συχνοτήτων στο επίπεδο αυτής του 802D, από μία καμπίνα με μικρότερο πλάτος που μπορεί να φιλοξενήσει μικρότερες διαμέτρους. Η φόρτισή τους γίνεται με την βοήθεια μίας οπής αεροδυναμικά βελτιστοποιημένης (χρησιμοποιείται μία διαμόρφωση επιφάνειας παρόμοια με αυτήν της μπάλας του γκόλφ) ώστε να μειώνονται οι στροβιλισμοί, μία τεχνική που η B&W ονομάζει Flowport. Η

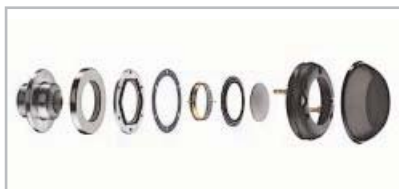
μεσαία περιοχή αποδίδεται από το γνωστό μιντ τεχνολογίας FST με ανάρτηση από αφρώδες πολυμερές υλικό και κώνο από Kevlar, μία μονάδα που υπηρέτησε άψογα την προηγούμενη σειρά κερδίζοντας τις εντυπώσεις.

Το φίλτρο διαχωρισμού έχει συχνότητες cross 350Hz και 4kHz και είναι πρώτης ηλεκτρικής τάξης (6dB/oct) στο σημείο διαχωρισμού τούιτερ/μίντ με έναν πυκνωτή της Mundorf (Supreme Silver/Gold με διηλεκτρικό πολυπροπυλένιο και ανοχή +/- 2%), προσέγγιση που οδηγεί σε ακουστική συμπεριφορά κατά προσέγγιση Linkwitz Riley δεύτερης τάξης, όταν ληφθούν υπ' όψιν και τα χαρακτηριστικά των μονάδων (γι' αυτό και για πρώτη φορά σε ηχείο της B&W εμφανίζεται σύνδεση της μονάδας μεσαίων σε αντίθεση φάσης ως προς το τούιτερ). Η καμπίνα του 803D δεν είναι μία απλή «μαζεμένη» εκδοχή των μεγαλύτερων μοντέλων. Πρόκειται για μία σχεδίαση του Morten Warren και της Native Design, μίας εταιρίας βιομηχανικού σχεδιασμού που σχετίζεται αρκετά με τον χώρο του audio/video. Έχει σχεδιάσει, μεταξύ άλλων, την σειρά Delta της Classe και έχει συμμετάσχει στον σχεδιασμό της JVC Everio GZ-MC200. Ο προσεκτικός παρατηρητής θα διαπιστώσει ότι πέρα από την απουσία παράλληλων επιφανειών, η οποία εξασφαλίζεται και από την ειδική διαδικασία κατασκευής του κοίλου μέρους της καμπίνας, απουσιάζουν και οι παράλληλες ακμές (με εξαίρεση τις δύο κάθετες της μπάφλας) και οι ευθείες γενικές, με κορυφαίο σημείο (από αισθητικής πλευράς) το σημείο συνάντησης των τριών πλευρών στο επάνω μέρος καθώς και το μη επίπεδο σχήμα της επιφάνειας στην οποία στηρίζεται το τούιτερ. Στο εσωτερικό, χρησιμοποιείται η κλασική δομή Matrix της εταιρίας για την ελαχιστοποίηση των κραδασμών ενώ το «πακέτο» συμπληρώνει μία τετράδα ακροδεκτών πολύ καλής ποιότητας που επιτρέπουν την διπλοκαλωδίωση.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ...

Το 803D οδηγήθηκε από τον συνδυασμό Melos Plus Line και Parasound HCA3500 και έκανε από την πρώτη στιγμή σαφή την ταυτότητά του. Οντας ένα ηχείο με απόκριση που εκτείνεται από τα 35Hz μέχρι τα 28kHz (-3dB) ανήκει σαφώς στην κατηγορία εκείνων των ηχείων που προκρίνουν την ακρίβεια, την ομοιογένεια και την έκταση, αλλά αυτά είναι προφανή

Το τούιτερ του 803D χρησιμοποιεί τον θόλο από τεχνητό διαμάντι μίας ίντσας, τοποθετημένη σε ένα σωλήνα απορρόφησης της οπίσθιας ακτινοβολίας με μεταβαλλόμενη διατομή.

για κάθε ηχείο της κατηγορίας αυτής που απευθύνεται σε λογικούς ανθρώπους. Το ιδιαίτερο γνώρισμά του όμως, είναι η πολύ χαμηλή παραμόρφωσή του (στα τεχνικά χαρακτηριστικά η B&W δίνει <1%, τιμή αξιοσημείωτη χωρίς αμφιβολία, για ηχείο) και κάνει την εμφάνισή του εμμέσως: Διατηρώντας την παράδοση που η εταιρία έχει δημιουργήσει από το 1998, και ακριβώς λόγω της χαμηλής του παραμόρφωσης είναι σε θέση να δημιουργήσει εξαιρετικά υψηλές στάθμες χωρίς αυτό να κουράζει τον ακροατή. Με την εμπέδηση του ηχείου να πέφτει στα 3Ω, την ευαισθησία να βρίσκεται στο τυπικό 90dBspl/2.83V/1m και τον Parasound να μην έχει πρόβλημα ισχύος οι στάθμες περιορίστηκαν μόνο από τις ακουστικές ιδιότητες του χώρου, ο οποίος από κάποια στάθμη και άνω, άρχιζε να έχει ακουστικούς χρωματισμούς! Η επίδοση αυτή επιτυγχάνεται χωρίς την παραμικρή συμπίεση ή έστω αλλοίωση της εικόνας: Απλώς ρυθμίζεις την στάθμη και το 803D ακολουθεί χωρίς ίχνος δισταγμού... Με τρία γούφερ ανα ηχείο και καμπίνα ανοικτού τύπου, οι χαμηλές συχνότητες δεν μας έλλειψαν. Αντίθετα μάλιστα, η αρχική μας εντύπωση ήταν ότι πιθανόν το ηχείο να υπερβάλλει κάπως χαμηλά, όντας λίγο βαρύτερο από όσο θα θέλαμε, άποψη που ωστόσο μεταβλήθηκε καθώς με την πάροδο των ακροάσεων εκτιμήσαμε τόσο τον όγκο όσο και την λεπτομέρεια αυτής της περιοχής συχνότητας. Το ηχείο εμφανίστηκε ταχύτατο (Craig Armstrong/The Space Between Us) και διαυγές τόσο σε ακούσματα ακουστικών οργάνων (εκκλησιαστικό όργανο, Valse Mignon op 142:2/Showcase 2005/Opus3 SACD) όσο και σε οριακές επιλογές σε συνθετικές (Yello/Pocket Universe). Η μεσαία περιοχή δικαιώνει πλήρως την φήμη της μονάδας FST. Οι φωνές εστιάζονται εξαιρετικά και η παράθεση των λεπτομερειών είναι κορυφαία (Katinka Wilson, The Boat/One Life/Opus3 SACD) ενώ η χορωδία έχει μία ιδιαίτερη δύναμη που καθηλώνει με την παρουσία της στον χώρο (Cantus Inaequalis/Songs of Sanctuary, SACD). Το κλαρινέτο του John Surman (Portrait

Οι μεσαίες συχνότητες αποδίδονται από μία μονάδα FST, με ανάρτηση από αφρώδες πολυμερές υλικό και κώνο από Kevlar, η οποία αναπτύχθηκε για την προηγούμενη σειρά.

Τεχνικά χαρακτηριστικά

Αρχιτεκτονική: Δαπέδου, τριών δρόμων, πέντε μεγαφώνων
Φόρτιση χαμηλών συχνοτήτων: Bass Reflex, Flowport, εσωτερική απόσβεση Matrix
Μονάδες: Τούιτερ με θόλο από τεχνητό διαμάντι μίας ίντσας σε σωλήνα μεταβλητής διαμέτρου, μιντ, FST 150mm, τρία γούφερ με κώνο από Rohacell 170mm
Φίλτρα: 350Hz/4kHz, 6dB/oct μεταξύ τούιτερ και μιντ
Απόκριση συχνότητας: 35Hz-28kHz (+/-3dB)
Ευαισθησία: 90dBspl/2.83V/1m
Εμπέδηση: 8Ω (ονομαστική), 3Ω (ελάχιστη)
Αρμονική Παραμόρφωση: <1% 50Hz-100kHz (90dB, 1m)
Διαστάσεις: 1164x306x457mm
Βάρος: 45kg

Τιμή: 8.000 ευρώ (πληρωτέα)

Τηλεοπτική Α.Ε., τηλ.: 210-983.4900, web: <http://www.bwspeakers.com>

of a Romantic/ECM) και το σαξόφωνο του Dick Parry (Money, The Dark Side of The Moon/Pink Floyd, SACD) υλοποιήθηκαν στον χώρο ακρόασης με την ακρίβεια που τους αξίζει, χωρίς ιδιαίτερη αίσθηση εγγύτητας ή άλλες υπερβολές. Η γενική εντύπωση είναι ότι η προτεραιότητα στην περίπτωση του 803D είναι η ακρίβεια και η αρετή αυτή συχνά έχει ένα τίμημα. Δεν είναι λίγα τα ηχεία που είναι ακριβή αλλά -με κάποιο τρόπο- κουραστικά και το ταμείο όπου καλείσαι συνήθως να πληρώσεις το τίμημα της μόνιτορ-λογικής είναι οι υψηλές συχνότητες. Χμ... Οχι στην περίπτωση του συγκεκριμένου ηχείου. Βλέπετε, στο σημείο αυτό υπάρχει ένα πολύ καλό τούιτερ και, τολμώ να πώ -χωρίς όμως να μπορώ και να το αποδείξω-, ένα μινιμαλιστικό φίλτρο που ίσως παίζει τον ρόλο του (αυτό είναι το πλεονέκτημα του να σχεδιάζεις τις δικές σου μονάδες). Η απόδοση στην περιοχή όπου βρίσκονται οι αρμονικές των κρουστών (ξυλόφωνο, μαρίμπα, βιμπράφωνο) στο Rauk (Showcase 2005/Opus3, SACD) είναι πραγματικά εξαιρετική: Οι ήχοι εστιάζονται άψογα, το

Το 803D χρησιμοποιεί τρεις μονάδες με διάμετρο 180 χιλιοστών με κώνο από Rohacell, ένα αφρώδες υλικό που χρησιμοποιείται στην βιομηχανία αεροσκαφών, το οποίο περικλείεται από επιφάνειες ανθρακονημάτων.

μέτωπο και η απόσβεσή τους μεταφέρονται στον χώρο με ακρίβεια και ο αρμονικός πλούτος του συνολικού ακούσματος είναι κορυφαίος, προσφέροντας στο ηχείο την δυνατότητα να αναδεικνύει την δυναμική ανωτερότητα ενός high-res δίσκου χωρίς τον παραμικρό κόπο.

Το 803D θα μπορούσε -θεωρητικά- να

ΤΕΛΙΚΩΣ...

ήταν ένα άχρωμο και άοσμο συμπλήρωμα της κορυφαίας σειράς της Bowers & Wilkins, μία παραχώρηση σε εκείνους που «θέλουν αλλά δεν μπορούν» να κινηθούν στα 800D/801D/802D. Η κατάσταση, όμως είναι εντελώς διαφορετική: Πρόκειται όχι απλώς για μία άκρας επιτυχημένη εξισορρόπηση μεταξύ τεχνικής αναγκαιότητας και αισθητικής άποψης (για να μπαίνει και στο σπίτι χωρίς μουρμούρα -ξέρετε εσείς...) αλλά για ένα πραγματικό audiophile εργαλείο (όχι σκέτο εργαλείο για μείξεις) που σέβεται την μουσική παραμένοντας ακριβές σε ολόκληρο το εύρος συχνοτήτων και σε στάθμες που για τα περισσότερα ηχεία που γνωρίζουμε είναι απαγορευτικές. Well Done...

Πυκνωτής της Mundorf (Supreme Silver/Gold με διηλεκτρικό πολυπροπυλένιο και ανοχή +/- 2%). Η B&W τον χρησιμοποιεί στο πολύ απλό φίλτρο του τούπερ.

Η ακαμψία της καμπίνας και η μείωση των χρωματισμών απορροφάται με την χρήση της γνωστής δομής Matrix.

Το Flowport είναι μία αεροδυναμικά βελτιστοποιημένη οπή ανάκλασης (χρησιμοποιείται μία διαμόρφωση επιφάνειας παρόμοια με αυτήν της μπάλας του γκόλφ) ώστε να μειώνονται οι στροβιλισμοί.

Η καμπίνα του 803D είναι μία σχεδίαση του Morten Warren και της Native Design, μίας εταιρίας βιομηχανικού σχεδιασμού που σχετίζεται αρκετά με τον χώρο του audio/video. Ο προσεκτικός παρατηρητής θα διαπιστώσει ότι πέρα από την απουσία παράλληλων επιφανειών απουσιάζουν και οι παράλληλες ακμές (με εξαίρεση τις δύο κάθετες της μπάφλας).

τηλεόραση lcd

Hitachi 32LD6200

05/07/2005

Με πάνελ 1366x768, δύο SCART και DVI (για PC), η "παλιά" 32άρα Hitachi κυκλοφορεί στην αγορά με λογική τιμή, κι αν εξαιρέσει κανείς την συντηρητική της εμφάνιση και μερικές αδυναμίες του δέκτη αποτελεί μία ενδιαφέρουσα αγορά υπό συγκεκριμένες προϋποθέσεις...

Την στιγμή που γράφονται οι γραμμές αυτές, η Hitachi έχει ήδη παρουσιάσει την επόμενη γενιά τηλεοράσεων με οθόνες LCD, με κωδικό LD7200, αποδεικνύοντας με τον καλύτερο τρόπο ότι το συγκεκριμένο είδος προϊόντων κινείται με γρήγορους ρυθμούς με τους κατασκευαστές να πραγματοποιούν συνεχή βήματα προς την κατεύθυνση βελτίωσης των προϊόντων τους και την αγορά να προσφέρει, κάποιες φορές, ταυτοχρόνως συσκευές από διαφορετικές γενιές. Πόσο πρέπει να επηρεάζει αυτό την συμπεριφορά του αγοραστή; Σαφώς, όταν το ζητούμενο είναι η καλύτερη δυνατή ποιότητα, ο τελευταίος θα πρέπει να στρέφεται στις νεώτερες συσκευές οι οποίες κατά κανόνα είναι καλύτερες -απαιτείται μία γερή δόση κακών προβλέψεων, ατυχού συγχρονισμού και ανορθόδοξης πολιτικής πωλήσεων για να συμβεί το αντίθετο. Από την άλλη, όχι σπάνια, το κόστος παίζει σημαντικό αν όχι πρωτεύοντα ρόλο και σε αυτή την περίπτωση η χαμηλότερη τιμή μίας συσκευής προηγούμενης γενιάς είναι πιθανότατα πραγματική ευκαιρία. Σε αυτήν ακριβώς την λογική εμπίπτει η 32LD6200. Με τιμή κάτω των 2.000 ευρώ είναι από τις λίγες επώνυμες 32άρες LCD σε αυτή την κατηγορία τιμής και ανάλυσης, ενώ παράλληλα προσφέρει αρκετές δυνατότητες.

στο εσωτερικό...

Η 32LD6200 βασίζεται σε μία οθόνη υγρών κρυστάλλων με ανάλυση 1366x768

και φωτεινότητα 550cd/m2 και από πλευράς αισθητικής είναι μία απλή, μάλλον συντηρητικά σχεδιασμένη συσκευή της οποίας το βάθος δεν ξεπερνά τα 11 εκατοστά (109 χιλιοστά για την ακρίβεια) χωρίς το stand, ενώ με αυτό, είναι ελάχιστα μεγαλύτερο από 25 εκατοστά του μέτρου. Ο χρήστης έχει στην διάθεσή του μία μεγάλη ποικιλία εισόδων, στις οποίες περιλαμβάνονται δύο SCART με γραμμές RGB, είσοδος σύνθετου σήματος και S-Video, VGA καθώς επίσης και DVI (συμβατή μόνο με PC). Μία ομάδα εισόδων στην οποία περιλαμβάνονται είσοδοι ήχου, σύνθετου σήματος και S-Video καθώς και έξοδος ακουστικών είναι τοποθετημένη στην πλευρά της συσκευής για εύκολη πρόσβαση, όταν ο χρήστης θέλει να συνδέσει εξωτερικές πηγές σήματος όπως camcorders ή κονσόλα videogames.

Η 32LD6200 χρησιμοποιεί ένα panel LCD με ανάλυση 1366x768 εικονοστοιχεία χωρίς κάποια ιδιαίτερη υποβοήθηση από DSP. Η φωτεινότητα είναι 500cd/m2

τεχνικά χαρακτηριστικά

Διαγώνιος: 32 ίντσες (82 εκατοστά)

Λόγος πλευρών: 16:9

Οθόνη: LCD, 1366x768

Μνήμη Δέκτη: 100 θέσεων

Είσοδοι: Composite, S-Video, SCART/RGB (x2), DVI (PC), audio L/R.

Εξοδοι: SCART (με δυνατότητα δρομολόγησης του σήματος), ακουστικών.

Ρυθμίσεις: Φωτεινότητα, Αντίθεση, Λεπτομέρεια, Χρώμα, Tint

Ηχος: Εικονικό surround, γραφικός ισοσταθμιστής 5 περιοχών, ενισχυτές 8w

Διαστάσεις: 915x547x253 (mm), βάθος χωρίς το stand: 109mm

Βάρος: 19.6kg

Τιμή: 1790 ευρώ

Hitachi Europe S.A., τηλ.: 210-683.7200, web: <http://www.hitachidigitalmedia.com>

Τα ενσωματωμένα ηχεία της τηλεόρασης οδηγούνται από ενισχυτές 8w και υπάρχει δυνατότητα δημιουργίας εικονικού surround καθώς και ρύθμισης της τονικότητας μέσω ενός γραφικού ισοσταθμιστή. Και οι δύο αυτές δυνατότητες ενεργοποιούνται μέσω του μενού της συσκευής το οποίο είναι καλοσχεδιασμένο και ευανάγνωστο. Μέσα από αυτό ο χρήστης μπορεί να ρυθμίσει και τις παραμέτρους της εικόνας (φωτεινότητα, αντίθεση, λεπτομέρεια και χρώμα σε όλες τις περιπτώσεις, τόνο χρώματος (tint) για σήματα NTSC καθώς επίσης φάση και μέγεθος εικόνας με ξεχωριστές ρυθμίσεις για την είσοδο DVI). Ενδιαφέρουσα επίσης είναι και η δυνατότητα που προσφέρεται (μέσω του μενού πάντοτε) να επιλεγεί η πηγή του σήματος προς εγγραφή του δεύτερου SCART επιτρέποντας έτσι την δημιουργία ενός loop αντιγραφής ανάμεσα σε συσκευές, από το SCART1 στο SCART2, για παράδειγμα. Ο δέκτης έχει 100 θέσεις μνήμης και προσφέρει τις κλασικές διαδικασίες αυτόματης/χειροκίνητης ανεύρεσης σταθμών, και δημιουργίας/επεξεργασίας της σχετικής λίστας.

Η αισθητική της συσκευής είναι μάλλον συντηρητική, αλλά η ποιότητα της συναρμολόγησης είναι καλή και το περίβλημα δεν εμφανίζει τριημιές ακόμη και σε σχετικές υψηλές στάθμες ήχου.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ...

Η 32LD6200 είναι απλή όσον αφορά τις αρχικές ρυθμίσεις και ακόμη και ο αρχάριος χρήστης θα έχει τελειώσει μέσα σε μερικά λεπτά. Η πρώτη εντύπωση που αποκομίσαμε από τον τηλεοπτικό δέκτη, είναι μάλλον μέτρια, κυρίως όσον αφορά τις δυνατότητές του για λήψη ασθενών σταθμών. Με δυνατό σήμα όμως, η εικόνα είναι καλή (αν και με ελαφρό θόρυβο), με ζωντανά χρώματα και ικανοποιητική κίνηση. Οι λάτρεις του zapping θα ανακαλύψουν ότι ο δέκτης είναι λίγο αργός στην κίνησή του από κανάλι σε κανάλι (ένα φαινόμενο αρκετά διαδεδομένο στις νέες τηλεοράσεις) και μερικές φορές αρκετά αργό, δείχνοντας να αντιπαθεί συγκεκριμένους συνδυασμούς καναλιών, οπότε και ο θεατής βρίσκεται απέναντι από μία μαύρη οθόνη για κάποια δευτερόλεπτα (στην συσκευή της δοκιμής μας τουλάχιστον). Ο ήχος της συσκευής είναι καλός και αν δαπανήσει κανείς λίγο χρόνο με τον ισοσταθμιστή των πέντε περιοχών, το αποτέλεσμα γίνεται ακόμη καλύτερο και μάλιστα χωρίς τριγμούς από το περίβλημα της συσκευής. Τα 25mS χρόνου αντίδρασης του πάνελ που δίνει η Hitachi κινούνται στο κάτω άκρο των επιδόσεων με τα σημερινά δεδομένα (η σειρά LD7200 αναφέρει 16mS, και -η πολύ ακριβότερη αναφορά μας, η Philips 37PF9986 έχει 13ms, με την ίδια ανάλυση) αλλά το ghosting είναι ελάχιστο και περιορίζεται μόνο σε περιπτώσεις εξαιρετικά γρήγορων σκηνών αλλά και σε ορισμένα βιντεοπαιχνίδια. Επειδή η είσοδος DVI υποστηρίζει μόνον σήματα προερχόμενα από κάρτες γραφικών, αποφασίσαμε να χρησιμοποιήσουμε ως πηγή σήματος το HTPC της Microbase (που επίσης δοκιμάζουμε αυτή την περίοδο) όσον αφορά την θέαση DVD-Video. Σε αυτή την αποστολή η 32LD6200 εμφανίστηκε πολύ καλή για την κατηγορία τιμής της (εκθέτοντας έτσι ακόμη περισσότερο τον δέκτη της ο οποίος -όπως αποδείχθηκε σε σύγκριση με τους αντίστοιχους του Microbase- μάλλον την αδικεί...), ιδιαίτερα μάλιστα αν λάβει υπόψιν του κανείς ότι δεν υποστηρίζεται από κάποιο εξωτικό ψηφιακό επεξεργαστή βίντεο (η επόμενη γενιά χρησιμοποιεί μία σειρά τεχνολογιών κάτω από την ονομασία

Το βάθος της συσκευής δεν ξεπερνά τα 109 χιλιοστά για τοποθέτηση στον τοίχο και τα 253 χιλιοστά με το stand

Picture Power). Η απόδοση των χρωμάτων μας ικανοποίησε με τις συνήθως έντονες αποχρώσεις στις ταινίες κινουμένων σχεδίων να «γράφουν» πολύ καλά αλλά και τις χρωματικές διαβαθμίσεις σε σκηνές με χαμηλό φωτισμό να διατηρούνται ενώ η απόδοση του μαύρου χρώματος κινήθηκε στα αναμενόμενα για την κατηγορία επίπεδα: Οι σκοτεινές σκηνές είναι επαρκώς σκοτεινές αλλά θα θέλαμε κάτι καλύτερο... Ωστόσο, η συνολική αίσθηση που αποκομίζει κανείς από την θέαση της 32LD6200 είναι ευχάριστη και ξεκούραστη (ιδιαίτερα μάλιστα μετά από μερικές ρυθμίσεις στις παραμέτρους εικόνας μέσω του μενού, γιατί τα defaults είναι ίσως λίγο περισσότερο επιθετικά από όσο πρέπει) με επαρκείς λεπτομέρειες και ακρίβεια στα περιγράμματα στοιχεία που καθορίζουν μία ευχάριστη κινηματογραφική εμπειρία.

ΤΕΛΙΚΩΣ...

... είναι σαφές ότι η 32LD6200 δεν είναι μία πλατφόρμα επίδειξης τεχνολογιών και αν κριθεί με κριτήρια αυτού του είδους αδικείται σαφώς. Αντιθέτως προσφέρει μία αξιοσημείωτη ποικιλία εισόδων (από την οποία λείπει μόνο μία είσοδος component -αλλά ας μην είμαστε υπερβολικοί...) είναι εύκολη στην χρήση και τις ρυθμίσεις της και αποδίδει καλή εικόνα, ιδιαίτερα μέσω DVD-Video. Θα θέλαμε, ασφαλώς, έναν καλύτερο δέκτη, αλλά τα όποια προβλήματα συναντήσαμε αφορούν σταθμούς με μέτριας ποιότητας σήμα, και λύνονται (κατά πάσα πιθανότητα) με μία προσεγμένη κεραία που θα προσανατολιστεί με βάση τις συγκεκριμένες απαιτήσεις. Το σημαντικότερο όλων, βεβαίως, είναι η τιμή του πακέτου: με 1790 ευρώ, δεν υπάρχουν πολλές εναλλακτικές επιλογές με πάνελ 1366x768 και DVI... Πρόκειται για μία ευκαιρία, υπό προϋποθέσεις και είναι σίγουρο ότι θα την συναντήσετε σε αρκετά καταστήματα...

Στην μία πλευρά της οθόνης είναι τοποθετημένη μία ομάδα εισόδων (Video Composite και S και Audio L/R) καθώς και μία έξοδος ακουστικών.

Το τηλεχειριστήριο είναι πλήρες, εύχρηστο και με αρκετά καλή αίσθηση

προενισχυτής / τελικός ενισχυτής

Dared SL-2000A / VP20

19/07/2005

Η συγκεκριμένη τριάδα της Dared έχει σαφείς στόχους: Τί θα λέγατε για ένα σύστημα που απαιτεί μικρό χώρο για την τοποθέτησή του, διατηρεί το cult της λάμπας κι επιπροσθέτως είναι και όμορφο και με καλό ήχο; Κάτι σαν το lifestyle σύστημα του αδιόρθωτου λαμπάκια δηλαδή...

Δυο μόλις είσοδοι line και 18w στο κανάλι, δεν είναι ακριβώς ό,τι απαιτεί ένα full scale σύστημα από τον ενισχυτή του. Ωστόσο, η συγκεκριμένη τριάδα της Dared στοχεύει σαφώς σε διαφορετικές εφαρμογές: Τί θα λέγατε για ένα σύστημα που απαιτεί μικρό χώρο για την τοποθέτησή του, διατηρεί το cult της λάμπας κι επιπροσθέτως είναι και όμορφο και με καλό ήχο; Κάτι σαν το lifestyle σύστημα του αδιόρθωτου λαμπάκια δηλαδή...

Η Dared ξεκίνησε ως μία βιομηχανία κατασκευής μετασηματιστών στην Κίνα, το 1995 αλλά σχετικά σύντομα (δηλαδή το... 1996) στράφηκε και στην κατασκευή ενισχυτών. Ο αριθμός των προϊόντων της είναι σεβαστός, περιλαμβάνοντας τέσσερεις διαφορετικές σειρές (New Classic, Mini, Imperial και Flagship) με συνολικά δεκατέσσερα ενισχυτικά διαφόρων ειδών (προενισχυτές, τελικούς και ολοκληρωμένους) ένα από τα κύρια γνωρίσματα των οποίων είναι η ενδιαφέρουσα (αν και κάποιες φορές παρατραβηγμένη) αισθητική. Το τελευταίο σχόλιο, προφανώς δεν αφορά το υπό δοκιμή σύστημα, το οποίο ανήκει

Το εσωτερικό του προενισχυτή κρύβει μία τακτική κατασκευή με τυπικής ποιότητας υλικό.

στην σειρά Mini και περιλαμβάνει τον προενισχυτή line SL2000A, και τους δύο μονομπλόκ VP20 και το οποίο θα μπορούσε μία χαρά να «περάσει» για προϊόν της ευρωπαϊκής σχολής: Τα τέσσερα κομμάτια που το αποτελούν (υπάρχει και ένα εξωτερικό τροφοδοτικό για τους τελικούς ενισχυτές) είναι κομψά και μικρά σε μέγεθος, άριστα φινιρισμένα για την κατηγορία τους και δεν αφήνουν κανέναν από όσους θα τα δούν ασυγκίνητο.

στο εσωτερικό...

Η Dared επέλεξε μία απλή και εύκολα υλοποιήσιμη αλλά όχι απλουϊκή (σε αυτή την κατηγορία τιμής) προσέγγιση: Ο προενισχυτής χρησιμοποιεί δύο διπλοτριόδους 12AT7 για την ενίσχυση του σήματος και μία 5Z4P για την ανόρθωση στο στάδιο της τροφοδοσίας του. Η συναρμολόγηση του κυκλώματος γίνεται σε τυπωμένο με υλικά τυπικής ποιότητας ενώ ενδιαφέρουσα επιλογή είναι η χρήση ενός ηλεκτροκίνητου ποτενσιόμετρου της Alps για την ρύθμιση

Ο SL-2000A διαθέτει ένα τηλεχειριζόμενο ποτενσιόμετρο της Alps, το οποίο φαίνεται στο επάνω μέρος της φωτογραφίας.

τεχνικά χαρακτηριστικά

Προενισχυτής SL-2000A

Είσοδοι: 2

Λυχνίες: 12AT7 (διπλοτρίοδος), 5Z4P (ανορθώτρια)

Απόκριση συχνότητας: 10Hz-20kHz (+/-1.5dB)

thd: 0.05%

Θόρυβος: 95dB

Δυνατότητες: Ρύθμιση της στάθμης με τηλεχειρισμό

Διαστάσεις: 284x140x140 (mm)

Βάρος: 4kg

Τελικός ενισχυτής VP-20

Στάδιο εξόδου: Push-Pull Ultralinear, μονομπλόκ

Λυχνίες: 12AU7, 12AX7 (διπλοτρίοδοι, στάδιο εισόδου, phase splitter), 6P3P (τέτροδος, στάδιο ισχύος)

Ισχύς: 18W, thd <1%, 20Hz-20kHz (+/- 1.5dB)

Θόρυβος: 85dB

Δυνατότητες: Ρύθμιση της ευαισθησίας, εξωτερικό τροφοδοτικό

Διαστάσεις: 285x140x140

Βάρος: 11kg

Τιμές: 480 ευρώ (SL-2000A), 1170 ευρώ (VP-20)

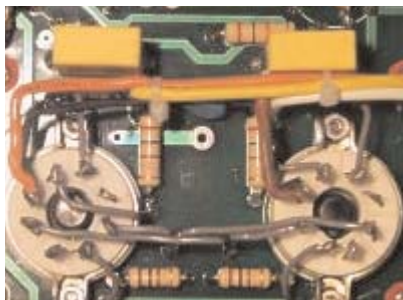
Ribbons Electronics, τηλ.: 210-951.9740,
web: <http://www.ribbons-electronics.com/>,
<http://www.daredtube.com/>

της στάθμης η οποία μπορεί να γίνει μέσω ενός μικρού τηλεχειριστηρίου. Ο ενισχυτής προσφέρει δύο εισόδους (με καλής ποιότητας, είχρυστα βύσματα RCA) οι οποίες επιλέγονται μέσω ενός απλού διακόπτη on-on στην πίσω πλευρά της συσκευής, και μία έξοδο με ίδια ποιότητας βύσματα.

Οι VP20 χρησιμοποιούν τοπολογία ultra-linear push-pull στην έξοδο με δύο τετράοδους 6P3P οι οποίες οδηγούνται από ένα phase splitter και ένα πρώτο στάδιο υλοποιημένο με διπλοτριόδους 12AU7 και

12AX7. Αμέσως μετά την είσοδο, και πριν το πρώτο στάδιο έχει τοποθετηθεί ένα ρυθμιστικό ευαισθησίας. Η ισχύς που αποδίδει ο κάθε μονομπλόκ είναι 18w σε φορτία 8Ω και 4Ω με παραμόρφωση 1% και εύρος 20Hz-25kHz. Οι δύο τελικοί ενισχυτές διαθέτουν ένα εξωτερικό σασί τροφοδοσίας το οποίο φιλοξενεί έναν δακτυλιοειδή μετασχηματιστή (με τυλίγματα για την υψηλή τάση και για τα νήματα) ένα στραγγαλιστικό πηνίο και δύο πυκνωτές, και επικοινωνεί με τους VP20 μέσω καλωδίων με βύσματα DIN 8 ακροδεκτών. Όπως και στην περίπτωση του προενισχυτή, το κύκλωμα των

Το μεγαλύτερο μέρος του κυκλώματος είναι συναρμολογημένο σε τυπωμένο κύκλωμα. Η καλωδίωση είναι σχετικώς περιορισμένη.

Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και στην περίπτωση του τελικού.

Ο μετασχηματιστής εξόδου περιλαμβάνει δυνστερεύοντα για φορτία με αντίσταση 8Ω και 4Ω.

Το εξωτερικό τροφοδοτικό των τελικών ενισχυτών περιλαμβάνει έναν δακτυλιοειδή μετασχηματιστή για την υψηλή τάση και τα νήματα των λυχνιών καθώς και ένα στραγγαλιστικό πηνίο.

τελικών είναι συναρμολογημένο σε τυπωμένο με τυπικής ποιότητας υλικά, ενώ χρησιμοποιούνται καλής ποιότητας βύσματα τόσο στην είσοδο (με επίχρυσα RCA) όσο και στους ακροδέκτες σύνδεσης των ηχείων που δέχονται καλώδια μεγάλης διατομής, δίχαλα και μπανάνες.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ...

Το σύστημα της Dared αντικατέστησε το γνωστό ζεύγος Melos Plus Line και Parasound HCA3500 και κατά κύριο λόγο κλήθηκε να οδηγήσει τα Audio Spectrum Baby με το παθητικό υπογούφερ (στο tap των 4Ω), ένα σύστημα ηχείων το οποίο διαθέτει τυπική συμπεριφορά ως φορτίο και είναι -επίσης- τυπικά ευαίσθητο. Τα 18w ανά κανάλι των VP-20 αποδείχθηκαν επαρκή για υψηλές στάθμες σε έναν μικρό-μέτριο χώρο, αλλά σαφώς δεν εξάντλησαν τα περιθώρια των ηχείων υποδεικνύοντας έτσι την ανάγκη χρήσης ενός ευαίσθητου και με λογική εμπέδηση ηχείου αν ο χώρος είναι μεγάλος ή οι ανάγκες για στάθμη αυξημένες. Πέραν της υπόθεσης «στάθμη», ο συνδυασμός SL2000A/VP-20 αποδείχθηκε σαφώς ανώτερος των αρχικών προσδοκιών μας: Ο ακροατής απολαμβάνει το ευχάριστο άκουσμα της λάμπας χωρίς όμως υπερβολές και χωρίς απώλειες της διανόγιας (εκτός από τις χρονικές στιγμές που ξεπερνά τα όρια των τελικών), με πολύ καλή απόδοση ηχοχρωμάτων, σταθερή εικόνα και χαμηλό θόρυβο. Ως μέλη ενός μικρής κλίμακας audiophile συστήματος οι ενισχυτές δεν δείχνουν κάποια ιδιαίτερη προτίμηση (η καλύτερα, κάποια συγκεκριμένη αδυναμία σε ορισμένα είδη μουσικής...) αλλά, αν ακούτε ολιγομελή σύνολα ακουστικών οργάνων (τζάζ, μουσική δωματίου, κ.λπ), φωνητικά και άλλα παρόμοιας ορχηστρικής δομής έργα, βρίσκονται στο στοιχείο τους.

Το ηχητικό αποτέλεσμα είναι εξόχως φιλικό και ξεκούραστο, με τις χαμηλές συχνότητες να έχουν όγκο και δύναμη περιγραφής, την μεσαία περιοχή να είναι φωτεινή και ευχάριστη και τις υψηλές συχνότητες αναπάντεχα εκτεταμένες και ζωντανές. Είναι άγνωστο αν η εμπειρία της Dared στην κατασκευή μετασχηματιστών σχετίζεται με την επίδοση αυτή (ως γνωστόν, οι

Ο προενισχυτής διαθέτει επίχρυσα βύσματα RCA καλής ποιότητας και δύο μόνο εισόδους...

μετασχηματιστές εξόδου είναι κρίσιμοι στην απόδοση των υψηλών συχνοτήτων) και εδώ που τα λέμε είναι άγνωστο αν -έστω- κατασκευάζει η ίδια τους μετασχηματιστές εξόδου των συγκεκριμένων ενισχυτών (με την οικονομία κλίμακας της Κίνας, όλα είναι πιθανά...) πάντως οι VP-20 κατάφεραν να δείξουν χαρακτήρα ακόμη και όταν οδήγησαν τα B&W 803D, μία αποστολή η οποία τους ανατέθηκε επί τούτου (και χωρίς φυσικά οποιαδήποτε απαίτηση για οδήγηση) για να δούμε πώς ακούγεται το τουίτερ των συγκεκριμένων ηχείων με λαμπάτο τελικό: Λοιπόν, το εύρος του συνδυασμού SL2000A/VP-20 αποδείχθηκε επαρκές ακόμη και σε έναν τέτοιο παράλογο συνδυασμό, επιβεβαιώνοντας την υποψία μας: Μπορεί οι εν λόγω ενισχυτές να είναι μικροί αλλά η Dared δεν έκανε τσιγγουνιές σε κρίσιμες παραμέτρους.

ΤΕΛΙΚΩΣ...

... η ανωτέρω παρατήρηση, είναι ίσως και η ουσία πίσω από την ταυτότητα των συσκευών της δοκιμής αυτής: Με τιμή εντελώς λογική, προσφέρουν όλα τα απαραίτητα για ένα μικρής κλίμακας audiophile σύστημα (προσέξτε μόνο τα ηχεία που θα χρησιμοποιήσετε) καταφέροντας να είναι ταυτόχρονα αποτελεσματικοί και χαριτωμένοι.

...των οποίων ο επιλογέας είναι ένας απλός μεταγωγικός διακόπτης στην πίσω πλευρά.

Καλής ποιότητας βύσματα διαθέτει και ο τελικός ενισχυτής, με ακροδέκτες για την σύνδεση ηχείων 8Ω και 4Ω...

music server

τεχνικά χαρακτηριστικά

McIntosh MS300

30/08/2005

Προσφέροντας δυνατότητες που μέχρι πριν από λίγο καιρό ήταν αδιανόητες για ένα audiophile σύστημα, το MS300 της McIntosh είναι η συσκευή που μπορεί να θεωρηθεί η πρώτη επιτυχής μετεμψύωση υπολογιστή σε... καθώς πρέπει συσκευή ήχου υψηλής πιστότητας...

Προσφέροντας δυνατότητες που μέχρι πριν από λίγο καιρό ήταν αδιανόητες για ένα audiophile σύστημα, το MS300 της McIntosh είναι η συσκευή που μπορεί να θεωρηθεί η πρώτη επιτυχής μετεμψύωση υπολογιστή σε... καθώς πρέπει συσκευή ήχου υψηλής πιστότητας, αποδεικνύοντας εμπράκτως ότι ο κορυφαίος ήχος δεν είναι απαραίτητα μία υπόθεση τεχνολογικού συντηρητισμού, και ότι το «κομπιούτερ» δεν είναι κατ'ανάγκη μία πλαστική αηδία που απαιτεί συνεχώς reset...

Η επιτυχία της McIntosh στην περίπτωση του MS300 έγκειται στο εξής: Δεν υπάρχει λειτουργία που να προσφέρει η συγκεκριμένη συσκευή και να μην μπορεί να την πραγματοποιήσει, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, ένας κατάλληλα στημένος υπολογιστής, με την διαφορά ότι η κοινότητα των κομπιουτεράδων σπανίως ασχολείται με τέτοιες λεπτές αποχρώσεις την γλώσσας όπως το «κατάλληλα στημένος». Από την άλλη, ο MS300 είναι ακριβώς αυτό: Ένα κατάλληλα - ή καλύτερα ειδικά- στημένο σύστημα προορισμένο να υποστηρίξει όλες τις απαιτήσεις που μπορεί να έχει κανείς από μία ψηφιακή πηγή, και, για να είμαστε ειλικρινείς, να καλύψει μερικές ακόμη ανάγκες που ο χρήστης ούτε καν υποψιάζεται ότι τις έχει, πόσο μάλλον τις αναζητά. Αυτό που πρέπει να ξεκαθαριστεί από την αρχή (γιατί πιστεύω

ότι αποτελεί την ουσία) είναι ότι όλα αυτά, γίνονται με τις ελάχιστες δυνατές κινήσεις: Συνδέεις το MS300 στον προενισχυτή, στο δίκτυο και στην πρίζα και ιδού: Χωρίς άλλη καθυστέρηση βρίσκεσαι απέναντι από έναν audio server... Ας δούμε, τώρα, τι ακριβώς σημαίνει αυτό...

Στην γλώσσα της πληροφορικής ο server δεν είναι τίποτε άλλο από ένα υπολογιστικό σύστημα το οποίο περιλαμβάνει τα δεδομένα και τις κατάλληλες εφαρμογές προκειμένου να εξυπηρετήσει τα αιτήματα των διαφόρων χρηστών που συνδέονται (μέσω κάποιας τεχνολογίας δικτύου) σε αυτόν. Ένας file server περιλαμβάνει τεράστιο όγκο αρχείων και την στρατηγική διαχείρισής τους, ένας mail server διακινεί το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο και ένας web server δέχεται αιτήματα από προγράμματα περιήγησης του διαδικτύου και στέλνει ιστοσελίδες στους χρήστες. Τί κάνει όμως ένας audio server (ή music server, όπως ονομάζει το MS300 η McIntosh); Αυτό ακριβώς που υπονοεί η ονομασία του: Πρόκειται για ένα σύστημα που μπορεί να αποθηκεύσει έναν μεγάλο όγκο ηχητικών δεδομένων και το απαραίτητο λογισμικό ώστε να επιτρέπει την διαχείριση των δεδομένων αυτών από έναν ή περισσότερους χρήστες. Στην πράξη, αυτό που χρειαζόμαστε είναι αποθηκευτικός χώρος, δυνατότητα

Στο εσωτερικό του MS300 διακρίνεται ο σκληρός δίσκος και το CD player/recorder της Sony.

Συμβατότητα: CD, CD-R/RW, CED MP3 (αναπαραγωγή), CD-R/RW (εγγραφή)
Χωρητικότητα: 300GB (Maxtor Diamond Max10)
Codecs: FLAC (μη απωλεστικός), MP3 (απωλεστικός)
Είσοδοι: Αναλογικές (line, x3), Ψηφιακές (3x ομοαξονικές/Toshtlink)
Εξοδοι: Αναλογική, ψηφιακή (ομοαξονική/toshtlink), εικόνας (composite, s-video, Y/Cb/Cr)
ADCs/DACs: 24bit/96kHz
Σύνδεση με δίκτυο: Ethernet
Διαστάσεις: 445x137x390mm
Βάρος: 9.4kg

Τιμή: 5.950 ευρώ

HiFi Power, τηλ.: 210-384.5272,
 web: <http://www.hifipower.gr>,
<http://www.mcintoshlabs.com>

σύνδεσης με ένα δίκτυο, ένα καλό user interface και μία εμπνευσμένη σύνθεση από περιφερειακά που προσφέρουν ευελιξία.

ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ...

Η αποθήκευση της μουσικής στο MS300 γίνεται σε έναν σκληρό δίσκο χωρητικότητας 300GB. Ο χώρος αυτός επαρκεί για 1000 περίπου CDs τα οποία συμπίεζονται με τον αλγόριθμο FLAC (Free Lossless Audio Codec). Όπως φαίνεται και από την ονομασία του, ο FLAC είναι μη απωλεστικός, με άλλα λόγια κατά την συμπίεση δεν χάνονται πληροφορίες όπως συμβαίνει με άλλες τεχνικές συμπίεσης όπως αυτές που βασίζονται σε αλγορίθμους MP3 και AAC. Ο χρήστης μπορεί να εισάγει ολόκληρους δίσκους ή και συγκεκριμένα τράκς και επιλογές από κάθε CD (στην πράξη υποστηρίζονται δίσκοι CD, CD-R/RW και CD MP3) στο MS300 ή ακόμη και να το προγραμματίσει να girάρει (δηλαδή να μεταφέρει και να κωδικοποιήσει με μεγάλη ταχύτητα) κάθε δίσκο που τοποθετεί στο transport του. Αν η συσκευή είναι συνδεδεμένη στο διαδίκτυο (μέσω modem ή router) τότε επικοινωνεί αυτόματα με την βάση δεδομένων της Gracenote και εμφανίζει το

Ο σκληρός δίσκος που χρησιμοποιεί η McIntosh στο MS300 είναι της Maxtor με χωρητικότητα 300GB

εξώφυλλο και τα κομμάτια του δίσκου. Εναλλακτικά, ο χρήστης μπορεί να επιλέξει την χρήση codec MP3 για την συμπίεση, επιλογή που ανεβάζει τον αριθμό των τράκς που μπορούν να αποθηκευθούν σε 50.000. Με δεδομένη την μεγάλη χωρητικότητα του σκληρού δίσκου (50.000 τράκς είναι πολλά: Υποθέτοντας τρία λεπτά ανα τράκ, θα χρειαστείτε λίγο παραπάνω από ένα μήνα 24ωρων ακροάσεων για να «τελειώσετε» τον σκληρό δίσκο του MS300...) αυτό που είναι καθοριστικό είναι η ευκολία στην διαχείριση του υλικού: Η McIntosh έχει εφοδιάσει την συσκευή της με ένα πολύ απλό στην χρήση του user interface το οποίο μπορεί να προβληθεί σε μία τηλεοπτική οθόνη (ή monitor) μέσω της κατάλληλης εξόδου (διατίθενται εξοδοί S-video, composite και χρωματοδιαφορών). Ο χρήστης έχει πρόσβαση στα περιεχόμενα του σκληρού δίσκου τα οποία είναι καταλογωγραφημένα κατά είδος (σε προεγκατεστημένες κατηγορίες τύπου «rock», «classical» κ.λπ, αλλά είναι δυνατή και η δημιουργία νέων κατηγοριών, βεβαίως) να φτιάξει λίστες με τα περιεχόμενα αυτά χρησιμοποιώντας διάφορα κριτήρια ή ακόμη και να συνθέσει δικές του λίστες χωρίς συγκεκριμένο γενικό κριτήριο αλλά με συγκεκριμένα περιεχόμενα. Μπορεί επίσης να επιλέξει τυχαία αναπαραγωγή από το σύνολο των περιεχομένων ή από τα περιεχόμενα μίας συγκεκριμένης κατηγορίας. Για κάθε δίσκο ή track η συσκευή προβάλλει στην οθόνη τις διαθέσιμες πληροφορίες (εξώφυλλο, tracklist, διάρκεια) και φυσικά, στην περίπτωση των κατηγοριών που έχει φτιάξει ο ίδιος ο χρήστης είναι δυνατή η εισαγωγή μίας εικόνας που ο ίδιος έχει επιλέξει. Η κίνηση και οι επιλογές στο

user interface γίνονται με τρεις τρόπους: είτε απ' ευθείας από την πρόσωση της συσκευής (δυνατόν -προς τιμήν της McIntosh- αλλά βεβαίως όχι και ό,τι πιο εύκολο...), είτε μέσω ενός κλασικού φωτιζόμενου τηλεχειριστηρίου είτε, τέλος από ένα κομψό και ευχάριστο στην χρήση μίνι πληκτρολόγιο qwerty (δηλαδή όπως αυτό των υπολογιστών) με υπέρυθρη σύνδεση. Το transport του MS300 υποστηρίζει και την εγγραφή δίσκων CD-R/RW δίνοντας έτσι την δυνατότητα στον χρήστη να δημιουργήσει συλλογές από τα περιεχόμενα της συσκευής. Η δυνατότητα δικτύωσης που προσφέρει το MS300 επεκτείνει ακόμη περισσότερο τους ορίζοντες: Όχι μόνο μπορεί η συσκευή να επικοινωνήσει με εξωτερικές βάσεις δεδομένων για την αναζήτηση πληροφοριών (εξώφυλλα δίσκων και tracklists) αλλά μπορεί να κατεβάσει και streams διαδικτυακού ραδιοφώνου (υπάρχουν δεκάδες ήδη προγραμματισμένοι σταθμοί στην εσωτερική βάση δεδομένων, καταχωρημένοι μάλιστα ανα είδος και είναι δυνατή η εισαγωγή νέων από τον χρήστη) καθώς επίσης και να αποτελέσει ένα πραγματικό μέλος σε ένα οικιακό δίκτυο. Αυτό το τελευταίο πολύ απλά σημαίνει ότι συνδέοντας το MS300 σε έναν router μέσω Ethernet μπορεί να τον διαχειριστεί από οπουδήποτε μέσω ενός web browser στον οποίο προβάλλεται το user interface της συσκευής (καταργώντας έτσι την ανάγκη ύπαρξης monitor) ή ακόμη και να δημιουργήσει audio streams από το MS300 προς κάποιο υπολογιστή του δικτύου υλοποιώντας έτσι ένα κατανεμημένο σύστημα μουσικής σε ολόκληρο τον οικιακό χώρο (όπου υπάρχει υπολογιστής). Μπορεί επίσης να «δεί» τα

περιεχόμενα του MS300 ως δεδομένα και να πραγματοποιήσει backup με την κλασική έννοια του όρου (αν και η διαδικασία backup/restore σε έναν σκληρό δίσκο 300GB μέσω Ethernet θα είναι μάλλον βασανιστικά μακροχρόνια)

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ...

Ανεξαρτήτως της ξεχωριστής τεχνολογικής του βάσης, το MS300 ανήκει σαφώς στην οικογένεια των συσκευών της McIntosh τόσο από πλευράς αισθητικής (με την μαύρη φωτιζόμενη πρόσωση και τα γνόριμα πλήκτρα) όσο και από πλευράς ποιότητας κατασκευής. Ο χρήστης έχει στην διάθεσή του έναν μεγάλο αριθμό εισόδων (τρεις αναλογικές και τρεις ψηφιακές οπτικές και ομοαξονικές) αναλογική και ψηφιακή έξοδο ήχου, καθώς και εξόδους εικόνας (composite, s-video και Y Cb Cr) ενώ υπάρχουν και οι απαραίτητες θύρες για την ενσωμάτωσή του σε ένα πλήρες σύστημα οικιακού αυτοματισμού. Ακολουθώντας την διαδικασία του quick setup όπως περιγράφεται στο (κατ' ανάγκη ογκώδες) εγχειρίδιο χρήσης, η σύνδεση της συσκευής δεν απαιτήσει παραπάνω από ένα λεπτό: Η μοναδική διαφοροποίηση από αυτήν ενός απλού player/recorder είναι αυτή του καλωδίου Ethernet. Ιδανικά, για να χρησιμοποιήσετε όλες τις δυνατότητες του MS300 θα πρέπει να έχετε μία ευρυζωνική σύνδεση και μόνιμη επικοινωνία με κάποιον πάροχο υπηρεσιών διαδικτύου, αλλά βεβαίως η συσκευή αρκείται και σε απλές dial-up συνδέσεις. Στην δική μας περίπτωση η σύνδεση με το router του δικτύου ήταν αρκετή: Το MS300 επικοινωνήσε άμεσα και χωρίς προβλήματα τόσο με τους υπόλοιπους

Το MS300 υιοθετεί την κλασική αισθητική και εργονομία των πηγών της McIntosh. Παρά τις πολλές δυνατότητές του, μπορεί κανείς να το χρησιμοποιήσει και από τα πλήκτρα στην πρόσωση (κάτι που ωστόσο είναι προφανώς δύσκολο...)

Η συσκευή διαθέτει μία μεγάλη ποικιλία εισόδων και ο χρήστης δεν θα συναντήσει πρόβλημα με σύνδεση εξωτερικών πηγών. Κάτω δεξιά, διακρίνεται η θύρα Ethernet

Το user interface είναι καλοσχεδιασμένο, αλλά δεν υπάρχει δυνατότητα αλλαγής των χρωμάτων (τουλάχιστον δεν μπορούσαμε να την βρούμε)

Οι δυνατότητες customizing είναι αρκετές. Με πέντε λεπτά δουλειά στον υπολογιστή του μπορεί να φτιάξετε ένα εξώφυλλο για έναν δίσκο ή μία συλλογή από tracks.

υπολογιστές όσο και με το διαδίκτυο και στην πράξη για τον έλεγχο του στο μεγαλύτερο μέρος της δοκιμής χρησιμοποιήσαμε ένα laptop με ασύρματη σύνδεση (όχι πως έχει ιδιαίτερη σημασία αλλά φανταστείτε την εικόνα: Ακρόαση διαδικτυακού ραδιοφώνου μέσω του MS300 σε ρόλο πηγής, και το γνωστό υπόλοιπο σύστημα -Melos Line/Parasound HCA 3500/B&W803D- με δυνατότητα τηλεχειρισμού μέσω του laptop... Πολύ μακριά έχει φθάσει το hi-fi στις μέρες μας...). Η McIntosh έχει σχεδιάσει μία αρκετά ποιοτική συσκευή ως προς το αναλογικό τμήμα: Το transport είναι το CRX 230ED (για χρήση σε υπολογιστές), οι μετατροπείς a/d και d/a λειτουργούν στα 24bit/96kHz και το τροφοδοτικό είναι διακοπτικό (και αποδείχθηκε λίγο θορυβώδες).

Το σημείο, ωστόσο, όπου πραγματικά έχει γίνει εξαιρετική δουλειά είναι η ευκολία στην χρήση: Παρά το γεγονός ότι οι δυνατότητες είναι πολλές και ασυνήθιστες και η ίδια η δομή της συσκευής πρωτόγνωρη για το audiophile κοινό, το 80% των δυνατοτήτων της μπορεί να χρησιμοποιηθεί με ελάχιστη προσπάθεια: Το μόνο που χρειάζεται είναι να εξοικειωθεί κανείς με το user interface (το οποίο είναι καλοσχεδιασμένο αλλά επειδή η αισθητική είναι και υποκειμενική καλό θα ήταν να μπορεί να παραμετροποιηθεί ως προς τα χρώματα και το lettering) και να περιηγηθεί λίγο σε αυτό για να έχει μία πλήρη εικόνα. Η ηχητική ποιότητα, επίσης είναι αξιοσημείωτη: Ο FLAC είναι γνωστός για την ποιότητά του codec και στην πράξη, οι διαφορές μεταξύ δίσκου και αρχείου δεν είναι ακουστές οπότε δεν στοιχειοθετείται ανησυχία για μείωση της ποιότητας από την εγγραφή του υλικού στον σκληρό δίσκο. Ως απλή ψηφιακή

Το τηλεχειριστήριο είναι κλασικά σχεδιασμένο και φωτιζόμενο. Με λίγη εξάσκηση ο χειρισμός του MS300 είναι εύκολος...

...αλλά το πραγματικό εργαλείο είναι το ασύρματο πληκτρολόγιο που επίσης προσφέρεται ως στάνταρντ. Υπάρχει επίσης και η δυνατότητα ελέγχου μέσω pc.

πηγή, το MS300 σαφώς δεν μπορεί να συγκριθεί με τις κορυφαίες πηγές τις εταιρίας (και κάτι τέτοιο θα ήταν άδικο) αλλά μπορεί να σταθεί άνετα δίπλα σε ένα καλό player (το οποίο φυσικά είναι μόνο αυτό: ένα καλό player, και τίποτε άλλο).

ΤΕΛΙΚΩΣ...

... η παραδοσιακή δύναμη της McIntosh υπήρξε και παραμένει βεβαίως ο audiophile χαρακτήρας των συσκευών της. Ωστόσο, ο υπογράφων θεωρεί το MS300 ίσως την σημαντικότερη από όλες τις συσκευές στην σειρά του αμερικάνου κατασκευαστή, κάτω από ένα αυστηρά τεχνολογικό πρίσμα. Κι αυτό, όχι επειδή η ίδια η τεχνολογία που ενσωματώνεται είναι ιδιαίτερα επαναστατική. Είναι ο άρτιος τρόπος με τον οποίο γίνεται αυτή η ενσωμάτωση που κάνει το MS300 να ξεχωρίζει με χαρακτηριστική άνεση αποδεικνύοντας ξεκάθαρα ότι οι νέες τεχνολογίες των media αφορούν και το audiophile κοινό (το οποίο επιδιεύει συχνά-πυκνά επικίνδυνες τάσεις ομφαλοσκόπησης) αρκεί να υλοποιούνται σωστά. Μετά βεβαιότητας, μία αγορά που θα μεταλλάξει ένα σύστημα απαιτήσεων σε ένα σύστημα απαιτήσεων της νέας χιλιετίας...

cd player

Naim Audio CDS3/XPS

06/09/2005

Ενα από τα κορυφαία CD players της αγοράς και μία (ακόμη) απόδειξη για το ότι το καλό engineering είναι το σημαντικότερο συστατικό κάθε σοβαρής high-end σχεδίασης. Το γιατί ένα σύστημα με κόστος που ξεπερνά τα δέκα χιλιάδικα δεν έχει ψηφιακή έξοδο, ανάγεται στην σφαίρα της ψυχανάλυσης...

Οι γνώστες της Βρετανικής εταιρίας δεν θα δυσκολευτούν στο ελάχιστο να αναγνωρίσουν στο CDS3 ένα ακόμη αυθεντικό προϊόν: Το περίβλημα και το φινιρίσμα είναι εκεί... Τα βύσματα DIN είναι εκεί... Οι περίεργες σχεδιαστικές απόψεις, κι αυτές, εκεί είναι. Ακόμη και το τεράστιο εξωτερικό τροφοδοτικό είναι παρόν, για να θυμίζει (καθόλου διακριτικά) ότι, ναι, πράγματι, το CDS3 είναι ένα ακόμη πόνημα της Naim Audio. Και για να είμαστε ακριβείς, όχι «ένα ακόμη πόνημα» αλλά το κορυφαίο cd player της εταιρίας. Στην κατηγορία στην οποία κινείται ο συνδυασμός CDS3/XPS, ωστόσο, εμμονές και ιδιοσυγκρασίες δεν χωρούν, τουλάχιστον αν δεν συνοδεύονται από μία ανάλογη απόδοση που να τις δικαιολογεί, ή τουλάχιστον να μας επιτρέπει να τις συγχωρούμε. Από την πλευρά αυτή, η πρόταση της Naim έχει ξεχωριστό ενδιαφέρον: Σε μία εποχή κατά την οποία πολλοί κορυφαίοι κατασκευαστές «παίζουν» με τα ψηφιακά φίλτρα και συμμετέχουν σε έναν άτυπο διαγωνισμό για το ποιος θα παρουσιάσει την πιο πολύπλοκη υλοποίηση (συχνά με εκπληκτικά αποτελέσματα -δεν έχουμε παράπονο) οι βρετανοί δεν διστάζουν να παρουσιάσουν ένα player που βασίζεται στο καλό engineering κλασικών ιδεών.

Το εσωτερικό του CDS3. Στο κέντρο διακρίνεται το αναρτημένο transport. Το αναλογικό τμήμα καταλαμβάνει το κεντρικό και αριστερό μέρος και το ψηφιακό, το δεξί.

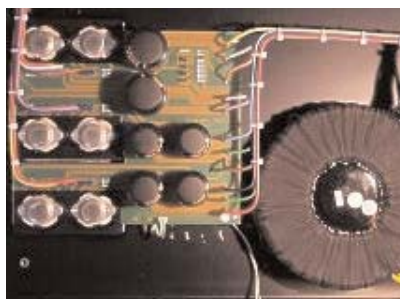

Πέρα από την καλοπροαίρετα σκωπτική διάθεση που μπορεί να δημιουργούν οι ιδιομορφίες του, μην γελιέστε από αυτή την εισαγωγή, το CDS3 είναι μία πολύ σοβαρή συσκευή, με τον δικό της, ολοκληρωτικά βρετανικό τρόπο.

στο εσωτερικό...

Η πρώτη έκπληξη είναι βεβαίως ότι το δεύτερο κουτί του πακέτου δεν περιλαμβάνει τον εξωτερικό μετατροπέα όπως θα περίμεναν πολλοί αλλά το εξωτερικό τροφοδοτικό. Ίσως το έχετε καταλάβει και οι γνώστες της ιστορίας ήδη γνωρίζουν ότι η Naim ΔΕΝ σχεδιάζει εξωτερικούς μετατροπείς επειδή θεωρεί ότι αυτή η προσέγγιση δημιουργεί προβλήματα (άποψη που δεν στερείται επιχειρημάτων). Η δεύτερη έκπληξη έγκειται στο ότι υπάρχουν έξι συνολικά κοχλίες ασφάλισης για την μεταφορά του player. Αυτό συμβαίνει επειδή στην περίπτωση του CDS3 τα πάντα είναι αναρτημένα: Ο μηχανισμός ανάγνωσης είναι ο VAM1250 της Philips (με άψυκτρο κινητήρα βασισμένο στο φαινόμενο Hall, συμβατός με CD-DA, CD-R/RW και κατάλληλος για top-loading αρχιτεκτονικές) και βρίσκεται ελαστικά τοποθετημένος σε έναν μηχανισμό ανάρτησης με φύλλα (και ακίδες) τα δε

Το εσωτερικό του XPS. Μεγάλο μέρος του καταλαμβάνει ο δακτυλοειδής μετασχηματιστής, ενώ αριστερά διακρίνονται οι έξι σταθεροποιητές τάσεως και οι αντίστοιχοι πυκνωτές εξομάλυνσης.

ηλεκτρονικά βρίσκονται σε δύο ξεχωριστές πλακέτες που επίσης είναι ελαστικά αναρτημένες μέσω κωνικών ελατηρίων. Η προφανής πρόθεση του σχεδιαστή είναι να απομονώσει, κατά το δυνατόν πλήρως, το εσωτερικό από τους εξωγενείς κραδασμούς, επικουρούμενος στην προσπάθειά του αυτή από ένα βαρύ περίβλημα κλειστού τύπου (όχι τύπου «Π» όπως συνηθίζεται) με το εξαιρετικό φινιρίσμα που συνηθίζει να χρησιμοποιεί η εταιρία σε όλες τις συσκευές της. Η Naim δεν έχει κάνει «οικονομίες» στον εσωτερικό κόσμο του CDS3: Χρησιμοποιεί το ολοκληρωμένο ελέγχου CD10 II της Philips (κατά κόσμον SAA 7324, το ίδιο με αυτό που χρησιμοποιεί και το Orpheus Zero P που δοκιμάσαμε πριν από μερικούς μήνες) το οποίο είναι μία ολοκληρωμένη λύση ανάκτησης, διόρθωσης και μετατροπής του ψηφιακού σήματος ενώ παράλληλα διαθέτει αρκετά ανοικτή αρχιτεκτονική ώστε να χωρούν μετατροπές οι οποίες στην συγκεκριμένη περίπτωση αφορούν το interfacing του οπτικού σήματος (και πιο συγκεκριμένα το φίλτρο efm, το οποίο ανασυνθέτει τον ψηφιακό σήμα από τον κώδικα που έχει γραφτεί στον δίσκο), τον χρονισμό του (το SAA 7324 μπορεί να χρησιμοποιηθεί είτε με απλούς κρυστάλλους είτε με εξωτερικές γεννήτριες clock, και στο CDS3 χρησιμοποιείται, φυσικά, η δεύτερη επιλογή σχεδιασμένη από την ίδια την Naim) καθώς και την γρήγορη πέδηση του δίσκου όταν η πόρτα ανοίξει (με το χέρι). Εννοείται επίσης, ότι η Naim δεν χρησιμοποιεί τον DAC του SAA7324 (τεχνολογίας bitstream) αλλά μία δική της υλοποίηση, της οποίας προηγείται ένα ψηφιακό φίλτρο που πραγματοποιεί

Η Naim έχει χρησιμοποιήσει έναν μεγάλο αριθμό τοπικών σταθεροποιητών, οι περισσότεροι από τους οποίους τροφοδοτούν τα αναλογικά τμήματα και φαίνονται στο επάνω μέρος της φωτογραφίας.

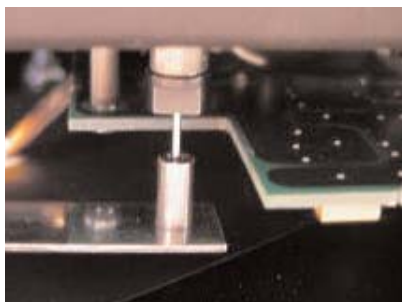
Τα αναλογικά τμήματα του CDS3 είναι, κατά την προσφιλή τακτική της Naim, υλοποιημένα με διακριτά εξαρτήματα και καλής ποιότητας υλικά, χωρίς υπερβολές.

υπερδειγματοληψία x8 και μπορεί να αποκωδικοποιήσει δίσκους HDCD. Η μετατροπή του ψηφιακού σήματος σε αναλογικό γίνεται από δύο Burr-Brown 1704 (έναν ανά κανάλι). Πρόκειται για ολοκληρωμένα των 24bit που ενσωματώνουν δύο μετατροπείς και μία σειρά από κυκλώματα που εξασφαλίζουν μεγάλη ακρίβεια, ιδιαίτερα στην ευαίσθητη περιοχή γύρω από το 0 (η Burr-Brown ισχυρίζεται ότι έχει καταφέρει να συνδυάσει τα πλεονεκτήματα των πολύμπιτων μετατροπών με αυτά των Delta-Sigma). Ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα δουλειά φαίνεται να έχει γίνει στα στάδια που ακολουθούν τους μετατροπείς: Ως ειθιστά, η έξοδος των Burr-Brown είναι «ρεύμα συναρτήσεως ψηφίων», οπότε απαιτείται ένας εξωτερικός μετατροπέας ρεύματος σε τάση, πριν από το αναλογικό φίλτρο. Τόσο αυτός, όσο και το φίλτρο είναι υλοποιημένοι με διακριτούς διπολικούς ημιαγωγούς και καλής ποιότητας υλικά (χωρίς όμως υπερβολές...).

Η τροφοδοσία της όλης συσκευής, χρήζει, τέλος ειδικής παραγράφου: Η γενική και η τοπική σταθεροποίηση αποτελεί δόγμα για την Naim, η οποία στην περίπτωση του CDS3 χρησιμοποιεί 14 (!) σταθεροποιημένα τροφοδοτικά (κατά κύριο λόγο, από ό,τι παρατηρήσαμε, με ολοκληρωμένα σταθεροποίησης της οικογένειας 317/337) για το αναλογικό τμήμα και 4 για τα μηχανικά μέρη και το τμήμα ελέγχου, ενώ όλων αυτών προηγείται το εξωτερικό τροφοδοτικό XPS το οποίο περιλαμβάνει έναν τεράστιο (για το είδος της συσκευής) δακτυλιοειδή μετασχηματιστή, και έξι ακόμη σταθεροποιημένα τροφοδοτικά. Η σύνδεση του τροφοδοτικού με το player

Λεπτομέρεια της ανάρτησης του transport. Χρησιμοποιείται μία ακίδα της οποίας η έδραση πραγματοποιείται σε ένα ελαστικό μεταλλικό φύλλο.

Ο δίσκος τοποθετείται στο επάνω μέρος του player. Η υποδοχή καλύπτεται από ένα ημιδιαφανές σκούρο κάλυμμα.

γίνεται με ένα ειδικό καλώδιο και ειδικά βύσματα ασφαλείας. Το XPS είναι απαραίτητο στην περίπτωση του CDS3 αλλά κατά την προσφιλή μέθοδο της Naim, μπορεί να χρησιμοποιηθεί προαιρετικά και με άλλα players.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ...

Το CDS3/XPS αντικατέστησε το player αναφοράς (TEAC P70/D70) και χρησιμοποιήθηκε με το γνωστό σύστημα (Melos Line, Parasound HCA3500, Bowers & Wilkins 803D). Η αισθητική του player είναι ιδιαίτερα αυστηρή αλλά και ιδιαίτερα προσεγμένη και οι λιγοστοί διακόπτες στην πρόσοψη έχουν άριστη αίσθηση. Οι δυνατότητες χειρισμού και προγραμματισμού είναι πλήρεις, με την βοήθεια του τηλεχειριστηρίου, και σε αυτές περιλαμβάνεται και το σβήσιμο της οθόνης (για χαμηλότερο θόρυβο). Ο χρήστης, μέσα από μία απλή διαδικασία, μπορεί ενεργοποιήσει μία από τις δύο αναλογικές εξόδους (DIN, για σύνδεση με άλλες συσκευές της Naim με το καλώδιο που παρέχεται ή RCA) ή και τις δύο ταυτόχρονα αλλά μας έκανε εξαιρετικά αρνητική εντύπωση η απουσία ψηφιακής εξόδου. Η άποψη ότι οι εξωτερικοί μετατροπείς δεν είναι σωστή αρχιτεκτονική είναι σεβαστή (και σίγουρα η Naim δεν είναι η μοναδική εταιρία που την υποστηρίζει) αλλά δεν δικαιολογεί με κανέναν τρόπο την απουσία της αντίστοιχης εξόδου η οποία θα επέτρεπε ψηφιακές εγγραφές και η οποία (αν θεωρηθεί επιβαρυντική) μπορεί να τίθεται εκτός λειτουργίας με πολύ απλό τρόπο. Με βάση αυτά, το να στερείς τον χρήστη την ψηφιακή έξοδο ενώ ταυτόχρονα του προσφέρεις ένα player συμβατό με CD-R/RW είναι τουλάχιστον υποκριτικό. Αποψη του υπογράφοντος είναι πως πρόκειται για μία Πολύ Κακή Πρακτική. Ο δίσκος φορτώνεται από την πάνω πλευρά και σταθεροποιείται στην θέση του με ένα μαγνητικό σφιγκτήρα. Μετά την εμφάνιση του CDS3 στην αγορά, διατυπώθηκαν κριτικές για το κάλυμμα της υποδοχής του δίσκου το οποίο είναι ημιδιαφανές και θα μπορούσε να επιτρέψει την «μόλυνση» του εσωτερικού με φως δημιουργώντας προβλήματα στην ανάγνωση, μία μάλλον υπερβολική ανησυχία, αλλά επειδή η υπερβολή είναι

Η σταθεροποίηση του δίσκου στον άξονα περιστροφής γίνεται με ένα μαγνητικό ruck (όρος που είναι δανεισμένος από το πλακίδιο του χόκεϊ επί πάγου)

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Συμβατότητα: CD-DA, CD-R/RW
Μηχανισμός ανάγνωσης: Philips VAM1250 (top loading με μαγνητικό σφιγκτήρα), υποστήριξη με το SAA 7324 (CD 10 II), custom φίλτρο efm, και γεννήτρια χρονισμού.
DACs: Burr-Brown 1704 (24bit), oversampling x8, συμβατότητα με HDCD
Αναλογικό τμήμα: μετατροπέας i/v και φίλτρα με διακριτούς ημιαγωγούς, 14+4 τοπικοί σταθεροποιητές.
Απόκριση συχνότητας: 10Hz - 20kHz + 0.1dB - 0.5 dB
thd+N: <0.1% 10 Hz - 18 kHz (0dBFS)
Αναλογικές Εξοδοι: DIN/RCA (επιλεγόμενες από την χρήστη)
Στάθμη Εξόδου: 2.0Vrms/1kHz
Ψηφιακές Εξοδοι: Οχι
Τροφοδοσία: Εξωτερικό τροφοδοτικό XPS με έξι σταθεροποιητικές διατάξεις
Άλλες δυνατότητες: Μηχανικά και ηλεκτρονικά τμήματα ελαστικά αναρτημένα.
Διαστάσεις: 87x432x314mm

Τιμή: 8.250 ευρώ (CDS3), 4.000 ευρώ (XPS)

Orpheus Audio, τηλ.: 210-5221.524, web: <http://www.naim-audio.com/index.htm>

το αλατοπίπερο του high-end καλό είναι να μην χρησιμοποιεί κανείς το CDS3 κάτω από εκτυφλωτικό φωτισμό. Πάντως με φωτισμό ή χωρίς, εμείς δεν παρατηρήσαμε κάποια διαφοροποίηση στην απόδοση της συσκευής. Όλες οι παραπάνω παρατηρήσεις περνούν στο περιθώριο, όταν το CDS3 ξεκινήσει την ανάγνωση του δίσκου. Χωρίς αμφιβολία, πρόκειται για ένα από τα καλύτερα players που έχουμε ακούσει, με κύρια γνωρίσματα τον ξεκούραστο, «αναλογικό» ήχο, την άνεση στην περιγραφή των εικόνων και τις πολύ καλές υψηλές συχνότητες. Από τις πρώτες στιγμές των ακροάσεων κατατάξαμε το Naim στις πηγές που επιτρέπουν μακρόχρονες ακροάσεις σε υψηλές στάθμες, χωρίς την παραμικρή κόπωση. Επιτρέπει στον ακροατή να βυθιστεί σε αυτό που ακούει, να αφοσιωθεί στην εξέλιξη της σύνθεσης, και να εντυπωφήσει στην εξαιρετικά σαφή και με άφθονο

Ο μηχανισμός ανάγνωσης είναι ο VAM1250 της Philips, με άγκυρο κινητήρα βασισμένο στο φαινόμενο Hall, συμβατός με CD-DA, CD-R/RW και κατάλληλος για top-loading αρχιτεκτονικές.

βάθος εικόνα που σχηματίζεται μεταξύ των ηχείων, κερδίζοντάς τον αμέσως με την παρουσία του. Διατηρώντας τις αποστάσεις σε θέματα εστιασμού - ιδιότητα που γίνεται εμφανής σε ακροάσεις έργων με σόλο όργανα (John Surman: Portrait of A Romantic/rarum/ECM, κλαρινέτο και Tsuyoshi Yamamoto: Girl Talk/Three Blind Mice, πιάνο και κόντρα μπάσο)- είναι, παράλληλα σε θέση να αποδώσει τις λεπτομέρειες με έναν τρόπο που θυμίζει αρκετά την πηγή αναφοράς (πλησιάζοντάς την σε αξιοσημείωτο βαθμό), συχνά ανασύροντας στοιχεία που δεν τα έχει προσέξει σε προηγούμενες ακροάσεις. Χαμηλά, ο έλεγχος διατηρείται πάντοτε και θα μπορούσε να χαρακτηριστεί, σε ορισμένα σημεία αυστηρός, χωρίς όμως αυτό να στερεί κάτι από το σώμα των οργάνων της περιοχής. Σε ορισμένους δίσκους μάς έλλειψε -ίσως- το στοιχείο της υπερβολής ως προς τις χαμηλές συχνότητες που εντέχνως έχει εισαχθεί κατά την ηχογράφιση (Yello: Beyond Mirrors/Pocket Universe, Tangerine Dream: The Red Blood Connection/The Seven Letters From Tibet) αλλά σε πιο ορθόδοξες παραγωγές (Philip Glass: Abdulmajid/Heroes Symphony), δεν μπορείς παρά να εκτιμήσεις την λεπτομέρεια και τον παλμό χαμηλά, στοιχεία που αναδεικνύονται προβαλλόμενα σε ένα ξεκάθαρο ρυθμικό φόντο που είναι πολύ εύκολο να παρακολουθήσεις νοερά καθώς επίσης και την άνεση στην περιγραφή σύνθετων εικόνων που εξελίσσονται γρήγορα και δυναμικά (James Horner: The

Η έξοδος του XPS: Το εξωτερικό τροφοδοτικό παράγει μία σειρά από σταθεροποιημένες τάσεις οι οποίες μεταφέρονται στο player μέσω αυτού του βύσματος...

...και ενός αντίστοιχου καλωδίου.

Sinking/Titanic OST). Παρά την δεδομένη τάση των ανθρώπων της Naim να σχεδιάζουν προϊόντα με ιδιοσυγκρασία, το CDS3 είναι ιδιαίτερα ανεκτικό με όλα τα είδη προγράμματος χωρίς να έχει προτιμήσεις ή παραξενιές: Οι «Ανέκδοτες Ηχογραφήσεις» της Ελένης Καραϊνδρού (θανμάσια δουλειά από μουσικής πλευράς αλλά, μέτρια από τεχνικής, με αρκετό θόρυβο κ.λπ. κ.λπ.) αποδόθηκαν ευχάριστα με τα φωνητικά να επιβάλλονται και τα όποια προβλήματα να περνούν σε δεύτερη μοίρα.. Η συνολική αίσθηση που αποκομίζει κανείς μετά από ώρες χρήσης είναι ότι το player θα υπηρέτησε σωστά τόσο τις audiophile-εστέτ στιγμές του ακροατή όσο και τις (αναπόφευκτες όσο και επιθυμητές...) φάσεις διονυσιασμού όπου το μόνο που μετρά είναι η στάθμη, ο δυναμισμός και η διαύγεια. Επί του προκειμένου, μία από τις πιο ενδιαφέρουσες στιγμές της δοκιμής ήταν η αναπαραγωγή σε εκκωφαντικές στάθμες των Inner Trance (Ιωάννης Παπαδάκης/Εξ' Αβατον) και Bayreuth Return (Klaus Schulze/Timewind). Κλείνοντας, τέλος, δεν θα πρέπει να ξεχάσουμε την απάντηση στο ερώτημα που εντέχνως (πλην σαφώς...) τέθηκε στην εισαγωγή: Δικαιολογούν όλα τα παραπάνω τον ιδιοσυγκρατικό χαρακτήρα του CDS3; Ασφαλώς ναι. Με κριτήριο την ηχητική απόδοση (και σαφώς αυτό είναι το πρωτεύον κριτήριο στην περίπτωση μας) το player είναι πραγματικά κορυφαίο και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα ικανοποιήσει τον απαιτητικό μουσικόφιλο, ως εκ τούτου και άνευ άλλης καθυστέρησης προχωρούμε στο...

Ο χρήστης του CDS3 μπορεί να επιλέξει τον τρόπο σύνδεσης με τον προενισχυτή, DIN ή RCA και να ενεργοποιήσει την αντίστοιχη έξοδο. Αριστερά είναι το βύσμα της τροφοδοσίας.

Μη χαιρέστε... Το βύσμα της φωτογραφίας ΔΕΝ είναι ψηφιακή έξοδος αλλά μέρος του διαύλου ελέγχου του CDS3 από συστήματα Home Automation. Η Naim δεν πιστεύει στις ψηφιακές εξόδους...

ΤΕΛΙΚΩΣ...

... το οποίο θα ήταν πολύ μικρότερο σε έκταση αν δεν υπήρχε η απίστευτη αυτή επιλογή να μην προσφέρεται ψηφιακή έξοδος. Για να μην υπάρξουν παρεξηγήσεις, το ξαναγράψω: Ο συνδυασμός CDS3/XPS είναι ένα από τα κορυφαία players της αγοράς την στιγμή που γράφονται οι γραμμές αυτές και σίγουρα θα πρέπει να το ακούσει πολύ προσεκτικά όποιος σχεδιάζει μία αγορά σε αυτή την κατηγορία. Ωστόσο, εν έτει 2005 και την στιγμή που το high end φλερτάρει επιτυχώς με το διαδικτυο και τις νέες τεχνολογίες (ρίξτε μία ματιά στο McIntosh MS300) προσπαθώντας να ανοίξει τους ορίζοντές του, η επιλογή της Naim είναι πέρα από την τεχνολογία: Είναι καθαρή ξεροκεφαλιά. Αλλά, τώρα που το ξανασκέφτομαι, και οι ξεροκέφαλοι μέρος της ζωής είναι...

φορητή παιχνιδομηχανή / media player

τεχνικά χαρακτηριστικά

Επεξεργαστής: MIPS R4000 32bit, 333MHz
Οθόνη: TFT-LCD, 4.3 ιντσών, 16:9, 480x272, 24-bit, 200Cd/m2
Media: UMD, Memory Stick Duo
Codecs: MPEG-4 AVC, MPEG-4 SP, linear PCM, ATRAC3plus, MP3, JPEG, TIFF, BMP, GIF.
Συνδέσεις: USB 2.0, IEEE 802.11b (Wi-Fi) Ad Hoc/Infrastructure
Άλλες δυνατότητες: Internet Browser, Ακουστικά, Θύρα υπερύθρων.
Τροφοδοσία: Δίκτυο/αναφορτιζόμενη μπαταρία, αυτονομία περίπου 3ώρες
Διαστάσεις: 170x74x23 χιλιοστά
Βάρος: 260gr

Τιμή: 269 Ευρώ

Sony Hellas, τηλ.: 801.11.92000, web: <http://www.sony.gr>

Sony PSP (PlayStation Portable)

20/09/2005

Αντικείμενα όπως το PlayStation Portable είναι, τελικώς, λιγότερο αντικείμενα και περισσότερο γεγονότα και ως τέτοια θα πρέπει κανονικά να αντιμετωπίζονται: Η νέα φορητή παιχνιδομηχανή της Sony δημιουργεί έναν κόμβο στην ιστορία των interactive ηλεκτρονικών και, όπως συμβαίνει με όλους τους κόμβους, από τούδε και στο εξής, κάτι θα έχει συμβεί είτε πριν, είτε μετά PSP.

Η αλήθεια είναι ότι αντικείμενα όπως το PlayStation Portable είναι, τελικώς, λιγότερο αντικείμενα και περισσότερο γεγονότα και ως τέτοια θα πρέπει κανονικά να αντιμετωπίζονται: Η νέα φορητή παιχνιδομηχανή της Sony δημιουργεί έναν κόμβο στην ιστορία των interactive ηλεκτρονικών και, όπως συμβαίνει με όλους τους κόμβους, από τούδε και στο εξής, κάτι θα έχει συμβεί είτε πριν, είτε μετά PSP.

Μην αφήσετε τα στερεότυπα να σας στερήσουν από την πραγματική εικόνα: Εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με ένα μικρό πλαστικό παιχνίδι που κρατά ήσυχο τον πιτσιρικά στο πίσω κάθισμα κάνοντας ενοχλητικούς ήχους, όσο εσείς σέρνεστε προς το σπίτι το απόγευμα της Κυριακής αλλά με το πρώτο διαδραστικό φορητό σύστημα διασκέδασης που απευθύνεται κυρίως σε ενήλικες και είναι κάτι παραπάνω από ένα απλό gadget που απλώς διαφημίστηκε πολύ κι έγινε μόδα (κάτι σαν το iPod -ας πούμε). Δεν

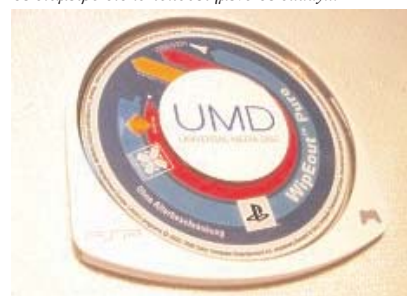
υπάρχει αμφιβολία ότι πίσω από το PSP υπάρχει πολλή σκέψη: Στο τί θα περιλαμβάνει (και στο τί δεν θα περιλαμβάνει...), στο πόσο μεγάλο θα είναι και στο ποιός τελικώς θα το χρησιμοποιήσει και πώς. Η κουβέντα γύρω από αυτό έχει ξεκινήσει από το 2003, κορυφώθηκε το 2004 όταν έκανε την είσοδό του στην Ιαπωνική αγορά και -αν θέλετε την γνώμη μου- δεν θα σταματήσει για πολύ καιρό, τουλάχιστον μέχρι να βγει το PSP2 (μη συγχίξετε -από το μυαλό μου την έβγαλα την ονομασία...). Στα χαρτιά, οι τελικές επιλογές της Sony ήταν οι ευρύτερες δυνατές (ή... σχεδόν): Το PSP είναι κατ'αρχήν μία φορητή κονσόλα η οποία υποστηρίζεται ήδη από τους μεγαλύτερους σχεδιαστές παιχνιδιών και στην συνέχεια ένα media player ικανό να διαχειριστεί μουσική, βίντεο, φωτογραφίες και διαδικτυακούς πόρους μέσω ενσύρματων και ασύρματων συνδέσεων. Μεταξύ μας, αυτή η απόφαση δεν θα πρέπει να ήταν και πολύ δύσκολη. Με δεδομένη την

επιτυχία της στην αγορά των videogames εδώ και πολλά χρόνια (με τα PSOne και PS2), και την εμπειρία της εταιρίας σε τεχνολογίες ήχου και εικόνας, το ερώτημα μεταφέρεται εύκολα από το «αν» στο «πώς»: Το αν κάνει μία συσκευή πολλά πράγματα, είναι ένα θέμα. Το άλλο -και σημαντικότερο- είναι η ενσωμάτωση όλων αυτών σε ένα ομοιογενές και εύχρηστο πακέτο.

στο εσωτερικό...

Η μικρή μας έρευνα, κατά την διάρκεια της δοκιμής έδειξε ότι οι άνθρωποι του πλανήτη χωρίζονται, μάλλον, σε δύο κατηγορίες: Στους έμπειρους περί την τεχνολογία, οι οποίοι υπόκεινται ένα

Κανείς δεν θα σας αδικήσει αν πείτε ότι το UMD θυμίζει MiniDisc. Η Sony χρησιμοποίησε έναν μικρό σε διάμετρο δίσκο τοποθετημένο σε cuddly...

... ο οποίος μπορεί να αποθηκεύσει 1.8GB σε δύο στρώσεις. Δεν πρόκειται να υπάρξουν εκδόσεις -R/RW και η παραγωγή των δίσκων θα είναι εσωτερική.

Η αισθητική και η ποιότητα κατασκευής του PSP είναι κορυφαία. Η οθόνη των 4.3 ιντσών δεσπόζει στο κέντρο της συσκευής από την «καλή» πλευρά...

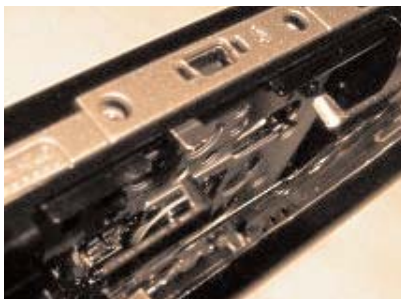

ιδιόμορφο είδος εγκεφαλικής διέγερσης όταν το PSP βρίσκεται οπουδήποτε μέσα στο οπτικό τους πεδίο (αντιδρώντας σπασμωδικά με την φράση νατοδώνατοδώνατοδών), επειδή με την πρώτη ματιά καταλαβαίνουν ότι πρόκειται για μία πολύ σοβαρή συσκευή και στους χιμμ... λιγότερο έμπειρους που δεν θα καταλάβουν πολλά πράγματα ακόμη και αν τους δείξεις τον νέο αντιδραστήρα σύντηξης που αγόρασες για το εξοχικό σου και θα αντιδράσουν λέγοντας κάτι σαν «γιατί αυτό το θερμόμετρο γράφει 100.000.000 βαθμούς; Μήπως πρέπει να το χαμηλώσεις;» -καταλάβατε φαντάζομαι. Σε αυτούς τους τελευταίους, αρκεί να δείξεις την οθόνη του PSP σε λειτουργία: Ακόμη και ο πλέον αδιάφορος περί το αντικείμενο δεν έμεινε ασυγκίνητος από αυτό που κατά πάσα πιθανότητα είναι η καλύτερη οθόνη μικρής διαγωνίου που έχουμε (και έχετε) δει ποτέ. Η Sony δεν έκανε τσιγγουνιές στο θέμα αυτό: Το PSP είναι εξοπλισμένο με ένα TFT-LCD 4.3 ιντσών (λίγο πάνω από δέκα εκατοστά, δηλαδή), ανάλυσης 480x272, με λόγο πλευρών 16:9 και βάθος χρώματος 24-bit, κάτι που μεταφράζεται σε δυνατότητα απεικόνισης 16.7 εκατομμυρίων χρωμάτων. Η φωτεινότητά της είναι ρυθμιζόμενη και μπορεί να φτάσει πολύ ψηλά, μέχρι τα 200cd/m² όταν η συσκευή τροφοδοτείται από το δίκτυο, επιτρέποντας έτσι την άνετη θέαση ακόμη και με ισχυρό φωτισμό. Το αποτέλεσμα όλων αυτών είναι πως οτιδήποτε προβάλλεται στην οθόνη απορροφά αμέσως τον θεατή με την ζωντάνια των χρωμάτων, την τρισδιάστατη αίσθηση και την απουσία κουραστικών ανακλάσεων του εξωτερικού φωτισμού. Βεβαίως, η οθόνη είναι μόνο μία παράμετρος μίας συνολικά εξαιρετικής σχεδίασης και κατασκευής: Οι διαστάσεις του PSP είναι 170x74x23 χιλιοστά και το

Το φινιρίσμα της πίσω πλευράς είναι άψογο. Το slider επάνω αριστερά ανοίγει την υποδοχή του δίσκου...

... ο οποίος μπορεί να περιλαμβάνει παιχνίδια, μουσική ή και κινηματογραφικές ταινίες.

βάρος του 260 γραμμάρια (μαζί με την μπαταρία). Είναι αρκετά μικρό και ελαφρύ για να το μεταφέρεις βεβαίως, αλλά δεν περνά απαρατήρητο: Το αντίθετο μάλιστα, όλοι όσοι το είδαν συμφώνησαν ότι φαίνεται για κάτι πολύ ακριβότερο και δεν είναι λίγοι εκείνοι που πιστεύουν ότι η Sony, κινείται οριακά στην κοστολόγησή του, αποβλέποντας σε άλλα κέρδη. Επί του προκειμένου, τα «άλλα κέρδη» θα μπορούσαν να έχουν το όνομα UMD. Το Universal Media Disc είναι ένα (ακόμη) φορμά βασισμένο σε έναν οπτικό δίσκο μικρής διαμέτρου (60mm) που βρίσκεται τοποθετημένος σε caddy, διαβάζεται από laser με μήκος κύματος 660nm (στο κόκκινο φάσμα), και προσφέρει χωρητικότητα 1.8GB σε δύο στρώσεις. Η επιλογή αυτή της Sony είναι αποτέλεσμα μίας στρατηγικής για την μείωση των παράνομων αντιγράφων: Το PSP μπορεί να «διαβάσει» παιχνίδια μόνο από UMD, και με την σειρά τους οι δίσκοι είναι μόνο ανάγνωσης, με την εταιρία να διευκρινίζει ότι όχι μόνο δεν θα επιτρέψει την δημιουργία εγγραφόμενων δίσκων και αντίστοιχων εγγραφών, αλλά δεν πρόκειται να αδειοδοτήσει την παραγωγή UMD. Οι γραμμές παραγωγής θα παραμείνουν στην κατοχή της, εξασφαλίζοντας έτσι, θεωρητικά τουλάχιστον, τον απόλυτο έλεγχο. Οι UMD θα μπορούν να χρησιμοποιηθούν τόσο για παιχνίδια όσο και την διανομή ταινιών και μουσικής. Ο μηχανισμός ανάγνωσης του δίσκου βρίσκεται στο μέσον της συσκευής, κάτω από την οθόνη. Οι ανάγκες του χρήστη για αποθήκευση δεδομένων είτε αυτά είναι δεδομένα παιχνιδιών, είτε μουσική βίντεο και φωτογραφίες, καλύπτονται από την ύπαρξη μίας υποδοχής για Memory Stick Duo, το γνωστό φορμά μνήμης flash της Sony. Ο χρήστης μπορεί να βρεί χωρητικότητες που φθάνουν τα 2GB (σε έκδοση Pro, που επίσης υποστηρίζεται) και θεωρητικά, δεν πρέπει να έχει παράπονο. Στην πράξη, έχουμε την υποψία, η χωρητικότητα δεν θα είναι ποτέ αρκετή για συνδυασμό εφαρμογών (δηλαδή, για ταυτόχρονη αποθήκευση δεδομένων παιχνιδιών, μουσικής, βίντεο και φωτογραφιών). Από την άλλη, η διαχείριση του αποθηκευτικού χώρου είναι απλή υπόθεση: Το PSP μπορεί να συνδεθεί με υπολογιστή μέσω USB 2.0 ως «Removable Storage Device»

Στην αριστερή πλευρά, ο χρήστης έχει στην διάθεση του εκτός από τα D-buttons και ένα μικρό αναλογικό joystick.

επιτρέποντας έτσι την δημιουργία folders, και την εγγραφή/διαγραφή αρχείων. Οι δικτυακές ικανότητες της συσκευής δεν εξαντλούνται, όμως, στο USB. Ο χρήστης μπορεί να επιλέξει την σύνδεση σε ασύρματο τοπικό δίκτυο (WLAN) και μάλιστα με δύο τρόπους: Τον Ad Hoc (όπου είναι δυνατή η σύνδεση PSP μεταξύ τους χωρίς την μεσολάβηση υποδομής) και τον κλασικό (infrastructure), όπου απαιτείται είτε ένα σημείο πρόσβασης (όπως είναι τα δημόσια σημεία πρόσβασης που έχουν ήδη αρχίσει να εμφανίζονται σε διάφορους χώρους) είτε η κλασική υποδομή router/modem ενός οικιακού δικτύου. Το PSP υποστηρίζει ασύρματες ζεύξεις IEEE 802.11b (Wi-Fi), με το Ad Hoc mode να χρησιμοποιείται από συγκεκριμένα παιχνίδια για head-to-head μεταξύ περισσότερων παικτών και το infrastructure mode να χρησιμοποιείται για την πρόσβαση στο διαδίκτυο η οποία εξασφαλίζεται μέσω ενός ειδικά σχεδιασμένου browser που περιλαμβάνεται από την έκδοση 2.0 του λειτουργικού (η οποία είναι η έκδοση που χρησιμοποιείται σε όλα τα νέα PSP που πωλούνται στην αγορά). Περιέργως, η συσκευή δεν μπορεί να δει άλλους πόρους του οικιακού δικτύου έτσι ώστε ο χρήστης να έχει ασύρματη πρόσβαση σε αυτούς. Η εποχή του «σκέτου-και-σε-όποιον-αρέσει» ATRAC3 έχει βεβαίως περάσει και ένα σύστημα σαν το PSP δεν θα μπορούσε παρά να είναι μία φορητή συλλογή από codecs: Όσον αφορά το βίντεο, υποστηρίζεται MPEG-4 AVC (Advanced Video Coding) για εικόνα από το UMD και MPEG-4 SP (Simple Protocol) για εικόνα από το Memory Stick ενώ όσον αφορά τον ήχο, υποστηρίζονται linear PCM και ATRAC3plus από το

Δεξιά είναι τοποθετημένα τα τέσσερα γεωμετρικά πλήκτρα που χρησιμοποιούνται από την εποχή του PSone.

Η θύρα USB επιτρέπει την σύνδεση με τον έξω κόσμο και την διαχείριση των αρχείων. Ο υπολογιστής βλέπει το PSP ως Removable Storage Device.

UMD και ATRAC3plus και MP3 από το Memory Stick. Η υποστήριξη μόνο MPEG-4 στο κομμάτι του βίντεο δημιουργεί κάποια προβλήματα σε όσους έχουν υλικό σε άλλα φορμά (για παράδειγμα σε avi) αλλά μία μικρή έρευνα στο διαδίκτυο έφερε στην επιφάνεια την ύπαρξη transcoders που θα μετατρέψουν τα αρχεία αυτά. Ούτως ή άλλως με την δυνατότητα αναβάθμισης μέσω του διαδικτύου, αυτού του είδους τα χαρακτηριστικά είναι σχετικά ελαστικά: Για παράδειγμα, ενώ αρχικά είχαμε την πληροφορία ότι ο codec των φωτογραφιών υποστηρίζει μόνον JPEG, το εγχειρίδιο αναφέρει ότι υποστηρίζονται και άλλα φορμά, όπως το TIFF, το BMP και το GIF. Μηχανές όπως το PSP αποτελούν συνήθως καλά φυλαγμένα μυστικά και η παραδοσιακή εγκράτεια των Ιαπώνων σε ό,τι αφορά σημαντικά τεχνικά θέματα δεν βοηθά -επίσης- καθόλου. Ωστόσο, ευτυχώς για εμάς, ολισθήματα (που λέει ο λόγος) πάντα συμβαίνουν: Ο σχεδιαστής Masanobu Okabe έκανε μία συνοπτική παρουσίαση του συστήματος στην διάσκεψη Hot Chips (ένα μικρό συνέδριο που διοργανώνεται υπό την αιγίδα του IEEE Computer Society), το 2004, κάτω από τον (παραδοσιακά σε τέτοιες περιπτώσεις) παραπλανητικό τίτλο «90nm embedded DRAM single chip LSI with a 3D graphics, H.264 codec engine, and a reconfigurable processor» και μάλιστα στον τομέα ομιλιών γύρω από τους επεξεργαστές χαμηλής κατανάλωσης. Η παρουσίαση του Okabe, περιελάμβανε μία σειρά από διαφάνειες, όπου διακρίνεται η εσωτερική δομή του PSP: μία κεντρική μονάδα επεξεργασίας MIPS R4000 32bit με δυνατότητα χρονισμού που φθάνει τα 333MHz (με μνήμη 8MB) επικοινωνεί μέσω ενός διαύλου 166MHz με τρία

basικά υποσυστήματα, το GPU (Game Processing Unit), το Media Engine (που υποστηρίζεται από 2MB eDRAM) και το VME (Virtual Mobile Engine,) ένα τμήμα που χρησιμοποιείται και στα walkman της εταιρίας. Τα γραφικά έχουν ανατεθεί σε δυο ξεχωριστά μπλόκς, με το πρώτο να πραγματοποιεί βασικές επεξεργασίες και εφέ και το δεύτερο να πραγματοποιεί το rendering. Στην παρουσίασή του ο Okabe ανέφερε ότι σε αντίθεση με την συνήθη πρακτική, το μοντέλο γραφικών του PSP δεν βασίζεται σε πολύγωνα αλλά σε επιφάνειες, μία τακτική η οποία αποδίδει καλύτερα αποτελέσματα με ίδιο όγκο δεδομένων. Χρησιμοποιώντας συμβατικά χαρακτηριστικά, σύμφωνα με την παρουσίαση, η παιχνιδιομηχανή μπορεί να επεξεργάζεται 664 εκατομύρια εικονοστοιχεία ή 35 εκατομύρια πολύγωνα το δευτερόλεπτο με βάθος χρώματος που κυμαίνεται μεταξύ 16 και 32bit (κατά την επεξεργασία, η απεικόνιση είναι -όπως ήδη αναφέρθηκε- 24bit). Το γεγονός ότι η κατανάλωση ενός τέτοιου συστήματος είναι μία κρίσιμη παράμετρος, ιδιαίτερα επειδή είναι φορητό, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι η συχνότητα χρονισμού του επεξεργαστή μπορεί να κυμαίνεται και το ότι η συσκευή δεν θερμαίνεται ακόμη και ύστερα από αρκετή ώρα, έχει πυροδοτήσει μία σεναριολογία περί underclocking του PSP (γύρω στα 200MHz) και περί της πιθανότητας να κυκλοφορήσει μία ισχυρότερη μπαταρία που θα συνοδεύεται από ένα αντίστοιχο upgrade στο λογισμικό που θα ανεβάζει την συχνότητα στα 333MHz και μαζί τις επιδόσεις, κάποια στιγμή. Η πολλά X-Files βλέπουμε τώρα τελευταία, ή η βαλίτσα του marketing έχει πάει πλέον πολύ μακριά...

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ...

Παρά τα 260 γραμμάρια του βάρους του, το PSP είναι άριστα ζυγισμένο (ιδιαίτερα αν αναλογιστεί κανείς ότι η μπαταρία βρίσκεται αριστερά) και κάθεται στα χέρια με φυσικό τρόπο. Υπάρχουν όλα τα γνωστά χειριστήρια (D-buttons αριστερά, η κλασική τετράδα των συμβόλων δεξιά και δύο σκανδάλες στην δεξιά και την αριστερή πλευρά, διαφανείς σε μία επίδειξη αισθητικής ευαισθησίας) καθώς και τα πλήκτρα Start και Select. Ο χρήστης έχει επίσης στην διάθεσή του ένα μικρό αναλογικό joystick, στην αριστερή

H Sony έχει διατηρήσει και στο PSP τα shoulder triggers, μόνο που εδώ είναι μόνον δύο και διαφανή, ώστε να διατηρείται η συμμετρία της συσκευής.

πλευρά (που θα πρέπει να το συνηθίσει καθώς έχει μικρή διαδρομή) και μία σειρά από άλλους διακόπτες για την ρύθμιση της στάθμης του ήχου, της φωτεινότητας της οθόνης (σε συγκεκριμένα βήματα) και της ενεργοποίησης της ασύρματης ζεύξης, ώστε να γίνεται οικονομία στην ενέργεια όταν το WLAN δεν χρειάζεται. Όλοι οι διακόπτες είναι μικροί αλλά γενικώς εύχρηστοι και τους συνηθίσαμε σχετικά γρήγορα. Ο διακόπτης hold/on-off βρίσκεται, πάντως, σε μία μάλλον επικίνδυνη θέση και μπορεί κανείς να τον ενεργοποιήσει εκ λάθους την ώρα που παίζει. Το ατύχημα ανέδειξε μία ακόμη θετική πλευρά του μηχανήματος: Το boot γίνεται σε χρόνο μηδέν και ξεκινάς εκεί όπου περίπου σταμάτησες. Η πλοήγηση στις δυνατότητες του PSP είναι ιδιαίτερα απλή -σχεδόν προφανής. Δεν απαιτούνται ιδιαίτερες ρυθμίσεις στην αρχή (εκτός από κάποιες στοιχειώδεις όπως η ώρα, η ημερομηνία και ένα id για την περίπτωση δικτυακών παιχνιδιών) ενώ και οι περισσότερες προχωρημένες επιλογές όπως αυτές που αφορούν το Wi-Fi γίνονται είτε αυτόματα είτε μέσω ενός πολύ απλού wizard. Το gui είναι καλοσχεδιασμένο και απало στο μάτι και οι ήχοι συμπαθείς. Το πακέτο που είχαμε στην διάθεσή μας περιείχε μερικές ενδιαφέρουσες εκδόσεις γνωστών παιχνιδιών για το PSP (ανάμεσά τους το Ridge Racer της Namco, το Fusion Wipeout, το F1 και το πολύ καλό MediEvil Ressurrection). Η πρότερος εντυπώσεις που αποκομίσαμε ήταν ότι το PSP μπορεί να διαχειριστεί εξαιρετικά την μεγάλη ταχύτητα (Ridge Racer, Fusion Wipeout) καθώς και τις πλούσιες σε λεπτομέρειες, φωτοσκιάσεις και βάθος, τριδιάστατες εικόνες (MediEvil), ενώ είναι πολύ καλό και σε θέματα ρεαλισμού (F1) μεταφέροντας αρκετές πληροφορίες. Σαφώς, η συνολική αίσθηση υπήρξε ανώτερη άλλων φορητών συστημάτων με τα οποία μάλλον δεν είναι καν δίκαιο να συγκριθεί, ενώ εντύπωση μας έκανε ο ήχος του: Με δύο μικρές οπές να παίζουν τον ρόλο των ηχείων, οι χαμηλές συχνότητες είναι βεβαίως ανύπαρκτες, αλλά υπάρχει εξαιρετική διαύγεια, απουσία τριγμών και, κάποιες στιγμές, πληροφορία χώρου που δεν την περιμένεις. Εννοείται ότι για ακρόαση μουσικής σε αποδεκτά ποιοτικά επίπεδα θα χρησιμοποιήσετε τα ακουστικά -το ίδιο μπορεί να γίνει και με τα παιχνίδια βεβαίως. Η χρήση του PSP σε ρόλο media player δεν έκρυψε εκπλήξεις: Η ποιότητα του αποκωδικοποιητή MP3 ήταν πολύ καλή και οι φωτογραφίες απεικονίστηκαν εντυπωσιακά στην οθόνη. Το PSP κροπάρει τα κλασικά καρέ 4:3 στο ύψος της οθόνης και θα αφήσει λευκές λωρίδες δεξιά και αριστερά. Δεν θα ήταν κακή ιδέα να μπορείς να επιλέξεις το χρώμα των λωρίδων μέσα από τα settings. Τέλος, μη έχοντας στην διάθεσή μας ταινίες σε UMD, αρκεστήκαμε σε ένα trailer του Spiderman 2 (που υπήρχε στο πακέτο) και

Για την αποθήκευση των δεδομένων του (παιχνιδιών, μουσικής, ήχου και φωτογραφιών), ο χρήστης πρέπει να χρησιμοποιήσει Memory Stick.

Για καλύτερη ποιότητα ήχου μπορούν να χρησιμοποιηθούν τα ακουστικά που τοποθετούνται σε αυτή την υποδοχή.

το αποτέλεσμα ήταν πολύ καλό με λίγα τεχνουργήματα κατά τις σκηνές έντονης κίνησης. Είναι δύσκολο να ισχυριστεί κανείς ότι μία (έστω κορυφαία) οθόνη των 10 εκατοστών επαρκεί για να παρακολουθήσεις ένα μπλοκμπάστερ, αλλά από την άλλη, η ύπαρξη της δυνατότητας, δεν μας στεναχωρεί καθόλου.

Η έκδοση 2.0 του λειτουργικού συστήματος, η οποία συνοδεύει όλα τα PSP πλέον, διαθέτει και έναν browser για το διαδίκτυο. Η πρόσβαση γίνεται μόνο μέσω WLAN (από router ή hotspot) και ο χρήστης θα ανακαλύψει ότι πολύ λίγες σελίδες web είναι σχεδιασμένες με 480 pixels πλάτος με αποτέλεσμα να πρέπει να κινηθεί κανείς και οριζοντίως στις περισσότερες περιπτώσεις. Η Sony έχει προβλέψει την ανάγκη αυτή και προσφέρει δύο ρυθμούς λειτουργίας κατά τους οποίους τα περιεχόμενα της σελίδας αναδιαμορφώνονται ώστε να ταιριάζουν στο πλάτος της οθόνης. Δεν έχει προβλέψει, πάντως, να υποστηρίζονται ελληνικά (εμείς τουλάχιστον δεν τα βρήκαμε) με αποτέλεσμα πολλοί δικτυακοί τόποι να εμφανίζονται δυσανάγνωστοι. Είναι, προφανώς κάτι που θα πρέπει να αλλάξει στο κοντινό μέλλον. Η εισαγωγή χαρακτήρων γίνεται με την βοήθεια ενός εικονικού πληκτρολογίου τύπου τηλεφώνου (που περιλαμβάνει επίσης shortcuts για μερικά από τα πιο συχνά χρησιμοποιούμενα προθέματα και καταλήξεις των URLs) το οποίο ενώ δεν μπορεί να συγκριθεί με την ταχύτητα ενός πληκτρολογίου qwerty εν τούτοις είναι βολικό και με την χρήση μπορεί να το συνηθίσει κανείς. Η αυτονομία της συσκευής είναι περίπου 3 ώρες, ανάλογα με την κατανάλωση (πόσο τακτικά εργάζεται το UMD drive, αν είναι ενεργοποιημένο το Wi-Fi, κ.λπ). ...το PSP είναι από τις λίγες συσκευές που

μία συσκευή κορυφαίας ποιότητας και δυνατοτήτων που, κατά πάσα πιθανότητα, θα αλλάξει εντελώς τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουμε την interactive διασκέδαση. Εχω την εντύπωση ότι πρόκειται για μία μάλλον αναπόφευκτη αγορά...

ΤΕΛΙΚΩΣ...

μας άφησε με την αίσθηση ότι δεν καταφέραμε να εξαντλήσουμε όλες τις δυνατότητες που προσφέρει κατά την χρονική περίοδο της δοκιμής, ένα επίτευγμα σημαντικό, αν αναλογιστεί κανείς ότι θεωρητικά είχαμε να κάνουμε με ένα φορητό... παιχνίδι. Η πράξη, έδειξε άλλα. Η Sony έκανε Την κίνηση, προσφέροντας στην αγορά του gaming (και δευτερευόντως των media players)

Η πρόσβαση στο internet μέσω του ενσωματωμένου browser είναι απλή αλλά έχει μικροπτοβλήματα στις συνήθεις σελίδες με εύρος 640 ή 800 pixels.

high definition master recorder

Tascam DV-RA1000

04/10/2005

Μέχρι πριν από λίγο καιρό η ιδέα και μόνο ότι θα μπορούσε κάποιος να εγγράψει σήματα Direct Stream Digital χωρίς την χρήση ενός ειδικού σταθμού εργασίας, προκαλούσε την γενική θυμηδία. Όχι πιά. Με ενάμισι χιλιάρικο, μπορείτε να έχετε στην διάθεσή σας ένα DSD recorder και όχι μόνο: Το DV-RA1000 σας επιτρέπει να εξερευνήσετε το σύνολο των διαθέσιμων σήμερα ψηφιακών φορμά ήχου, συμπεριλαμβανόμενου και του 24bit/192kHz και όλα αυτά με ένα απλό DVD+RW...

Μέχρι πριν από λίγο καιρό, η ιδέα και μόνο ότι θα μπορούσε κάποιος να εγγράψει σήματα Direct Stream Digital χωρίς την χρήση ενός ειδικού σταθμού εργασίας, προκαλούσε την γενική θυμηδία. Όχι πιά. Με ενάμισι χιλιάρικο, μπορείτε να έχετε στην διάθεσή σας ένα DSD recorder και όχι μόνο: Το DV-RA1000 σας επιτρέπει να εξερευνήσετε το σύνολο των διαθέσιμων σήμερα ψηφιακών φορμά ήχου, συμπεριλαμβανόμενου και του 24bit/192kHz και όλα αυτά με ένα απλό DVD+RW...

Θυμάμαι σαν να ήταν χθες, την εποχή που ο χώρος των καταναλωτικών ηλεκτρονικών ανακάλυπτε τις χαρές του CD Recording, μέσα από τις πρώτες consumer συσκευές, που άνοιγαν τον δρόμο σε μία καινούρια απασχόληση και έκλειναν δια παντός έναν άλλο δρόμο, αυτόν της οικιακής μαγνητικής εγγραφής και της κασέτας.

Την στιγμή που γράφονται οι γραμμές αυτές έχω απέναντί μου το «μεγάλο» επαγγελματικό recorder της Sony, το CDR-W66 το οποίο, ακριβώς ως επαγγελματικό, δεν «μάσασε» με εκείνη την ανόητη ιστορία με τα ειδικά «for audio» CD-Rs, και αντικατέστησε την πρώτη ψηφιακή συσκευή εγγραφής που «έκατσε» στο ρακ, ένα R-DAT με δυνατότητα Super Bit Mapping. Με μηχανήματα όπως αυτά, η ψηφιακή εγγραφή στο σπίτι έγινε κοινός τόπος και εξάντλησε τις δυνατότητες της συμβατικής ψηφιακής τεχνολογίας (16bit/44.1-48kHz). Μετά αφίχθη το high resolution... Τα SACD και τα DVD-Audio βρίσκονται ένα

ή και περισσότερα σκαλοπάτια πάνω από το CD, αλλά ο τεράστιος όγκος δεδομένων που απαιτούν και ο φόβος για την δημιουργία πειρατικών αντιγράφων τα έκανε απρόσιτα στο κοινό, ως τεχνολογίες εγγραφής -ειδικά το SACD/DSD. Μέ κάποιον μαγικό τρόπο, η ιδέα του να «περάσεις» μία ολόκληρη δισκοθήκη βινυλίου σε CD, ενώ κάποτε φάνταζε ως το απόλυτο όνειρο κάθε συλλέκτη, τώρα φαίνεται σαν ένα απλό βήμα: Εξελικτικό, μεν, κάπως σκονισμένο, δε. Με αυτές τις σκέψεις ως δεδομένο, δεν μπορεί κανείς παρά να πανηγυρίζει με συσκευές όπως το Tascam των σελίδων αυτών: Δεν είναι μόνο οι δυνατότητες που προσφέρει (εγγραφές σε 24bit/44.1/48/88.2/96/176.4/192kHz και DSD) είναι και το λεπτό, πλύν όμως κρίσιμο, θέμα του τιμήματος: Το DV-RA1000, φίλτατοι, στοιχίζει (με ΦΠΑ) όσο περίπου στοίχιζε το CDR-W66 πριν από μερικά χρόνια! Τέτοια εξέλιξη (κλαψ)... Βεβαίως, σε κάθε νόμισμα υπάρχει και μία δεύτερη όψη: Το high resolution audio είναι μία υπόθεση αρκετά καινούρια για να μπορεί, εν μία νυκτί να μετατραπεί σε μία καθημερινή consumer υπόθεση: Το recorder της Tascam είναι μία επαγγελματική συσκευή που απαιτεί συνειδητοποιημένους χρήστες. Αν θέλετε απλώς να αντιγράψετε δισκάκια από τους φίλους σας με ταχύτητες x40 δεν το χρειάζεστε (αρκεστείτε στην πρόσφατη έκδοση ενός Nero και σε ένα PCάκι -μια χαρά θα είστε), αν όμως ψάχνετε και δεν επιθυμείτε να παραμείνετε ένας κολλημένος στο παρελθόν χαιφιντελάς αξίζει να το δείτε προσεκτικά το πράγμα.

τεχνικά χαρακτηριστικά

Συμβατότητα: CD, CD-R/RW

(εγγραφή-αναπαραγωγή), DVD+RW/UDF

(εγγραφή/αναπαραγωγή)

Εγγραφή σε DVD+RW/UDF: 24bit:

44.1/48/88.2/96/176.4/192kHz, 1-bit/2.8MHz DSD, αρχεία wav και dff αντίστοιχα

Εγγραφή σε CD-R/RW:

16bit/44.1kHz, με δυνατότητα dithering

Είσοδοι: Αναλογικές: balanced/unbalanced, Ψηφιακές: AES/EBU (AES-3), S/PDIF ομοαξονική, SDIF-3/DSD Raw**Εξοδοι:** Αναλογικές: balanced/unbalanced, Ψηφιακές: AES/EBU (AES-3), S/PDIF ομοαξονική, SDIF-3/DSD Raw, USB 2.0 (μόνο για downloading σε υπολογιστή)**Συγχρονισμός:** Δυνατότητα Word Clock In (slave), Word Clock Out (master), thru.**Τιμή:** 1530 ευρώΕλίνα, τηλ.: 210-883.0311, web: <http://www.tascam.com>

στο εσωτερικό...

Είναι σημαντικό να συνειδητοποιήσουμε κανείς τί κάνει και τί δεν κάνει το DV-RA1000: Για να ξεκινήσουμε από το πιο απλό: Επιτρέπει την εγγραφή CD-R/RW όπως κάθε επιτραπέζιο CD recorder, τόσο με άμεση ψηφιακή μεταφορά (μέσω των ψηφιακών εισόδων, δηλαδή) όσο και μέσω αναλογικών εισόδων. Το να χρησιμοποιήσεις βεβαίως μία τέτοια συσκευή μόνο για «σκετές» αντιγραφές CD είναι σαν να κτυπάς κουνούπι με δεκαπεντάκιλη βαριά: Η πραγματική αποστολή της είναι η εγγραφή σημάτων υψηλής ανάλυσης σε όλα τα διαθέσιμα φορμά. Αυτό σημαίνει ότι μπορείτε να εγγράψετε ψηφιακά σήματα των 24bit σε όλες τις συμβατικές συχνότητες δειγματοληψίας, από τα 44.1kHz μέχρι και τα 192kHz με όλα τα πολλαπλάσια να υποστηρίζονται (44.1, 88.2, 176.4 για τους «πιουρίστες», ή 48kHz, 96kHz, 192kHz για τους «επαγγελματίες»). Εκτός αυτών, μπορείτε να εγγράψετε πραγματικά σήματα DSD -το ξαναγράφο γιατί δεν είναι απλό- πραγματικά σήματα DSD, δηλαδή χωρίς να μεσολαβήσει μετατροπή τους σε PCM (μία συμβιβαστική τεχνική

Το ολοκληρωμένο κύκλωμα που υποστηρίζει την διαχείριση του σήματος όσο αυτό βρίσκεται σε μορφή DSD...

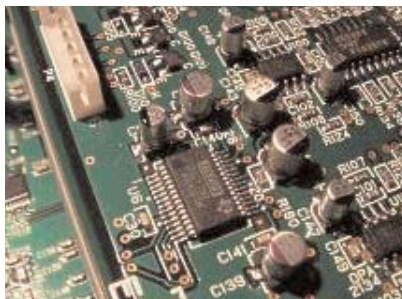
που χρησιμοποιείται ακόμη στα περισσότερα studio, όταν κάνουν διάφορες επεξεργασίες). Η δυνατότητα εγγραφής όλων αυτών των μορμών, επεκτείνεται και στην συνολική τους διαχείριση σε ψηφιακό επίπεδο (με κάποιους συμβιβασμούς όσον αφορά την επεξεργασία, όμως, η οποία μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο μέχρι τα 96kHz): Με άλλα λόγια το DV-RA1000 διαθέτει ψηφιακές εισόδους που «κλειδώνουν» σε όλες αυτές τις αναλύσεις (με τις 24/176.4 και 24/192 να χρησιμοποιούν τις εισόδους AES-3, με δύο γραμμές μεταφοράς AES-EBU) και τις ψηφιακές εξόδους να αποδίδουν, επίσης όλες αυτές τις αναλύσεις.

Ο τεράστιος όγκος δεδομένων που απαιτείται για τις εγγραφές υψηλής ανάλυσης, επιβάλλει και τον μοναδικό πραγματικό περιορισμό της συσκευής: Τα σήματα εγγράφονται σε δίσκο DVD+RW, σε μορφή UDF (Universal Disc Format - μία κοινή αποδεκτή διαμόρφωση οπτικών δίσκων που είναι συμβατή με όλες τις διαδεδομένες υπολογιστικές πλατφόρμες), ως αρχεία wav για όλες τις αναλύσεις των 24bit και ως αρχεία dff (DSDIFF) για τα σήματα 1bit/2.8MHz του DSD. Αυτός ο τρόπος εγγραφής, δεν επιτρέπει την αναπαραγωγή του δίσκου σε καμία άλλη συσκευή, πλην του ίδιου του DV-RA1000, και μέσω υπολογιστή, αφού το UDF διαβάζεται πρακτικά από όλα τα DVD drives. Το τι μπορεί να κάνει ο χρήστης τα αρχεία του δίσκου, όταν τα φορτώσει στον υπολογιστή, είναι βεβαίως συνάρτηση των δυνατοτήτων του ίδιου του υπολογιστή. Με απλούστερα λόγια, οι εγγραφές υψηλής ανάλυσης δεν είναι συμβατές με κανένα άλλο επιτραπέζιο player, εκτός βεβαίως των εγγραφών σε CD-R/RW οι οποίες είναι καθ' όλα

... και ο μετατροπέας αναλογικού σήματος σε ψηφιακό (Burr-Brown 1804) ο οποίος προσφέρει απ' ευθείας έξοδο DSD, χωρίς να μεσολαβεί μετατροπή από PCM.

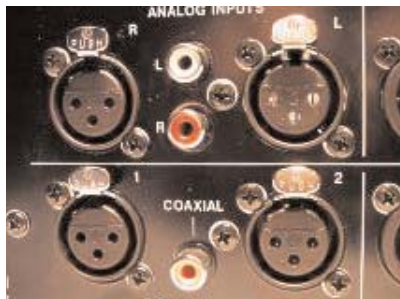
Στην έξοδο της συσκευής χρησιμοποιείται ο DAC DSD1792, επίσης της Burr-Brown.

συμβατικές.

Το DV-RA1000 είναι μία επαγγελματική συσκευή και αυτό έχει πολλά θετικά: Ένα εξ' αυτών είναι και η δομή του: Η Tascam έχει επιλέξει ως μετατροπέα a/d τον 1804 της Burr-Brown, ένα τσιπ με αρχιτεκτονική Delta-Sigma, ανάλυση 24bit και λόγο σήματος προς θόρυβο 112dB, το οποίο έχει την δυνατότητα είτε να ανέβει μέχρι τα 192kHz με αυτή την ανάλυση είτε να αποδώσει σήματα 1-bit στα 2.8MHz, δηλαδή DSD. Η μετατροπή των σημάτων σε αναλογικά γίνεται με τσιπ DSD1792, επίσης της Burr-Brown, με ανάλυση 24bit και δυνατότητα εισόδου τόσο PCM όσο και DSD. Κατά τις εγγραφές ψηφιακών σημάτων 24bit, με συχνότητες μέχρι τα 96kHz, ο χρήστης μπορεί να επιλέξει την εισαγωγή ενός επεξεργαστή, στου οποίου τις δυνατότητες περιλαμβάνεται παραμετρικός ισοσταθμιστής τριών περιοχών, compressor και expander, ενώ έχει την δυνατότητα ενεργοποίησης της γεννήτριας dithering για την περίπτωση που πραγματοποιείται αναλογική εγγραφή υψηλής ανάλυσης που πρέπει να γίνει downsampled σε 16bit/44.1kHz για εγγραφή σε CD. Επί του προκειμένου, δεν θα μας δυσαρεστούσε, αν η συσκευή προσέφερε μερικές δυνατότητες παραμετροποίησης (στην στατιστική κατανομή του θορύβου), για να μπορεί ο χρήστης να ψάξει το θέμα παραπάνω. (αυτό ακούγεται απλό αλλά στον χώρο του high end τίποτε δεν είναι απλό: Φανταστείτε πόσες ώρες μπορείτε να περάσετε μαλώνοντας για το τί είναι καλύτερο: Να κάνετε upsampling ένα CD και εν συνεχεία να το αντιγράψετε με dithering, ή να το αντιγράψετε απλώς;). Όπως ήδη αναφέρθηκε, το DV-RA1000 είναι πλήρως εξοπλισμένο σε θέματα εισόδων και εξόδων: Περιλαμβάνονται balanced και single ended αναλογικές εισόδους/εξόδοι, ψηφιακές εισόδους/εξόδοι AES/EBU (AES-3) και coaxial καθώς και εισόδους/εξόδους για σήματα DSD (SDIF-3 και DSD Raw). Στον εξοπλισμό περιλαμβάνεται επίσης θύρα USB 2.0 (μέσω της οποίας ένας υπολογιστής βλέπει το Tascam ως «Mass Storage», η κλασική τριάδα συγχρονισμού (in, out, thru) μέσω της οποίας η συσκευή μπορεί να συγχρονιστεί με το master clock ενός συστήματος (slave) ή να αποτελέσει η ίδια

Το DV-RA1000 περιλαμβάνει όλες τις απαραίτητες εισόδους και εξόδους: Balanced και single ended αναλογικές, S/PDIF και AES-3 για το ψηφιακό σήμα, SDIF-3/DSD RAW για σήματα DSD και εισόδους/εξόδους συγχρονισμού. Μπορεί να χρησιμοποιηθεί τόσο ως master όσο και ως slave.

το master clock (master) και το ενσύρματο, κατά την παράδοση των επαγγελματικών συσκευών, τηλεχειριστήριο. Τέλος, αν ο χρήστης πραγματοποιεί μεγάλο όγκο δουλειάς, ο οποίος απαιτεί την τακτική εισαγωγή/editing χαρακτήρων, μπορεί να χρησιμοποιήσει εξωτερικό πληκτρολόγιο qwerty το οποίο συνδέεται στην κατάλληλη υποδοχή.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ...

Το DV-RA1000, δεν είναι δύσκολο στην χρήση αλλά δεν είναι και για «τρυφερά πόδια»... Αν έχετε εθιστεί στην λογική του «one button recording» που αποτελεί σημαία των περισσότερων consumer συσκευών θα πρέπει να αναθεωρήσετε τις απόψεις σας. Το Tascam είναι μία επαγγελματική συσκευή, και αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να μάθετε το user interface της και τις δυνατότητες που προσφέρει. Ευτυχώς, αυτό δεν θα σας πάρει πάνω από μισή ώρα: Το σύνολο των ρυθμίσεων και των επιλογών γίνεται από το VFP (Virtual Front Panel) που αποτελείται από μία μεγάλη οθόνη με πέντε πλήκτρα των οποίων η λειτουργία αλλάζει ανάλογα με την «σελίδα» στην οποία βρίσκεστε και το jog dial στην δεξιά πλευρά της συσκευής, μαζί με τα προφανούς χρησιμότητας πλήκτρα enter και menu. Οι βασικές διαφοροποιήσεις σε σχέση με ένα απλό recorder είναι ότι ο δίσκος, αφού φορμαριστεί, απαιτεί την δημιουργία ενός απλού οργανωτικού

σχήματος (όπου κάθε εγγραφή αποτελεί ένα project με τα δικά του δεδομένα) και ότι απαιτείται προσοχή στο κλείσιμο κάθε project πριν εξαχθεί ο δίσκος. Η Tascam έχει λάβει τα μέτρα της για να αποφεύγονται τα ατυχήματα αλλά αν προσπαθήσετε πολύ, η ζημιά γίνεται. Σε περιβάλλον consumer, οι χρήσεις που μπορεί να επιφυλάξει κανείς για το DV-RA1000 είναι βασικώς η ψηφιακή αντιγραφή ή η αναλογική εγγραφή σε CD-R/RW (η οποία είναι συμβατική, όπως ήδη αναφέρθηκε) και η αναλογική εγγραφή σε DVD+RW. Ένας τέτοιος δίσκος, επαρκεί για την αποθήκευση 290 λεπτών σήματος 24bit/44.1kHz, τιμή η οποία μειώνεται στα 66 λεπτά όταν η δειγματοληψία γίνει 24bit/192kHz και στα 109 λεπτά όταν το σήμα που αποθηκεύεται είναι DSD. Εννοείται, πως είναι δυνατόν να αποθηκευθούν εγγραφές με διαφορετικές δειγματοληψίες στον ίδιο δίσκο (ως διαφορετικά projects) οπότε η διάρκεια ποικίλλει. Ένα κρίσιμο σημείο στην περίπτωση της αναλογικής εγγραφής είναι βεβαίως η ρύθμιση της στάθμης. Το Tascam επιτρέπει την ρύθμιση της στάθμης του σήματος προς εγγραφή πριν αυτό εισέλθει στον ADC και μετρά την στάθμη στο ψηφιακό πεδίο (ο χρήστης θα επιλέξει το monitor στην θέση input για να κάνει την ρύθμιση αυτή). Αντίθετα με την παλιά λογική των ταινιών όπου υπήρχαν και θετικές ενδείξεις στην στάθμη, εδώ τα 0dB είναι ένας απόλυτος φραγμός πάνω από τον οποίο ο ADC δεν μπορεί να ανταποκριθεί (αναφερόμαστε στα 0dBFS, και η ένδειξη OVER στο όργανο του DC-RA1000 ενεργοποιείται όταν ανιχνευθούν δύο διαδοχικά δείγματα σε αυτή την στάθμη). Επιπρόσθετα, κατά την εγγραφή θα πρέπει να εξαντλείται η δυναμική περιοχή του ADC, αν θέλει κανείς να επιτύχει την μέγιστη απόδοση. Αυτό, με λίγα λόγια, σημαίνει ότι η στάθμη θα πρέπει να ρυθμίζεται ευλαβικά αν ο στόχος είναι μία audiophile εγγραφή υψηλής ανάλυσης. Στην πράξη, είχαμε την ευκαιρία να δοκιμάσουμε το Tascam σε διάφορες συνεργασίες: Με το transport P70 της Esoteric (με το upsampler ρυθμισμένο στα 176.4kHz και την έξοδο AES-3 και το Tascam ως master) για την εγγραφή CD-R/RW, ως απλό DVD+RW drive μέσω USB για την μεταφορά των αρχείων στον υπολογιστή, και τέλος -το

Το user interface είναι -βεβαίως- επαγγελματικό και θα πρέπει να το συνηθίσει κανείς, αλλά είναι εύκολο στην εκμάθησή και λογικό στην δομή του.

σημαντικότερο- σε συνδυασμό με το Linn/Rotel RHQ-10 για την μεταφορά βινυλίου σε υψηλή ανάλυση. Η τελευταία περίπτωση έχει και το περισσότερο ενδιαφέρον: Ακροάσεις εγγραφών 24bit/192kHz και DSD έδειξαν πόσο κοντά μπορεί να φτάσει στο (για ορισμένους) ιδανικό του αναλογικού ήχου του βινυλίου η ψηφιακή τεχνολογία. Έχοντας στο χέρι μία καλή αναλογική κοπή και την υπομονή να την περάσεις σε ψηφιακή μορφή, το αποτέλεσμα είναι πραγματικά εξαιρετικό, με την εικόνα, και την αναλογική αίσθηση να περνούν αυτούσιες στο αντίγραφο. Οι διαφορές μεταξύ των αναλύσεων (από τα 24/44.1 στα 24/192 και στο DSD) είναι μικρές αλλά σημαντικές, ιδιαίτερα στην στερεοφωνική εικόνα και στην αίσθηση του χώρου. Η απόδοση του DV-RA1000 ως player είναι, βεβαίως, πολύ καλή, αλλά είναι βέβαιο ότι εαν χρησιμοποιήσετε έναν εξωτερικό DAC (στην περίπτωση μας το Esoteric D70) το αποτέλεσμα θα σας δικαιώσει.

ΤΕΛΙΚΩΣ...

...το DV-RA1000 είναι κατ' αρχήν ένα επαγγελματικό εργαλείο, για τους μηχανικούς που θέλουν μία stand-alone συσκευή ικανή να εγγράψει μορμά υψηλής ανάλυσης και με αυτούς τους ανθρώπους στο μυαλό έχει -βεβαίως- σχεδιαστεί. Ωστόσο, τα περιθώρια για audiophile χρήση είναι αρκετά: Αν αναζητάτε ένα επιτραπέζιο recorder με στόχο (εκτός των άλλων) και το archiving μερικών καλών δίσκων (ή είστε μουσικός και θέλετε ένα καλό recorder για τον εαυτό σας) τότε η εν λόγω συσκευή είναι η ιδανική πύλη για το οικιακό hi-rez audio και η διαφορά του κόστους της από ένα ανάλογης ποιότητας «σκέτο» CD recorder δικαιολογείται απολύτως από τις δυνατότητές της. Πάλι σε έξοδα θα μπορούμε...

Η συσκευή συνοδεύεται από το παραδοσιακό ενσύρματο τηλεχειριστήριο.

Εκτός των διακοπών κάτω από την οθόνη, ο χρήστης έχει πρόσβαση στις διάφορες επιλογές μέσω του Jog Dial και μίας σειράς διακοπών.

ηχοσύστημα με ασύρματη ζεύξη

Philips WACS700

01/11/2005

Με το WACS700, η Philips εισέρχεται για τα καλά στον χώρο του νέου οικιακού lifestyle: Ένα καλοφτιαγμένο, υψηλής αισθητικής και καλής ηχητικής ποιότητας ολοκληρωμένο ηχοσύστημα δεν σημαίνει και πολλά πράγματα στην εποχή μας. Αντιθέτως, ένα καλοφτιαγμένο, υψηλής αισθητικής, καλής ηχητικής ποιότητας και με δυνατότητες οικιακής δικτύωσης σύστημα, μπορεί να σημαίνει τα πάντα...

Δεν μπορώ να πω... Το «χέρι του ευρωπαίου» φαίνεται επάνω στο WACS700: Η αισθητική του θα φέρει στο μυαλό των περισσότερων κορυφαίες μινιμαλιστικές στιγμές της Bang & Olufsen (και θα μελαγχολήσει πιθανόν τους αμερικανούς σχεδιαστές) και ταυτόχρονα η τεχνολογία είναι παρούσα, χωρίς να πολυφαίνεται, έτσι ώστε να μην τρομάζουν οι υστερούντες στα περί του home networking. Η αλήθεια είναι, ότι μπορεί να την καταλάβει κανείς την Philips. Όταν πριν από χρόνια παρουσίασε το πρώτο Streamium (ένα σύστημα που επέτρεπε την πρόσβαση σε διαδικτυακούς ραδιοφωνικούς σταθμούς) οι περισσότεροι ευρωπαίοι δημοσιογράφοι δεν αντέληφθσαν την πραγματική αξία του πονήματος -μερικοί μάλιστα αναρωτήθηκαν αν «πιάνει караκούνα» - τέλος πάντων. Η σειρά Streamium

Το πακέτο περιλαμβάνει μία κεντρική μονάδα (με σκληρό δίσκο) και έναν σταθμό. Ο χρήστης μπορεί να αγοράσει πρόσθετους σταθμούς και να εγκαταστήσει συνολικά μέχρι πέντε.

βεβαίως εξελίχθηκε από τότε δεόντως, και σήμερα, παραπέμπει, ως όνομα, και στο ενδο-οικιακό streaming δηλαδή στις τεχνολογίες που επιτρέπουν την ασύρματη μετάδοση της ηχητικής πληροφορίας μέσα στο σπίτι, σε πολλά δωμάτια. Αυτός που θα αγοράσει ένα WACS700 θα συναντήσει μέσα στην συσκευασία δύο συστήματα (Το WACS700 και το WAS700). Τι είναι ετούτο πάλι; Στα δύο το ένα δώρο; Εμ... Οχι ακριβώς. Καλώς ήλθατε στα ασύρματα ηχοσυστήματα και τις ενδιαφέρουσες δυνατότητές τους.

στο εσωτερικό...

Στην πραγματικότητα το σύστημα της Philips είναι ένα όμορφο, επιτραπέζιο media player, με ενσωματωμένο σκληρό δίσκο χωρητικότητας 40GB, ένα cd player με δυνατότητες ανάγνωσης δίσκων CD,

Ο κάθε σταθμός χρησιμοποιεί το ίδιο user interface και έχει κοινή αισθητική με την κεντρική μονάδα. Χρησιμοποιεί, όμως, ένας γούφερ για τις χαμηλές συχνότητες και λιγότερο ισχυρούς ενισχυτές.

CD-R/RW και CD-MP3/WMA, έναν ραδιοφωνικό δέκτη FM/RDS με 40 θέσεις μνήμης και ένα αρκετά ενδιαφέρον λογισμικό, το οποίο επιτρέπει το εύκολο ripping (δηλαδή την εξαγωγή και κωδικοποίηση των περιεχομένων ενός CD σε αρχεία mp3), την διαχείριση των περιεχομένων του σκληρού δίσκου (με δυνατότητα πρόσβασης σε μία ενσωματωμένη έκδοση της βάσης δεδομένων της Gracenote) και την δυνατότητα επικοινωνίας της κεντρικής μονάδας που ονομάζεται Κέντρο (Center) με περιφερειακές μονάδες που ονομάζονται Σταθμοί (Stations) και μπορούν να τοποθετηθούν παντού μέσα στο σπίτι. Όπως ήδη θα καταλάβατε η Philips προσφέρει το WACS700 ως «πακέτο» ενός κέντρου και ενός σταθμού (πονηρή επιλογή για να εθίσει - καλοπροαίρετα- ακόμη και τους πλέον συντηρητικούς στην ιδέα του multiroom) αλλά μπορεί κανείς να αγοράσει μέχρι τέσσερεις σταθμούς ακόμη, καθώς η κεντρική συσκευή υποστηρίζει έως πέντε συνολικά. Ο αριθμός αυτός θεωρητικά - έχουμε την υποψία- θα μπορούσε να είναι μεγαλύτερος, ωστόσο η επιλογή της Philips μάλλον περιορίζεται από το γεγονός ότι το σύστημα μπορεί να προσφέρει πλήρη ανεξαρτησία όλων των σταθμών. Με άλλα λόγια μπορείτε να ακούτε διαφορετικό stream σε κάθε έναν από αυτούς (για παράδειγμα πέντε διαφορετικά τράκς από τον σκληρό δίσκο) και αυτό βεβαίως έχει κάποιους περιορισμούς.

Η ζεύξη μεταξύ κεντρικής μονάδας και σταθμών γίνεται ασύρματα μέσω του πρωτοκόλλου 802.11g (Wi-Fi) που υποστηρίζει ταχύτητα μέχρι 54Mbps, και δεν υπάρχει απλώς «για να υπάρχει» και να κατατάσσεται το WACS700 στα ασύρματα συστήματα. Η Philips έχει φροντίσει να το υποστηρίξει με δύο απλές λειτουργίες, την Music Broadcast η οποία επιτρέπει την ταυτόχρονη μετάδοση του ίδιου stream σε όλους τους σταθμούς (ώστε να καλύπτεται ολόκληρο το σπίτι) και την Music Follows Me η οποία επιτρέπει στον χρήστη με το πάτημα ενός κουμπιού (για την ακρίβεια: δύο κουμπιών, ενός στο κεντρικό σύστημα κι ενός σε κάθε σταθμό) να «μεταφέρει» τις μουσικές του επιλογές καθώς κινείται στο σπίτι. Για τους έχοντες άνεση με τους υπολογιστές, το σύστημα μπορεί να

Η Philips έχει δώσει μεγάλη σημασία στην αισθητική. Χρησιμοποιείται ένας μηχανισμός σχισμής (slot) για την εισαγωγή του δίσκου ο οποίος έχει πολύ καλή αίσθηση.

συνδεθεί ασύρματα ή ενσύρματα με το δίκτυο υπολογιστών του σπιτιού, δυνατότητα που προσφέρει μεγαλύτερη ευελιξία στο management των περιεχομένων του σκληρού δίσκου, δυνατότητα ενημέρωσης της ενσωματωμένης βάσης δεδομένων της Gracenote με την πλέον πρόσφατη διαδικτυακή εκδοχή της και δυνατότητα αναβάθμισης του λογισμικού. Σε μία επίδειξη γνήσια ευρωπαϊκής νοοτροπίας, (όπου οι ανεξήγητες επιλογές είναι συχνά μέρος της κουλτούρας...) το σύστημα αν και έχει την δυνατότητα πρόσβασης στο διαδίκτυο, έστω μέσω pc, δεν μπορεί να προσπελάσει διαδικτυακούς ραδιοφωνικούς σταθμούς, μία επιλογή της οποίας την σκοπιμότητα δεν είμαστε βέβαιοι ότι αντιλαμβανόμαστε. Η αρχική αναφορά μας στην B&O δεν είναι τυχαία: Ο σχεδιασμός του WACS700 είναι πράγματι εξαιρετικός με προσεγμένες πινελιές αισθητικής (όπως είναι το διαφανές τελείωμα του περιβλήματος) μελετημένες επιλογές (όπως είναι η τοποθέτηση του slot-loading μηχανισμού ανάγνωσης στο επάνω μέρος -η λειτουργία του οποίου είναι εξαιρετικά ομαλή και αποπνέει ποιότητα) και ενδιαφέρουσα εργονομία, που κάνουν τον χειρισμό της συσκευής ιδιαίτερα απλό μέσω μενού που είναι ευανάγνωστα και σαφή. Ο παρατηρητικός, θα έχει ήδη διαπιστώσει από τις φωτογραφίες ότι λείπουν τα συμβατικά ηχεία. Πράγματι, το σύστημα χρησιμοποιεί μονάδες εκπομπής ήχου που βασίζονται στην αρχή της διέγερσης μίας επιφάνειας σε πολλά σημεία (κάτι που δικαίως σας θυμίζει την τεχνολογία nxt), για την μεσαία και την

Η κεντρική μονάδα χρησιμοποιεί ηχεία δύο δρόμων στα οποία οι μεσαίες και υψηλές συχνότητες αναπαράγονται από επιφάνειες ενώ οι χαμηλές από συμβατικά γούφερς με φόρτιση bass reflex.

Είναι δυνατή η ενσύρματη σύνδεση (μέσω Ethernet) με υπολογιστή για την καλύτερη διαχείριση του συστήματος. Προσφέρονται επίσης αναλογικές εισοδοί/εξοδοί, αλλά όχι ψηφιακές.

υψηλή περιοχή των συχνοτήτων και δύο συμβατικά γούφερ φορτισμένα από οπή ανάκλασης για την αναπαραγωγή των χαμηλών συχνοτήτων. Για εκείνον που θα επιθυμούσε μία κάποια επέμβαση στην συμπεριφορά του συστήματος προσφέρονται ισοσταθμιστές, δυνατότητα ρύθμισης των χαμηλών συχνοτήτων (Dynamic Bass Boost) καθώς επίσης και το γνωστό σύστημα της εταιρίας, το Incredible Surround για περιφερειακό ήχο από δύο μόνο ηχεία. Ο χρήστης έχει στην διάθεσή του ένα τηλεχειριστήριο για το κεντρικό σύστημα (το οποίο διαθέτει οθόνη, όπου εμφανίζονται τα περιεχόμενα της οθόνης της συσκευής έτσι ώστε να μην απαιτείται άμεση οπτική επαφή με την μονάδα) και ένα λεπτό τηλεχειριστήριο για τον κάθε σταθμό.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ...

Στην κατηγορία τιμής στην οποία κινείται το WACS700, αναμένεται να έχει ένα κοινό που δεν παίζει στα δάχτυλα την τελευταία λέξη της τεχνολογίας. Η Philips προνοώντας επ' αυτού, έχει κάνει το σύστημα όσο πιο απλό γίνεται: Η αρχική φάση ενεργοποίησης του συστήματος απαιτεί οι δύο συσκευές να βρίσκονται κοντά, ώστε η μία να «δεί» την άλλη εύκολα και σίγουρα, μία διαδικασία που απαιτεί μερικά λεπτά. Στην συνέχεια, το κεντρικό σύστημα και ο κάθε σταθμός μπορούν να μετακινηθούν στις θέσεις τους (οι οποίες μπορεί να βρίσκονται και σε έναν τοίχο, αφού προσφέρεται και kit για την σχετική στηρίξη). Το επόμενο βήμα είναι η δημιουργία μία συλλογής μουσικών κομματιών στον σκληρό δίσκο, κάτι που γίνεται επίσης εύκολα με την απλή εισαγωγή cd και το πλήκτρο «REC». Είναι επίσης δυνατή η εισαγωγή τράκς από μία αντίστοιχη συλλογή εγκατεστημένη σε υπολογιστή (για την περίπτωση που θέλετε να χρησιμοποιήσετε άλλο software για ripping/encoding) ή ακόμη και η εγγραφή από τον ενσωματωμένο δέκτη ή από άλλη εξωτερική αναλογική πηγή (σημειώστε όμως ότι το σύστημα δεν διαθέτει ψηφιακή είσοδο -γιατί καλοί μου άνθρωποι;). Από την στιγμή που τα τράκς βρίσκονται

Το σύστημα προσφέρεται με δύο τηλεχειριστήρια. Το κυρίως χρησιμοποιείται για τον χειρισμό της κεντρικής μονάδας, ενώ το δεύτερο είναι λεπτό και επιτρέπει τον χειρισμό του σταθμού.

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Συμβατότητα: Οπτικοί δίσκοι: CD/DA, CD-R/RW, CD-MP3/WMA. Αρχεία: MP3 (32-256kbps/VBR), WMA (160kbps). Δυνατότητα εγγραφής: MP3 (128/160kbps με δυνατότητα ripping 1x/4x αντιστοίχως)
Σκληρός δίσκος: 40GB, υποστήριξη περιεχομένων μέσω CDDB Gracenote
Ενσωματωμένος δέκτης: FM/RDS, θέσεις μνήμης: 40
Ενισχυτές: 2x15w (μεσαίες/ υψηλές συχνότητες)+2x25w (χαμηλές συχνότητες) για το κεντρικό σύστημα, 2x5w (μεσαίες/ υψηλές συχνότητες)+1x10w (χαμηλές συχνότητες) για τον κάθε σταθμό.
Δικτύωση: 802.11g (Wi-Fi), δυνατότητα LAN/WLAN, δυνατότητα υποστήριξης μέχρι πέντε διαφορετικών streams.

Τιμή: 999 ευρώ

Philips Ελλάς, τηλ.: 210-616.2000, web: <http://www.philips.com>, <http://www.philips.gr>

στον σκληρό δίσκο, ο χρήστης μπορεί να δημιουργήσει μία σειρά από επιλογές (playlists) με τα κομμάτια που επιθυμεί. Αυτό διευκολύνει πολύ την ακρόαση, αν ο δίσκος έχει πολλά τράκς (η θεωρητική του χωρητικότητα είναι 750 τυπικά CDs), αλλά, κατά την περίοδο της δοκιμής δεν μπορέσαμε να βρούμε έναν τρόπο να δίνουμε ονόματα στις λίστες αυτές, οι οποίες φαίνεται να έχουν ένα default name της μορφής playlist_xx. Η δημιουργία και η διαχείριση των playlists που μπορούν να φτάσουν μέχρι τις 99, μπορεί να γίνει και μέσω υπολογιστή και εν συνεχεία να «φορτωθούν» οι λίστες αυτές στο κεντρικό σύστημα μέσω του δικτύου. Έχοντας στήσει κατ' αυτόν τον τρόπο το WACS700 μπορείτε πλέον να προσπελάσετε τα περιεχόμενά του και από τους σταθμούς. Ο κάθε σταθμός είναι ένα μικρό αντίγραφο του κεντρικού συστήματος χωρίς βέβαια τον σκληρό δίσκο και το cd player αλλά με δικό του δέκτη. Το μικρότερο μέγεθος έχει μία επίπτωση στην αναπαραγωγή των χαμηλών (υπάρχει μόνο ένα γούφερ), που μπορεί να διορθωθεί μέχρι κάποιου

Το «μεγάλο» τηλεχειριστήριο εξασφαλίζει αμφίδρομη επικοινωνία με την κεντρική μονάδα, επιτρέποντας έτσι την απεικόνιση των δεδομένων σε μία μικρή οθόνη. Έτσι, ο χρήστης δεν χρειάζεται να έχει οπτική επαφή με την οθόνη που βρίσκεται επάνω στο σύστημα.

σημείου μέσω του DBB. Από τον κάθε σταθμό μπορείτε να προσπελάσετε τα περιεχόμενα του σκληρού δίσκου και τα playlists ανεξάρτητα με το τί παίζει το κεντρικό σύστημα ή οι άλλοι σταθμοί. Επιπρόσθετα μπορείτε να ενεργοποιήσετε την λειτουργία Music Follows Me για να ακούτε αυτό που θέλετε όσο κινείστε από σταθμό σε σταθμό ή να επιλέξετε να αναπαράγουν όλοι οι σταθμοί το ίδιο stream (Broadcast mode), διαδικασίες εύκολες και απλές.

ΤΕΛΙΚΩΣ...

...το WACS700 είναι όμορφο, εύκολο στην χρήση και ενσωματώνει δυνατότητες που κάνουν κάθε ολοκληρωμένο ηχοσύστημα «παλαιάς κοπής», δηλαδή stand alone, να φαίνεται ως κέρτισμα προβαλυνωτικού τάφου. Χρησιμοποιήστε το και θα αναρωτηθείτε πώς είναι δυνατόν να χρησιμοποιήσετε πάλι κάτι λιγότερο δικτυωμένο, χωρίς σκληρό δίσκο ή χωρίς έναν τουλάχιστον «σταθμό» σε άλλο δωμάτιο. Αυτού του είδους οι δρόμοι της τεχνολογίας είναι χωρίς επιστροφή.

home entertainment pc

Microbase HV5 Extreme

15/11/2005

Αν ο κλασικός σουγιάς του ελβετικού στρατού υπήρξε ανέκαθεν η επιτομή της σύνθετης χρηστικότητας (δηλαδή του εργαλείου για όλες τις δουλειές), το HEPC της Microbase είναι, χωρίς αμφιβολία ένας ελβετικός σουγιάς στον χώρο των οπτικοακουστικών συστημάτων συνδυάζοντας άριστη αισθητική, πλήρεις δυνατότητες και εντελώς λογική τιμή.

Το HV5 Extreme είναι το πρώτο HEPC που πέφτει στα χέρια μας για μία σοβαρή δοκιμή και επιπλέον συνδυάζει άριστη αισθητική, πλήρεις δυνατότητες και εντελώς λογική τιμή. Για κάποιο περίεργο λόγο, τον οποίο ο υπογράφων αδυνατεί να προσδιορίσει μέχρι σήμερα, τα συστήματα οικιακής διασκέδασης που βασίζονται σε πλατφόρμα υπολογιστή δεν είναι ιδιαίτερα διαδεδομένα στην ελληνική αγορά, κακώς κατά την άποψή μου: Αν ο κλασικός σουγιάς του ελβετικού στρατού υπήρξε ανέκαθεν η επιτομή της σύνθετης χρηστικότητας (δηλαδή του εργαλείου για όλες τις δουλειές), το HEPC της Microbase είναι, χωρίς αμφιβολία ένας ελβετικός σουγιάς στον χώρο των οπτικοακουστικών συστημάτων. Μετά από ενδελεχή σκέψη κατάφερα να βρώ το ένα και μοναδικό πράγμα που δεν κάνει: Να παίζει SACD, (εννοείται το DSD

Είναι πραγματικά δύσκολο να σκεφτείς μία εφαρμογή για την οποία το HV5 Extreme δεν έχει το κατάλληλο βύσμα...

layer) και εν πάση περιπτώσει, αυτό δεν οφείλεται σε επιλογή των σχεδιαστών του αλλά προφανώς στην ανυπαρξία του κατάλληλου hardware. Κατά τα άλλα, όποια και αν είναι η αγαπημένη σας εφαρμογή (από το time shifting των τηλεοπτικών προγραμμάτων μέχρι την δημιουργία αρχείων mp3, και από την παρακολούθηση DVD-Video μέχρι την διαχείριση φωτογραφιών) είναι βέβαιο ότι θα βρείτε τις σχετικές δυνατότητες κάπου μέσα στα μενού του HV5 και τα σχετικά βύσματα στην πίσω πλευρά του... Από την άλλη, την Microbase μάλλον δεν την έχετε ακούσει ποτέ. Προφανώς. Πρόκειται για μία ελληνική εταιρία η οποία ασχολείται κυρίως με τις τηλεπικοινωνίες και τα δίκτυα πληροφορικής. Οι άνθρωποι που την δημιούργησαν αποφάσισαν κάποια στιγμή να επενδύσουν χρόνο στην σχεδίαση και κατασκευή ενός HEPC και το αποτέλεσμα

Ενα από τα δυνατότερα σημεία του HV5 Extreme είναι η αισθητική του. Η επιλογή του περιβλήματος κρίνεται -το λιγότερο- επιτυχής.

προχώρησε πέρα από τα πρώτα μηχανάκια (ένα σε κάθε σπίτι). Η διαδικασία, δεν ήταν εύκολη: Όπως όλοι οι σχεδιαστές αντίστοιχων συσκευών έπρεπε να αντιμετωπίσουν επιτυχώς τα διλήμματα στην επιλογή των περιφερειακών, τα προβλήματα συμβατότητας και να ακολουθήσουν την γνωστή, απότομη, καμπύλη εκμάθησης ενός συγκεκριμένου χώρου ο οποίος πλέον είναι απόλυτα περιφραγμένος από αυτόν της γενικής πληροφορικής και εξελίσσεται σε μία άκρως ενδιαφέρουσα υπο-κουλτούρα, με δικούς της κώδικες επικοινωνίας, απαιτήσεις και παγκόσμια fora όπου πολλά και ενδιαφέροντα συζητούνται. Λάβετε, επίσης, υπόψιν σας ότι ως Home Entertainment PC, αυτού του είδους οι συσκευές απαιτούν από τους κατασκευαστές τους έναν ιδιόμορφο συνδυασμό: Την άμεση παροχή υποστήριξης που κληρονομείται από τον χώρο της πληροφορικής (και στην πληροφορική το άμεση σημαίνει «άμεση», δηλαδή σχεδόν «χθές») και την ανάγκη για υψηλή ποιότητα κατασκευής και ποιοτικό έλεγχο που απαιτείται από την consumer αγορά. Η σειρά HEPc της Microbase περιλαμβάνει την στιγμή αυτή τέσσερα μοντέλα και πολύ σύντομα αναμένεται μία κορυφαία λύση με τον κωδικό X15. Το HV5 Extreme είναι το μικρότερο μοντέλο της σειράς, «μικρότερο» τρόπος του λέγειν, αφού το πακέτο περιλαμβάνει υποσύστημα εικόνας που ανεβαίνει μέχρι τα 1080i, υποσύστημα ήχου με δυνατότητα Dolby Digital/DTS, 7.1, δυνατότητα εγγραφής DVD +/-R/RW διπλού υποστρώματος καθώς και τηλεοπτικό δέκτη/PVR.

στο εσωτερικό...

Δεν θα είναι υπερβολή να ισχυριστεί κανείς ότι την μάχη των εντυπώσεων το HV5 την κερδίζει με το περιβλήμα του. Σε έναν χώρο μάλλον φτωχό από πλευράς αισθητικής, το σασί που επέλεξε η Microbase είναι πραγματικά πολύ καλό, όχι μόνο γιατί παραπέμπει απ' ευθείας σε consumer συσκευή, καθησυχάζοντας σε ψυχολογικό επίπεδο μία συγκεκριμένη μερίδα χρηστών, αλλά και γιατί η αίσθηση που αποπνέει είναι αυτή της ποιότητας. Βεβαίως τα ενδιαφέροντα πράγματα βρίσκονται στο εσωτερικό: Το HV5 βασίζεται στην μητρική P5LD2 Deluxe

Το HV5 μπορεί να χρησιμοποιηθεί και ως συμβατικός υπολογιστής XP. Για αυτού του είδους την χρήση συνοδεύεται από ένα πληκτρολόγιο και ένα mouse της Microsoft.

της Asus με δυνατότητα υποστήριξης WiFi (ενδεικτικό της συνεχούς εξέλιξης των συστημάτων αυτού του είδους είναι και το ότι η συσκευή που παραλάβαμε για δοκιμή -αρκετά πριν το καλοκαίρι- βασιζόταν στην P5GD2 Deluxe) και χρησιμοποιεί επεξεργαστή Pentium 4 στα 3.2GHz με 512MB RAM (Dual Channel DDR 2 533). Η αποθήκευση των δεδομένων γίνεται σε σκληρό δίσκο χωρητικότητας 160GB της Maxtor (DiamondMax 10, ένας τύπος τον οποίο δείχνουν να συμπαθούν ιδιαίτερα όσοι ασχολούνται με τα συστήματα multimedia). Το υποσύστημα εικόνας χρησιμοποιεί την κάρτα γραφικών NX6600GT της Nvidia η οποία διαθέτει ενσωματωμένο codec MPEG-2 με δυνατότητες ανάλυσης που φθάνουν το 1920x1080i, αλγόριθμο adaptive de-interlacing για τις χαμηλότερες αναλύσεις όπου υποστηρίζεται προοδευτική σάρωση, είναι συμβατή με WMV 9 και διαθέτει εξόδους RGB (μέσω του γνωστού βύσματος VGA D-15), S-Video και DVI-I. Ο ήχος έχει ανατεθεί σε μία Audigy2 ZS 7.1 της Sound Blaster μία κάρτα η οποία μπορεί να υποστηρίξει ήχο 192kHz/24bit σε δύο κανάλια, 96kHz/24bit σε 5.1 κανάλια, και είναι συμβατή με την μύ απολεστική συμπίεση κατά MPL (κάνοντας έτσι το HV5 συμβατό με DVD-Audio), ενώ μπορεί να χειριστεί ταυτόχρονα μέχρι 7.1 κανάλια όντας συμβατή με Dolby Digital EX και DTS ES. Η Sound Blaster έχει «περιποιηθεί» δεόντως την Audigy2 πιστοποιώντας την κατά THX, επιλογή που κρύβει και το πρακτικό ενδιαφέρον ότι ο χρήστης έχει στην διάθεσή του ένα απλό και καθαρό user interface για την ρύθμιση των καναλιών (λαμβάνοντας υπ' όψιν γωνίες και αποστάσεις) χωρίς χαριτωμένους αυτοσχεδιασμούς και ακατανόητους όρους.

Από πλευράς εξόδων, πλην των κλασικών αναλογικών, υπάρχουν S/PDIF καθώς και IEEE1394 (Firewire) για την σύνδεση συμβατών συσκευών. Ο χρήστης μπορεί να πραγματοποιήσει λήψη τηλεοπτικών σημάτων (PAL/SECAM/NTSC) καθώς και ραδιοφωνικών σημάτων FM, μέσω της κάρτας PVR2000 της LeadTek, η οποία προσφέρει και την δυνατότητα εγγραφής video στον σκληρό δίσκο (Personal Video Recording). Ο codec που χρησιμοποιείται υποστηρίζει MPEG-2 με ανάλυση 576 γραμμών στα 25fps και η ψηφιοποίηση

Για χρήση σε εφαρμογές Home Entertainment/Multimedia, το HV5 βασίζεται στο τηλεχειριστήριο που συνοδεύει τα XP Media Center και το οποίο αποδείχθηκε εύχρηστο και όμορφο.

τεχνικά χαρακτηριστικά

Μητρική: Asus P5LD2 Deluxe
Επεξεργαστής: Intel Pentium 4, 3.2GHz
Ψύξη επεξεργαστή: Zalman Silent Processor Fan
RAM: 512MB
Σκληρός Δίσκος: 160GB, Maxtor DiamondMax 10
Λειτουργικό Σύστημα: Windows XP Media Center 2005 Edition
Υποσύστημα Εικόνας: Nvidia NX6600GT, 1920x1080i, DVI-I, Δυνατότητα προοδευτικής σάρωσης με Adaptive de-interlacing
Υποσύστημα Ηχου: Sound Blaster Audigy2 ZS 7.1, Dolby Digital EX, DTS ES/Discrete 6.1, Multimedia THX
Δέκτης TV/FM, PVR: LeadTek PVR2000, PAL/SECAM/NTSC, MPEG-2, με ADC 10-bit.
Οδηγός οπτικών δίσκων: Nec 3540, συμβατός με CD/DVD (ανάγνωση) και CD-R/RW, DVD-R/RW, DVD+R/RW, DVR+/-R DL (ανάγνωση/εγγραφή).
Λογισμικό: Nero 7 Premium, PowerDVD SE

Τιμή: Τιμή: 1970 ευρώ (1.649 ευρώ + 19% ΦΠΑ)

Microbase, τηλ.: 210-677.4411, url: <http://www.microbase.gr>

γίνεται με μετατροπές των 10bit, ενώ ο ήχος μπορεί να κωδικοποιηθεί κατά MPEG-1 Layer III (mp3), με bitrates μέχρι τα 384kbps. Το recorder υποστηρίζει μεταβλητό bitrate μέχρι 15Mbps. Από πλευράς εισόδων (πέραν των RF για την σύνδεση της κεραίας) υπάρχουν υποδοχές S-Video και ήχου.

Ο οδηγός οπτικών δίσκων είναι ο 3540 της NEC ο οποίος υποστηρίζει ανάγνωση DVD και CD καθώς και εγγραφή/ανάγνωση CD-R/RW, DVD-R/RW και DVD+R/RW ενώ υποστηρίζει και εγγραφή δίσκων Dual Layer (DVD-R και DVD+R). Οι ταχύτητες εγγραφής που προσφέρει κυμαίνονται από το 6x (για DVD-R/DL) μέχρι το 48x για CD-R. Οποιος έχει ασχοληθεί έστω και λίγο με την υπόθεση «pc» γνωρίζει από πρώτο χέρι ότι η εγκατάσταση όλου αυτού του hardware, η επίλυση των διαφόρων προβλημάτων και η παραμετροποίησή των

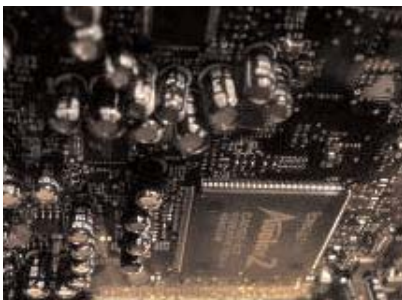
Την ψύξη του επεξεργαστή έχει αναλάβει το σύστημα Silent Processor Fan της Zalman, με χάλκινες επιφάνειες απαγωγής και blower 120 χιλιοστών

περιφερειακών ώστε να δουλεύουν σε αγαστή συνεργασία δεν είναι απλή υπόθεση. Πέραν της αρχικής επιλογής του υλικού (που είναι προφανώς έργο των ανθρώπων της Microbase) η συνολική λειτουργία του συστήματος ελέγχεται από τα Windows XP Media Center 2005 Edition, μία σχετικός πρόσφατη έκδοση των XP η οποία προσφέρει ένα πρόσθετο layer λειτουργίας, μέσω του οποίου ο χρήστης μπορεί να έχει πρόσβαση σε όλες τις media-κés εφαρμογές μέσω ενός απλού (και -παρεμπιπτόντως- καλόγουστου) τηλεχειριστηρίου. Μία σειρά από απλά και ευανάγνωστα μενού ελέγχουν την κάθε εφαρμογή (και τις σημαντικότερες παραμέτρους της) χωρίς να χρειάζεται να ασχοληθεί κανείς με το γνωστό περιβάλλον των Windows, που βεβαίως είναι πάντα προσβάσιμο, και επιτρέπει την χρήση του HV5 ως να ήταν ένας εντελώς συμβατικός υπολογιστής. Όσον αφορά αυτή την χρήση, η Microbase συνοδεύει την συσκευή της με τον κλασικό συνδυασμό ασύρματου εργονομικού πληκτρολογίου/mouse της Microsoft, το οποίο προσφέρει αρκετές πρόσθετες δυνατότητες όσον αφορά τον χειρισμό τα multimedia και το internet.

Το εσωτερικό του HV5 κρύβει μία προσεγμένη κατασκευή, και δεν αναφερόμαστε στο hardware αυτο καθ' αυτό όσο στις επιλογές της εταιρίας για την καταστολή του θορύβου: Η εσωτερική πλευρά του περιβλήματος είναι καλυμμένη με αφρώδες ηχοαπορροφητικό υλικό και το βασικό σύστημα ψύξης που έχει επιλεγεί (της Zalman, με χάλκινες επιφάνειες απαγωγής της θερμότητας επιφάνειας 3268cm² και blower με φερωπή διαμέτρου 120 χιλιοστών που περιστρέφεται στην περιοχή 1000-

Η Microbase επέλεξε την Audigy2 ZS 7.1 της Sound Blaster ως υποσύστημα ήχου. Κατά γενική ομολογία πρόκειται για μία από τις καλύτερες consumer κάρτες.

Η αποθήκευση των δεδομένων γίνεται σε σκληρό δίσκο χωρητικότητας 160GB της Maxtor (DiamondMax 10)

2000σαλ.) εξασφαλίζουν επαρκή ψύξη και χαμηλά επίπεδα θορύβου. Υπάρχουν δύο ακόμη συμβατικοί ανεμιστήρες, ένας στην πίσω πλευρά, και ένας στο τροφοδοτικό των 250w που χρησιμοποιείται.

Το HV5 συνοδεύεται με ένα πακέτο λογισμικού, στο οποίο (εκτός των προεγκατεστημένων Windows XP Media Center) περιλαμβάνεται το Nero 7 Premium (για εγγραφή και διαχείριση οπτικών δίσκων κάθε είδους) και το PowerDVD SE (dvd player).

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ...

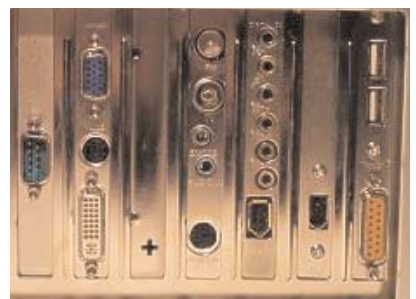
Στην πράξη, η μοναδική δυσκολία ενσωμάτωσης του HV5 (και για να είμαστε ειλικρινείς της συντριπτικής πλειονοψηφίας των αντίστοιχων συστημάτων) σε ένα οπτικοακουστικό σύστημα είναι τα βύσματα των σημάτων audio. Η Audigy2 χρησιμοποιεί τα κλασικά jacks των 3.5 χιλιοστών μία επιλογή που απαιτεί την χρήση προσαρμογέων ή την κατασκευή καλωδίων επί τούτου (αν κάποιος δεν θέλει να αρκестεί στα εντελώς συμβατικά καλώδια της αγοράς) και θα δημιουργήσει ιδεολογικό πρόβλημα σε όποιον θα ήθελε να ψαχτεί με ακριβά καλώδια. Τούτου λεχθέντος, τα υπόλοιπα είναι απλή υπόθεση: Το μόνο που χρειάζεται είναι να συνδέσεις το σύστημα προβολής (τηλεόραση ή προβολέα), το καλώδιο της κεραίας, να πάρεις το τηλεχειριστήριο και να ξεκινήσεις... Οι αρχικές ρυθμίσεις είναι ελάχιστες και περιορίζονται στην ρύθμιση του ηχοσυστήματος (κατά τα γνωστά, με την ενσωματωμένη γεννήτρια τόνου) και στην ανίχνευση των ραδιοσυχνοτήτων για την εύρεση και απομνημόνευση ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών σταθμών. Όλα αυτά γίνονται με το τηλεχειριστήριο και με απλά μενού. Γνωρίζω ότι πολλοί εκεί έξω δεν πολυσυμπαθούν τον Gates και τον γίγαντα που έχει φτιάξει, αλλά, θα ήταν αδικία να μην πούμε ότι το περιβάλλον των XP Media Center είναι όσο φιλικό γίνεται ακόμη και για τον εντελώς ανυποψίαστο. Θα έλεγα μάλιστα ότι κάπου το έχουν παρακάνει: Αυτό το «My TV», «My Pictures» κ.λπ ίσως δεν αρέσει ιδιαίτερα σε κάποιους περισσότερο σκληροπυρηνικούς, οι οποίοι ωστόσο θα πρέπει να αξιολογήσουν ιδιαίτερος θετικά το γεγονός ότι τα πάντα διαβάζονται πολύ

Το εσωτερικό της συσκευής είναι επενδεδιμένο με αφρώδες ηχοαπορροφητικό υλικό. Η επιλογή αυτή ελαχιστοποιεί και τους κωδωνισμούς.

εύκολα ανεξαρτήτως του display που χρησιμοποιείται. Όσοι έχουν χρησιμοποιήσει τηλεχειριστήριο DVD player δεν θα έχουν καμμία δυσκολία στο να χρησιμοποιήσουν και το τηλεχειριστήριο των Media Center και να κινηθούν στα διάφορα μενού. Κατά την διάρκεια της δοκιμής, χρησιμοποιήσαμε το HV5 στους περισσότερους από τους πιθανούς ρόλους του. Αυτό που είναι κυρίαρχο στην συνολική αίσθηση που αποκομίσαμε είναι ο λόγος τιμής προς απόδοση: Η συσκευή στοιχίζει 1970 ευρώ και οι επιδόσεις της στην πράξη δικαιολογούν πλήρως το αντίτιμο αυτό. Η εικόνα κατά την αναπαραγωγή του DVD εμφανίστηκε διαυγής, χωρίς ιδιαίτερα προβλήματα τεχνουργημάτων και με σωστούς χρωματικούς τόνους ακόμη και σε κάδρα μεγάλιζε διαγωνίον μέσω προβολέα, όντας αντίστοιχη με αυτήν ενός καλού επιτραπέζιου player και τα πολυκαναλικά soundtracks αποδόθηκαν με ακρίβεια, όσον αφορά τον εστιασμό των πηγών ακρίβεια στην κίνηση και καλή φασματική ισορροπία. Ως καθαρόαιμη πηγή audio, επίσης, το HV5 δεν μας απογοήτευσε: Ο χρήστης μπορεί να περιμένει ότι η συλλογή των CD του θα τύχει καλής μεταχείρισης και ότι τα DVD-Audio θα δείξουν την αξία τους ως υλικό high resolution audio. Λείπει ίσως το χαρακτηριστικό μίας κορυφαίας ψηφιακής πηγής, ο αέρας στην εικόνα και το απόλυτο βάθος, αλλά αυτά θα ήταν αδικία να τα περιμένει κανείς από μία τέτοια συσκευή. Αυτό που θα ήταν ενδιαφέρον (και επιφυλασσόμαστε) είναι η δοκιμή ενός αντίστοιχου μηχανήματος εξοπλισμένου με ένα hardcore επαγγελματικών προδιαγραφών υποσύστημα ήχου. Ένας από τους πλέον συζητημένους φόβους, αυτός του αυξημένου θορύβου, δεν επιβεβαιώθηκε. Το HV5 δεν είναι αθόρυβο όσο ένα state-of-the-art player με γραμμικά τροφοδοτικά, αλλά σε καμμία περίπτωση δε «ακούγεται» περισσότερο από μία συσκευή με διακοπτικό τροφοδοτικό (από τις πολλές που κυκλοφορούν πλέον στην αγορά) και σίγουρα η στάθμη θορύβου του δεν μπορεί να συγκριθεί με την αντίστοιχη ενός τυπικού προβολέα. Μία ενδιαφέρουσα παράμετρος, τέλος, είναι αυτή της συνολικής αίσθησης που αποκομίζεις ως χρήστης αυτού του νέου

Από αριστερά προς τα δεξιά: Σειριακή θύρα, VGA/S-Video/DVI-I, TV/FM Video In/Out, Audio, S/PDIF, IEEE1394, USB και game port.

είδους συσκευών: Ζήσαμε με το HV5 αρκετό καιρό ώστε να εθιστούμε σε αυτό: Με ένα καλής ποιότητας και μεγάλης διαγωνίου display (προσωπικά, βρίσκω τον προβολέα υπερβολικό για εφαρμογές home entertainment, τον θεωρώ περισσότερο ένα εργαλείο για συστήματα home cinema), αποτελεί σίγουρα ένα κόμβο οικιακής διασκέδασης που δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητος. Η ιδέα του να έχεις (για παράδειγμα) πρόσβαση στο διαδίκτυο χωρίς να καταφύγεις στον υπολογιστή που βρίσκεται στο άλλο δωμάτιο αλλά και χωρίς παράλληλα να στερείσαι των πόρων του οικιακού δικτύου (ενσύρματου ή ασύρματου) δημιουργεί νέες χρήσεις και μία άλλη προοπτική. Η δυνατότητα time-shifting του τηλεοπτικού προγράμματος και η ευκολία εγγραφής στον σκληρό δίσκο θα εκτιμηθεί δεόντως από τους μανιακούς της αρχειοθέτησης ή απλώς από εκείνους που δεν προλαβαίνουν να δούν ό,τι θα ήθελαν. Επί τη ευκαιρία, μας έλλειψε ένας δεύτερος τηλεοπτικός δέκτης, ώστε να βλέπουμε κάτι άλλο όσο πραγματοποιείται μία εγγραφή -φυσικά, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε τον δέκτη της τηλεόρασής σας γι' αυτό τον σκοπό- οι άνθρωποι της Microbase, πάντως, μας είπαν ότι αυτού του είδους τα συστήματα, θεωρητικά μπορούν να υποστηρίξουν μέχρι τέσσερις δέκτες. Μπορεί το HV5 να αντικαταστήσει έναν επιτραπέζιο υπολογιστή; Με την αυστηρή έννοια του όρου, δηλαδή αν το βάλεις σε ένα γραφείο, το συνδέσεις με ένα μόνιτορ και χρησιμοποιείς πληκτρολόγιο και ποντίκι, χωρίς αμφιβολία, ναι -γιατί μην ξεχνάτε ότι μιλάμε για έναν άνω του μέσου όρου προσωπικό υπολογιστή με λειτουργικό XP. Στην πράξη, δηλαδή συνδεδεμένο με το υπόλοιπο σύστημα home entertainment, όχι. Η σοβαρή δουλειά ακόμη και από ιδεολογικής απόψεως πρέπει να γίνεται αλλού και όχι στον καναπέ (όπου ρέπεις μάλλον προς την τελευταία κυκλοφορία σε DVD πάρα στο αρχείο Excel που έφερες από το γραφείο...). Από την άλλη, βέβαια, τις φωτογραφίες σας θα τις δείτε με τους φίλους σας στο καθιστικό και όχι στο γραφείο...

Κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί ότι ο σχεδιασμός του GUI των XP Media Center είναι αποτελεσματικός, ιδιαίτερα αν προβάλεται σε τηλεόραση. Αυτό το «Μυ-κάτι», όμως, ίσως παραείναι απλοϊκό για τους πιο απαιτητικούς και προχωρημένους χρήστες.

ΤΕΛΙΚΩΣ...

...το HV5 είναι μία συσκευή στην οποίας την γοητεία είναι πρακτικώς αδύνατον να αντισταθείς. Πρόκειται για ένα πακέτο δυνατοτήτων του οποίου η λειτουργικότητα είναι αναμφισβήτητη, η χρήση απλή και το κόστος εξαιρετικά ελκυστικό (από καθαρά μαθηματικής άποψης, ο λόγος τιμής προς απόδοση ενός HEP5 είναι ίσως ο καλύτερος που μπορείτε να συναντήσετε σε consumer συσκευή audio/video). Σε αυτά θα πρέπει να προσθέσετε την αποδεδειγμένη δυνατότητα αναβάθμισης (τα PC ως πλατφόρμα είναι αυτά που δημιουργήσαν τον όρο upgrade άλλωστε, και η Microbase υποστηρίζει πλήρως την δυνατότητα αυτή) την υψηλή αισθητική και την καλή ποιότητα και θα έχετε απάντηση στο θεμελιώδες ερώτημα κάθε δοκιμής: Αξίζει τον κόπο να έχετε ένα HV5; Μετά βεβαιότητα Ναι...

ψηφιακό δικτυακό σύστημα audio

Sonos Digital Music System

22/11/2005

Με ποιότητα κατασκευής που θα έκανε πολλούς χαιεντάδες να κοκκινίζουν και σταθερότητα λειτουργίας που κάνει ένα μέσο PC να φαντάζει ανέκδοτο, απευθύνεται στον συνειδητοποιημένο μουσικόφιλο και όχι στον τρελαμένο κομπιουτερά. Δεν ήταν το πρώτο σύστημα multiroom/audio streaming που βλέπουμε, ήταν όμως μακράν το πλέον διασκεδαστικό και αποτελεσματικό που έχουμε χρησιμοποιήσει ποτέ...

Μετά από χρόνια και χρόνια υπομονής και -σε μερικές περιπτώσεις- ανοχής από την πλευρά μας, ημών των audiophiles εννοώ, η βιομηχανία της πληροφορικής άρχισε να συνειδητοποιεί τις διαφορές μεταξύ ενός

Ένα πλήρες σύστημα Sonos αποτελείται από δύο ZonePlayers (το λιγότερο, για να έχει έννοια το multiroom), ένα ασύρματο controller και τα ανάλογα ηχεία. Απαιτείται τουλάχιστον ένας υπολογιστής (για την αποθήκευση του υλικού) ενώ μία ευρυζωνική σύνδεση στο διαδίκτυο επιτρέπει την πρόσβαση σε ραδιοφωνικούς σταθμούς και στα διάφορα upgrades.

πολύσυχλου γραφείου (με εντεταλμένο IT manager) και ενός high-tech οικιακού χώρου, όπου συνήθως θέλεις να βρείς την ηρεμία σου και όχι να λύνεις τα προβλήματα του software, του hardware και της προσωπικότητας της κάθε παρεξηγημένης ιδιοφυίας που βρίσκεται πίσω από αυτά. Πάρτε για παράδειγμα το σύστημα της Sonos αυτών των σελίδων: Με ποιότητα κατασκευής που θα έκανε πολλούς χαιεντάδες να κοκκινίζουν και σταθερότητα λειτουργίας που κάνει ένα μέσο PC να φαντάζει ανέκδοτο, απευθύνεται στον συνειδητοποιημένο μουσικόφιλο και όχι στον τρελαμένο κομπιουτερά. Δεν ήταν το πρώτο σύστημα multiroom που βλέπουμε, ήταν όμως μακράν το πλέον διασκεδαστικό και αποτελεσματικό που έχουμε χρησιμοποιήσει ποτέ...

Αν το γνωμικό με τα κοκκόρια και το ξημέρωμα ισχύει, δικαιολογεί απόλυτα την

Το ασύρματο controller είναι εξαιρετικό σε αίσθηση και εύκολο στην χρήση. Τα πλήκτρα είναι ελάχιστα, οι λειτουργίες προφανείς και η οθόνη ευανάγνωστη.

αδιαφορία του μουσικόφιλου για τις κατά καιρούς εξαγγελίες περί ηλεκτρονικών, έξυπνων και δικτυωμένων σπιτιών, κατανεμημένων συστημάτων και ασύρματων ζεύξεων. Προσωπικώς, δεν θα έδινά άδικο σε κανέναν που πιστεύει ότι για όλα αυτά τα πράγματα ισχύει ο γνωστός νόμος των τριών λέξεων της τεχνολογίας: «Δεν θα δουλέψει». Η αντίδραση αυτή ίσως είναι δικαιολογημένη, δεν μπορεί όμως παρά να είναι επιβλαβής: Αδιαφορώντας, χάνουμε μερικά πολύ αξιόλογα πράγματα. Η τεχνολογία της πληροφορικής στα χαρτιά, μας επιτρέπει την αξιοποίηση μιας μουσικής συλλογής με πολλούς και ενδιαφέροντες τρόπους -αρκεί να δουλέψει- και ένας από αυτούς είναι η κατανομή του μουσικού υλικού σε περισσότερους χώρους μέσα στο σπίτι με την ελάχιστη δυνατή υποδομή (η παλιά μέθοδος απαιτεί απλώς να έχετε πολλά πλήρη ηχοσυστήματα, αλλά πόσο έξυπνο είναι αυτό;). Στην θεωρία, το περίγραμμα μιας τέτοιας εφαρμογής έχει ως εξής: κάπου λειτουργεί ένας μεγάλος χώρος αποθήκευσης όπου υπάρχει το μουσικό υλικό, στο οποίο έχει πρόσβαση ένα στοιχειώδες σύστημα αναπαραγωγής, συνήθως ένας ενισχυτής με δύο ηχεία. Η πρόσβαση πραγματοποιείται μέσω μιας υποδομής μεταφοράς πληροφοριών, δηλαδή ένα δίκτυο. Μία τέτοια εφαρμογή απαιτεί τόσο τοπικό έλεγχο όσο και κεντρικό. Ο έλεγχος αυτός πραγματοποιείται επίσης μέσω του δικτύου. Οι δύο τελευταίες φράσεις περιγράφουν με αρκετή ακρίβεια το σύστημα της Sonos και εν πολλοίς, κάθε άλλο παρόμοιο σύστημα. Ωστόσο, η διαφορά βρίσκεται στις λεπτομέρειες...

στο εσωτερικό...

Σε αντίθεση με παρόμοιες εφαρμογές οι οποίες επικεντρώνονται στο σύστημα πρόσβασης στο μουσικό υλικό, σχεδιάζοντας και κατασκευάζοντας εξ αρχής ένα media player (που μπορεί να αναπαράγει οπτικούς δίσκους και διάφορα αρχεία), η Sonos παρακάμπτει το συγκεκριμένο βήμα, αναθέτοντας το πρόβλημα στον χρήστη: Αυτός θα πρέπει να επιλέξει το υλικό του να το κωδικοποιήσει και να το τοποθετήσει σε μία πλατφόρμα (χώρο αποθήκευσης ή σύστημα ανάγνωσης) και στην συνέχεια

Το ZonePlayer είναι στην ουσία interface με το δίκτυο (ενσύρματο ή ασύρματο), επιλογάς εισόδων και τελικός ενισχυτής.

να πληροφορηθεί το σύστημα που θα το βρεί. Αυτό, στην πράξη, σημαίνει ότι θα πρέπει να βρείτε το λογισμικό για το ripping/encoding της μουσικής σας και τουλάχιστον έναν σκληρό δίσκο στον οποίο θα αποθηκεύσετε τα αρχεία σας. Οι δυνατότητες είναι πολλές: Το Sonos υποστηρίζει αρχεία wav, mp3, aac-MPEG-4, wma, (αλλά όχι τα προστατευμένα) ogg vorbis, και μη-απωλεστικά συμπιεσμένα FLAC και μπορεί να «δεί» μέχρι 16 διαφορετικά PCs. Το σύστημα έχει την δυνατότητα να προσπελάσει κάθε ιεραρχία οργάνωσης αρχείων αρκεί αυτή να είναι shared σε ένα δίκτυο, το οποίο μπορεί να είναι ένα ενσύρματο Ethernet ή και ασύρματο. Είναι ενδιαφέρουσα η επιλογή της εταιρίας στο σημείο αυτό: Ενώ η διακίνηση της πληροφορίας γίνεται από την συμβατική δικτυακή υποδομή (υπολογιστές, switcher δικτύου, router/modem, ενσύρματο ή ασύρματο) η επικοινωνία των μελών του συστήματος μπορεί να γίνει είτε μέσω Ethernet είτε μέσω ενός proprietary δικτύου που η εταιρία ονομάζει Sonosnet. Η αρχιτεκτονική αυτή, προσφέρει την δυνατότητα να χρησιμοποιηθεί ως πηγή οποιαδήποτε συσκευή μπορεί να συνδεθεί ως shared πόρος: Προσωπικοί υπολογιστές (προφανώς!), laptops με δυνατότητα wireless σύνδεσης, media players, και συστήματα αποθήκευσης που τοποθετούνται απ' ευθείας στο δίκτυο. Το sharing προχωρεί ένα βήμα ακόμη: μπορείτε να μοιράσετε μία συσκευή που συνδέεται σε έναν υπολογιστή μέσω USB, ή, ακόμη και κάθε drive (CD, DVD), ενώ εμείς κατά την διάρκεια της δοκιμής τραβήξαμε το σκονίι λίγο παραπάνω: Το Sonos «είδε» χωρίς πρόβλημα ένα απλό Memory Stick σε προσαρμογέα PCMCIA (σε laptop με ασύρματη σύνδεση) και ακόμη τον σκληρό δίσκο της JVC Everio GZ-MC200 (σε USB, στο ίδιο laptop). Πώς όμως αναπαράγεται το υλικό αυτό; Η συγκεκριμένη αποστολή έχει ανατεθεί στο ZonePlayer ZP100. Το ZP100 είναι μία συσκευή η οποία περιλαμβάνει όλα τα απαραίτητα ηλεκτρονικά που της επιτρέπουν να συνδεθεί στο δίκτυο, να επεξεργαστεί το ψηφιακό σήμα, να το ενισχύσει και στην συνέχεια να οδηγήσει δύο ηχεία. Κάθε χώρος, απαιτεί ένα δικό του ZP100 το οποίο μπορεί να συνδεθεί με το δίκτυο είτε μέσω Ethernet είτε ασύρματα (μέσω του Sonosnet).

To user interface είναι καλοσχεδιασμένο συνδυάζοντας καλόγουστα και απλά γραφικά με ευκρινείς χαρακτήρες.

Επιπρόσθετα, το κάθε ZonePlayer διαθέτει μία είσοδο line στην οποία μπορεί να τοποθετηθεί ένα συμβατικό ηχοσύστημα. Εδώ, δεν θα μας στενοχωρούσε και η δυνατότητα ψηφιακής σύνδεσης μέσω S/PDIF μίας ψηφιακής πηγής. Πραγματοποιώντας την υπέρβαση, στο line in ενός εκ των δύο ZonePlayers που είχαμε στην διάθεσή μας, συνδέσαμε τον συνδυασμό Esoteric P70/D70, Melos Line. Το Sonos «βλέπει» αμέσως την ύπαρξη πηγής στην είσοδο line και την παρουσιάζει ως πιθανή επιλογή στον Controller του. Παρατήρηση που μας φέρνει στο επόμενο κομμάτι του πάζλ: Πώς ελέγχονται όλα αυτά; Η Sonos έχει επιλέξει δυο τρόπους ελέγχου: μέσω υπολογιστή, με την βοήθεια ενός desktop λογισμικού που εγκαθίσταται και μέσω του Controller, μίας μικρής συσκευής με έγχρωμο οθόνη και εξαιρετικά απλό user interface που βασίζεται σε ένα εικονικό dial παρόμοιο με αυτό του iPod. Το Controller συνδέεται στο σύστημα ασύρματα και δεν απαιτεί οπτική επαφή με κάποιο ZonePlayer για να λειτουργήσει. Ο χρήστης μπορεί να χρησιμοποιήσει το Desktop και το ασύρματο Controller με τον ίδιο τρόπο: Να επιλέξει server (δηλαδή την συσκευή που έχει τα τράκς που επιθυμεί), να δει τα αρχεία με διάφορους τρόπους, να δημιουργήσει, να ονομάσει και να αποθηκεύσει playlists και να ρυθμίσει την στάθμη και την τόνικη ισορροπία. Όλα αυτά μπορούν γίνουν για κάθε ZonePlayer χωριστά και το σύστημα υποστηρίζει μέχρι 32 ZonePlayers ταυτόχρονα. Το βασικό πακέτο της Sonos περιλαμβάνει 2 ZonePlayers και έναν Controller (μαζί με το απαραίτητο λογισμικό) και, προαιρετικά, ένα ζεύγος ηχείων (μία αρκετά ποιοτική κατασκευή, δύο δρόμων, δύο μεγαφώνων με ένα τούιτερ μαλακού θόλου τριών τετάρτων της ίντσας και φόρτιση bass reflex).

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ...

Επειδή ο κανόνας RTFM (Read The F**ing Manual) δεν τηρείται ποτέ και η Sonos το γνωρίζει, το πρώτο πράγμα που συναντά κανείς όταν ανοίξει το κουτί, είναι ένα μεγάλο φύλλο χαρτί που περιγράφει με μεγάλα γράμματα και πολύ συγκεκριμένα βήματα πώς πρέπει να στηθεί το σύστημα: Οποιος δεν δει το

Ο χρήστης μπορεί να ρυθμίσει την στάθμη του κάθε ZonePlayer και επί τόπου, ενώ υπάρχει και mute.

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Συμβατότητα: αρχεία wav, mp3, aac (MPEG-4), ogg vorbis, wma (εκτός των προστατευμένων), FLAC. **Players:** όλοι οι οδηγοί οπτικών δίσκων σε PC, όλα τα media players και τα μέσα αποθήκευσης που μπορούν να δηλωθούν ως shared στο δίκτυο. **Διαδίκτυακό ραδιόφωνο:** Όλοι οι σταθμοί με streams mp3/wma **Δικτύωση:** Ethernet/WiFi/Sonosnet **ZonePlayer ZP100:** Είσοδοι: Ethernet/Sonosnet, Line in. Εξοδοι: Line out, subwoofer. Ισχύς: 2x50W. **Controller:** Σύνδεση μέσω Sonosnet, έγχρωμο LCD, αναφοριζόμενο **Desktop Controller:** Απαιτήσεις: Windows 2000/XP, MacOS X, δυνατότητα αναβάθμισης online **Οργάνωση media:** Κατάλογος/indexing shared media, Δημιουργία, ονομασία, αποθήκευση PlayLists, δυνατότητα εισαγωγής Playlists (συμβατό με λίστες iTunes, WinAmp, Windows Media, MusicMatch) **Λοιπές δυνατότητες:** Ρύθμιση στάθμης/ισορροπίας/τόνου/loudness για κάθε ZonePlayer.

Τιμές: 1399 ευρώ (Βασική σύνθεση: 1xController CR100, 2xZonePlayer ZP100), 1699 ευρώ (βασική σύνθεση και δύο ζεύγη ηχείων SP100), 470 ευρώ (ZonePlayer ZP100 -μπορούν να χρησιμοποιηθούν μέχρι 32), 385 ευρώ (Controller CR100), 167 ευρώ (ηχεία SP100).

INFO>E+T Vision ΕΠΕ, τηλ.: 210-957.7030, web: <http://www.sonos.com/>

χαρτί αυτό, ή το δει και δεν το καταλάβει, ή το καταλάβει και δεν μπορεί να το εφαρμόσει είναι -το λιγότερο- κατακριτέος: Το μόνο που χρειάζεται είναι να συνδέσεις ένα από τα ZonePlayers στο δίκτυο (ενσύρματα), να πατήσεις δύο πλήκτρα και στην συνέχεια να εγκαταστήσεις το λογισμικό στον υπολογιστή. Μαζί με την ανάγνωση των οδηγιών, ο συνολικός χρόνος που απαιτείται για όλα αυτά δεν ξεπερνά δέκα λεπτά. Το hardware κομμάτι της εγκατάστασης περιλαμβάνει επίσης την σύνδεση των ηχείων, με καλώδιο που περιλαμβάνεται στην συσκευασία, σε καλής ποιότητας spring loaded

Τα ηχεία του συστήματος είναι καλής ποιότητας, bass reflex, με τούιτερ μαλακού θόλου.

ακροδέκτες. Τα επόμενα ZonePlayers μπορεί να εγκατασταθούν ασύρματα μέσα από το Controller, από όπου, επίσης, μπορούν να δηλωθούν και οι χώροι αποθήκευσης της μουσικής. Ο χρήστης έχει στην διάθεσή του όλες τις πληροφορίες για τα διάφορα τράκς (Συνθέτης, Άλμπουμ, κ.λπ) υπό την προϋπόθεση ότι αυτά έχουν αποθηκευτεί ως metadata κατά το ripping/encoding, και αυτός είναι ένας λόγος που τα αρχεία wav, αν και ασυμπίεστα, δεν είναι τόσο καλή επιλογή (αφού δεν υποστηρίζουν metadata). Επ' αυτού, δεν είναι κακή ιδέα να αναζητήσετε ένα ripper/encoder που να μπορεί να προσπελάσει βάσεις δεδομένων metadata στο διαδίκτυο ώστε να γίνεται αυτόματα η καταγραφή (τα πιο πολλά από τα σοβαρά προγράμματα έχουν αυτή την δυνατότητα). Η δημιουργία PlayLists είναι απλή υπόθεση και φυσικά μπορεί να δρομολογηθεί διαφορετική λίστα σε κάθε ZonePlayer. Πέραν της προσωπικής του συλλογής δίσκων, ο χρήστης έχει πρόσβαση στην υπηρεσία παροχής μουσικής Rhapsody (ατυχώς, οι έλληνες χρήστες, προς το παρόν, δεν έχουν τέτοια πρόσβαση) καθώς και σε έναν μεγάλο αριθμό διαδικτυακών ραδιοφωνικών σταθμών των οποίων τα streams είναι σε μορφή mp3 ή wma). Αμέσως μετά το αρχικό στήσιμο ψάξαμε στον κατάλογο για τα streams του RadioIO χωρίς αποτέλεσμα. Ωστόσο, το Sonos αναβαθμίζεται μέσω του διαδικτύου: ενεργοποιώντας την σχετική λειτουργία, είχαμε σε μερικά λεπτά την αναβαθμισμένη έκδοση του Controller που περιείχε -την φορά αυτή- τις διευθύνσεις για τα streams του RadioIO. Ένα από τα σημαντικότερα θετικά στοιχεία του Sonos είναι η ποιότητα στην αλληλεπίδραση με τον χρήστη: Δεν είναι μόνο απλό, είναι και ευχάριστο με αποτέλεσμα να «κολλάει» ακόμη και ο πλέον ανυποψίαστος περί τα τεχνολογικά. Το επόμενο ερώτημα, βεβαίως, είναι: Πόσο καλά ακούγονται όλα αυτά; Λογικόν. Κατ' αρχήν, δύο είναι οι βασικοί παράγοντες που καθορίζουν την ποιότητα: Πρώτον, η ποιότητα της σύνδεσης (η Sonos συστήνει την ενσύρματη σύνδεση, μη γνωρίζοντας τις ιδιαίτερες συνθήκες κάθε σπιτιού) και δεύτερον η ποιότητα του encoding. Η δοκιμή έγινε με τράκς κωδικοποιημένα κατά MP3 (χρησιμοποιώντας τον «αργό» codec του Fraunhofer και τον LAME σε

Το ZonePlayer στην πίσω πλευρά διαθέτει όλες τις απαραίτητες εισόδους και εξόδους...

studio quality), με Ogg Vorbis καθώς επίσης και με τον lossless FLAC. Τα αποτελέσματα ήταν άριστα χωρίς ιδιαίτερα φασματικά προβλήματα ή dropouts ακόμη και με το δίκτυο σε φόρτο. Σαφώς είχαμε έναν περιορισμό στο βάθος και το ανάγλυφο της εικόνας (σε σχέση με την απ' ευθείας αναπαραγωγή του υλικού από τον συνδυασμό Esoteric P70/D70-Melos συνδεδεμένα στο line-in ενός ZonePlayer) αλλά αυτό είναι κάτι αναμενόμενο: Το Sonos είναι ένα multiroom audiophile σύστημα και όχι ένα audiophile σύστημα - σκέτο και κρινόμενο με βάση την αποστολή του αποδίδει άψογα το μουσικό υλικό. Κατά την δοκιμή μέσω των εισόδων line παρατηρήσαμε την ύπαρξη μίας σεβαστής χρονικής υστέρησης κατά την διάρκεια μεταβολών στο αναλογικό σήμα (για παράδειγμα στην ρύθμιση της στάθμης από τον προεπισχητή): Προφανώς το ZonePlayer διαθέτει ένα σοβαρής χωρητικότητας buffer και απαιτούνται λίγα δευτερόλεπτα για να προσαρμοστεί στις αλλαγές. Βεβαίως τίποτε δεν σας εμποδίζει να ψαχτείτε και σε high-end επίπεδο: Χρησιμοποιώντας τις εξόδους line του κάθε ZonePlayer μπορείτε να τοποθετήσετε όποιο συνδυασμό τελικών και ηχείων νομίζετε καλύτερο. Το κάναμε χρησιμοποιώντας τον Parasound HCA3500 και το σύστημα Baby/Subwoofer της Audio Spectrum με άκρος επιτυχημένα αποτελέσματα. Πάντως, τα 50w ανά κανάλι που παρέχει το κάθε ZonePlayer εμφανίστηκαν επαρκή για ένα μέτριο δωμάτιο και τα ηχεία δεν είναι άσχημα: Κατεβαίνουν αρκετά χαμηλά (ίσως και με λίγη βοήθεια από τα ρυθμιστικά τονικότητας), έχουν καλές υψηλές συχνότητες και χαμηλούς χρωματισμούς. Συνολικά το πακέτο, με

... για την σύνδεση στο Ethernet (η οποία θα πρέπει να χρησιμοποιηθεί αν επιλέξετε κωδικοποίηση με μεγάλα bitrate όπως το FLAC)...

...αλλά και με τον αναλογικό κόσμο: Υπάρχει έξοδος line (και για υπογούφερ) καθώς και μία είσοδος line για την σύνδεση άλλου συστήματος.

βάση την τιμή του και τις δυνατότητες που προσφέρει, κινείται σε επίπεδα ποιότητας ασυνήθιστα υψηλά.

ΤΕΛΙΚΩΣ...

... wow! -αν μου επιτρέπετε την έκφραση... Το Sonos είναι η καλύτερη λύση τόσο σε επίπεδο εφαρμογής και χρήσης όσο και σε επίπεδο ποιότητας κατασκευής και ήχου που είχαμε την τύχη να δούμε μέχρι σήμερα. Οχι μόνο καταφέρνει να χαλιναγωγήσει μία σειρά από νέες και εν δυνάμει ασταθείς τεχνολογίες αλλά ταυτόχρονα είναι όμορφο, απλό στην χρήση, καλόηχο και ελκυστικό ως lifestyle, παραμένοντας σε χαμηλά επίπεδα κόστους. Τί παραπάνω, στο όνομα του άγνωστου θεού της πληροφορικής, να ζητήσει κανείς;

Η σημασία στην λεπτομέρεια κάνει μερικές φορές την διαφορά: Ο controller είναι ευαίσθητος στην κίνηση, ώστε να ενεργοποιείται μόλις τον πιάσετε στο χέρι σας, αλλά και στον φωτισμό. Μόλις αυτός χαμηλώσει, τα πλήκτρα φωτίζονται. Η κουκίδα επάνω από την οθόνη και αριστερά είναι ο σχετικός αισθητήρας.

ηχείο

Αν ρωτήσετε κάποιον να σας πεί μία χαρακτηριστική λέξη για τα ηχεία της Audio Physic αυτή θα είναι "δαπέδου". Όχι άδικα, αφού ο γερμανός κατασκευαστής σαφώς προτιμά τους μεγάλους όγκους, τα ηχεία με μεγάλο ύψος και την στενή μπάφλα με τα γούφερ τοποθετημένα στις πλευρές. **Αν τα πράγματα έχουν έτσι, τί γυρεύει ένα ηχείο με ύψος 32 εκατοστά στον κατάλόγό του;**

Audio Physic Step III

06/12/2005

Το μικρό κιβώτιο που περιείχε τα δύο νέα Step συναντήθηκε, τυχαία μεν, συμβολικά δε, με τα δύο τεράστια 803D που αποχωρούσαν μετά από μία δοκιμή αρκετά μεγάλης διάρκειας. Η σύγκριση ήταν -το λιγότερο- σουρεαλιστική (και η διαφορά τιμής χαωτική -αλλά εδώ συζητάμε επί της αρχής...). Αν «το μέγεθος μετράει» ποιά αξία μπορεί να έχει τελικώς ένα τόσο μικρό ηχείο; Κι αν «τα μεγάλα αρώματα μπαίνουν σε μικρά μπουκάλια» τί τα είχα φορτωθεί τόσο καιρό τα δύο κτήνη με τα έξι συνολικά γούφερ; Στην

Το Step III χρησιμοποιεί ένα μιντ/γούφερ 150 χιλιοστών και ένα τούιτερ μαλακού θόλου μίας ίντσας.

πραγματικότητα, η ουσία στην αναζήτηση της ποιότητας βρίσκεται ακριβώς στο γεγονός ότι δεν υπάρχει μία κοινώς αποδεκτή συνταγή. Οι επιτυχημένες προσεγγίσεις είναι πολλές. Εν προκειμένω, τα μικρά ηχεία έχουν το σοβαρότατο πλεονέκτημα ότι τοποθετούνται εύκολα σε σωστές θέσεις (από την στιγμή που θα επενδύσεις σε ένα καλό ζευγάρι βάσεις) ενώ -προκειμένου για έναν μικρό χώρο- ο όγκος ενός μεγάλου ηχείου είναι εκείνος που υπαγορεύει την θέση του, η οποία, στην περίπτωση αυτή, δεν είναι πάντοτε η βέλτιστη. Η μικρή καμπίνα αποθηκεύει μικρότερη ενέργεια, έχει μικρότερους συντονισμούς και εξασφαλίζει καλύτερη εικόνα σχετικά εύκολα. Αλλά, ο όγκος ενός μεγάλου ηχείου εξασφαλίζει καλύτερο χαμηλό. Τί τα θέλετε; Ό,τι μέγεθος κι αν έχει ένα ηχείο θα υπάρχει πάντα μία ομάδα ανικανοποίητων που θα στραβομουτσουνιάζει. Όσο για τον υπογράφωντα, τα μικρά ηχεία αποτελούν μία εκπεφρασμένη συμπάθεια και το πρώτο Step, δοκιμασμένο εδώ και αρκετά χρόνια, είχε αφήσει μία πολύ θετική εντύπωση.

στο εσωτερικό...

Το Step υπήρξε -αν δεν κάνω λάθος- το πρώτο πραγματικά compact ηχεία της Audio Physic. Ήταν μία κατασκευή προσεγγισμένη στις λεπτομέρειες η οποία συνοδευόταν από μία ιδιόρρυθμη βάση που το στηρίζε υπό κλίση. Το σημερινό Step είναι σαφώς λιγότερο ριζοσπαστικό και είναι σαφές ότι η εταιρία απευθύνεται σε

τεχνικά χαρακτηριστικά

Τύπος: Δύο δρόμων-δύο μεγαφώνων
Καμπίνα: Ανοικτού τύπου, οπή bass reflex στην πίσω πλευρά
Μονάδες: Τούιτερ μαλακού θόλου 25 χιλιοστών, Γούφερ 150 χιλιοστών
Ευαισθησία: 87dB
Ονομαστική Εμπέδηση: 4Ω
Απόκριση συχνότητας: 55Hz-33kHz
Διαστάσεις: 320x175x250mm (υπxπxβ)
Βάρος: 5.5 kg.

Τιμή: 1500 ευρώ

Orpheus Audio, τηλ.: 210-5221.524, web:
<http://www.orpheusaudio.gr>,
<http://www.audiophysic.de>

ένα πιο ευρύ κοινό: Η καμπίνα του έχει την αισθητική των μεγαλύτερων μοντέλων της εταιρίας με τις χαρακτηριστικές καμπύλες στις πλευρές, την στενή μπάφλα και την ενσωματωμένη κλίση που εξασφαλίζει -υποθέτει κανείς- το time alignment των μονάδων. Οι Γερμανοί όταν λένε «μικρό» εννοούν «μικρό»: Το Step III έχει ύψος 320 χιλιοστά, πλάτος 175 και βάθος 250 χιλιοστά. Οι αναλογίες είναι χαρακτηριστικές της Audio Physic η οποία αρέσκεται να δίνει βάθος στα ηχεία της. Η καμπίνα είναι ανοικτού τύπου και φορτίζεται από έναν σωλήνα στην πίσω πλευρά του ηχείου. Οι μονάδες που χρησιμοποιούνται είναι τούιτερ μαλακού θόλου μίας ίντσας και μιντ/γούφερ 150 χιλιοστών. Το «πακέτο» αυτό έχει μέτρια ευαισθησία (που φθάνει τα 87dB) και μία απόκριση από τα 55Hz έως τα 33kHz. Η ευαισθησία σε συνδυασμό με την χαμηλή ονομαστική εμπέδηση των 4Ω, υποδηλώνουν την ανάγκη για έναν καλό

Καλής ποιότητας υποδοχές σύνδεσης με τον ενισχυτή, επιτρέπουν την χρήση όλων των ακροδεκτών. Το Step III ως ηχείο βάσης απαιτεί προσοχή στην στήριξή του. Καλό είναι να μην κάνετε οικονομίες όταν έλθει η ώρα για την αγορά των stands... Η τοποθέτηση της οπής στην πίσω πλευρά, κάνει την εγκατάσταση σε ράφι μία όχι πολύ καλή ιδέα.

ενισχυτή. Στα τυπικά της χαρακτηριστικά, η εταιρία προτείνει ισχείς 20-120w αλλά μην γελιέστε: Το ηχείο δεν θα είναι καθόλου φιλικό με κάθε τυχαίο, αναμικρό ενισχυτάκι του κιλού...

Η Audio Physic προσφέρει πέντε διαφορετικά φινιρίσματα για το συγκεκριμένο μοντέλο, και αυτό που είχαμε στην διάθεσή μας (και φαίνεται στις φωτογραφίες) το ονομάζει Rosenut. Η σύνδεση του ηχείου με τον ενισχυτή γίνεται μέσω ενός ξύλινου υποδοχών καλής ποιότητας οι οποίες δέχονται αγωγούς μεγάλης διατομής τερματισμένους με βύσματα τύπου «μπανάνα», δίχαλα ή και γυμνούς.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ...

Η τοποθέτηση του ηχείου στον χώρο είναι μία απλή υπόθεση, θυμίζω, άλλωστε, ότι αυτός είναι και ένας από τους βασικούς λόγους για την αγορά του. Όταν θα κάνετε, πάντως, τους υπολογισμούς σας καλό είναι στο άθροισμα να υπολογίσετε και ένα καλό ζευγάρι stands. Οι ακροάσεις έδειξαν ότι το ηχείο αξίζει μία τέτοια επένδυση. Μετά από μερικές δοκιμές επιλέξαμε μία θέση αρκετά κοντά στα όρια του χώρου, όχι όμως πολύ κοντά γιατί το bass reflex του Step αποδείχθηκε αρκετά «ζωηρό» ιδιαίτερα στις υψηλές στάθμες. Στην πράξη, έχουμε την εντύπωση, η τοποθέτησή του σε ράφι (όπως υπονοεί ο όρος bookshelf που συχνά χρησιμοποιείται για τέτοιου είδους ηχεία) δεν θα το ευνοήσει ιδιαίτερα. Προσοχή επίσης πρέπει να δοθεί στην διεύθετη του καλωδίου: επειδή τα βύσματα είναι πάνω από την οπή ανάκλασης, ορισμένα καλώδια ίσως βρεθούν στον δρόμο του αέρα που εκτονώνεται μέσω αυτής και δημιουργήσουν έναν ελαφρύ θόρυβο. Αυτό θα συμβεί (όπως μας είπε και Manfred Diestertich στον οποίο αναφέραμε το θέμα) σε αρκετά υψηλές στάθμες και εν πάση περιπτώσει λύνεται με λίγη προσοχή. Το σύστημα που οδήγησε το Step περιελάμβανε τα Esoteric P70/D70, τον προενισχυτή της Melos και τον Parasound HCA3500.

Η πρώτη εντύπωση από την ακρόαση του Step έχει το όνομα «διαύγεια». Το ηχείο αποδείχθηκε διαφανές, ικανό να μεταφέρει

Η καμπίνα του Step III έχει την διατομή πρίσματος με καμπυλωμένες πλευρές και πολύ στενή μπαφία, μία τακτική που η Audio Physic χρησιμοποιεί σε πολλά μοντέλα της με μεγάλη επιτυχία όσον αφορά την στερεοφωνική εικόνα.

λεπτομέρειες της ηχογράφησης και εξαιρετικό στο να εξαφανίζεται τελείως από τον χώρο, αφήνοντας πίσω του μία πολύ καλή, σταθερά εστιασμένη και με βάθος εικόνα. Ξεκινήσαμε τις ακροάσεις «ευγενικά» επιλέγοντας έργα με λίγα όργανα και αρκετό αέρα (Jazz At The Pawnshop/Proprius, Stravinsky-Bach/ECM, Girl Talk/TBM) και διαπιστώσαμε ότι στις αρετές του ηχείου, πλύν της εικόνας, ανήκουν η έλλειψη χρωματισμών, η ταχύτητα και η έκταση ψηλά (τυπικά φθάνει τα 33kHz, επίδοση αξιοσημείωτη που επιτρέπει την χρήση του και σε συστήματα high resolution audio) στοιχεία που κάνουν την ακρόαση όχι μόνο ευχάριστη αλλά και ξεκούραστη. Η μεσαία περιοχή αποδίδεται σωστά και οι φωνές έχουν καλή άρθρωση και σωστό εστιασμό (Ελένη Καραϊνδρου-Ανέκδοτες Ηχογραφήσεις, Vangelis-Mythodea). Ο τελευταίος αυτός δίσκος, το Mythodea, εγκαινίασε την ακρόαση μίας σειράς έργων με σεβαστές απαιτήσεις σε όγκο (OST-Titanic, Philip Glass-Heroes Symphony) τις οποίες το Step απέδωσε με αξιοπρέπεια ακόμη και σε αρκετά υψηλές στάθμες, σαφώς επαρκείς για έναν μικρό χώρο ακρόασης. Ωστόσο, όπως θα περίμενε κανείς υπάρχουν και κάποια όρια: Με έναν μεγάλο τελικό να το οδηγεί, το μιντ/γούφερ θα φτάσει κάποτε στο τέλος της διαδρομής του (μην ξεχνάτε ότι μιλάμε για μία μονάδα 15 εκατοστών). Αν ο χώρος σας είναι μεγάλος και οι απαιτήσεις σας σε στάθμες πολύ υψηλές, ίσως το Step III δεν είναι η καλύτερη επιλογή.

Από την άλλη πλευρά, το ηχείο εκπλήσσει με το χαμηλό του. Το κάτω όριο των 55Hz φαίνεται περιοριστικό στα χαρτιά (η οκτάβα 16-32Hz είναι σαφώς υποτονισμένη και το σύστημα βρίσκεται ήδη σε φάση αποκοπής στην περιοχή 32-64Hz) αλλά το θέμα μας δεν είναι τόσο τα «χαρτιά» όσο η πράξη. Και στην πράξη αποδεικνύεται ότι η αίσθηση του όγκου δημιουργείται από συχνότητες άνω των 55Hz: Έργα με έντονο χαμηλό δεν έχασαν την αίσθησή τους μέσα από το Step, αντιθέτως η διαύγεια που προέρχεται από την μικρή καμπίνα και την δυνατότητα ρύθμισης της θέσης (μακριά από γωνίες για παράδειγμα) επιτρέπει την ακρόαση λεπτομερειών που τραβούν αμέσως την προσοχή. Τόσο τα μεγάλα έγχορδα (το όρθιο μπάσο στο Girl Talk και τα όργανα της American Composers Orchestra) όσο και τα σύνθ στα Pocket Universe (Yello) και The Seven Letters from Tibet (Tangerine Dream) «γέμισαν» με επάρκεια τον χώρο και με δεδομένο τον όγκο του ηχείου, το «εκπλήσσει» που χρησιμοποιήσαμε λίγο πιο πάνω δεν είναι τόσο υπερβολικό όσο ίσως σας φάνηκε αρχικώς. Τίποτε δεν μπορεί να αντικαταστήσει τον όγκο ενός μεγάλου ηχείου (εκτός ίσως από ένα καλό υπογούφερ -και η Audio Physic έχει κι από αυτά) αλλά για το μεγαλύτερο μέρος του προγράμματος, το Step αποδείχθηκε

απόλυτα επαρκές. Κλείνω τις εντυπώσεις ακρόασης όπως τις άρχισα, με μία αναφορά στην εικόνα: Πρέπει να ακούσετε ένα καλό μικρό ηχείο (όπως το εν λόγω -καλή ώρα) για να καταλάβετε πόσο σημαντική είναι η μικρού πλάτους μπάφα και οι μικρές αποστάσεις του τουίτερ από τις ακμές στην δημιουργία του στερεοφωνικού ειδώλου. Η Audio Physic, εδώ, κινείται σε μία δική της κατηγορία, αφού διατηρεί το μικρό αυτό πλάτος ακόμη και στα μεγάλα μοντέλα της, αλλά σίγουρα το συγκεκριμένο ηχείο αποτελεί την επιτομή αυτής της στρατηγικής. Το Step θα ενθουσιάσει χωρίς αμφιβολία όσους θέτουν το stereo imaging σε υψηλές θέσεις στον κατάλογο με τις απαιτήσεις του και είναι σε θέση να αναδείξει τις χωρικές λεπτομέρειες μίας καλής ηχογράφησης με άνεση που ταυριάζει μάλλον σε ένα ακριβότερο ηχείο.

ΤΕΛΙΚΩΣ...

... γνωρίζω ότι οι θιασώτες των μεγάλων όγκων (και αποτελούν την πλειοψηφία) διαφωνούν επί της αρχής με ένα ηχείο του οποίου το ύψος ξεπερνά λίγο αυτό μίας σελίδας A4. Ωστόσο, έχω κι εγώ το δικαίωμα να διαφωνώ με την διαφωνία τους: Το μεγάλο ηχείο είναι αναντικατάστατο αν είναι καλό-μεγάλο ηχείο (το 803D -για παράδειγμα είναι ένα τέτοιο), αλλά πολύ συχνά, με δεδομένο έναν συγκεκριμένο προϋπολογισμό, τα μεγάλα ηχεία απλώς μπασάρουν αδίστακτα καλύπτοντας όλα τα υπόλοιπα στοιχεία μίας ηχογράφησης. Αν ο χώρος σας είναι μικρός, αξίζει τον κόπο να ακούσετε το Step III και να αξιολογήσετε τις μεγάλες αρετές του. Δεν κάνει για πάρτυ σε 110 τετραγωνικά, ούτε για να ακούσετε τα πεντάλ του εκκλησιαστικού οργάνου. Κάνει όμως για όλα τα υπόλοιπα. Δεν είναι κι άσχημα... καθόλου άσχημα μάλιστα!

audio server

Revox Re:Source M37

13/12/2005

Αν το open reel B77 είναι ένα από τα φετίχ των audiophiles και ένα από τα πλέον αντιπροσωπευτικά μαγνητόφωνα, η εταιρία που το σχεδίασε, δείχνει τώρα έναν νέο δρόμο στην διαχείριση του μουσικού υλικού: Σκληρός δίσκος και ξερό ψωμί...

Κάτω από αυτό το ιδιόμορφο όνομα, κρύβεται μία ενδιαφέρουσα από πλευράς δυνατοτήτων συσκευή με το επιπρόσθετο πλεονέκτημα μίας παράδοσης που όλοι σέβονται: Η ελβετική Revox υπήρξε ανέκαθεν γνωστή για την ποιότητα των προϊόντων της και όπως δείχνουν τα πράγματα, είναι μία από τις λεγόμενες παραδοσιακές εταιρίες που δεν θα μείνει πίσω σε ένα από τα σημαντικότερα trends της εποχής μας. Αν το open reel B77 είναι ένα από τα φετίχ των audiophiles και ένα από τα πλέον αντιπροσωπευτικά μαγνητόφωνα, η εταιρία που το σχεδίασε, δείχνει τώρα έναν νέο δρόμο στην διαχείριση του μουσικού υλικού: Σκληρός δίσκος και ξερό ψωμί...

Η ταχύτητα με την οποία ορισμένοι μεγάλοι και καθιερωμένοι κατασκευαστές συσκευών Audio/Video αγάγιασαν την υπόθεση των audio servers εκπλήσσει: Εταιρίες όπως η McIntosh και η

Cambridge Audio, με ένα ιδιαίτερα αυστηρό προφίλ όσον αφορά το είδος των προϊόντων τους παρουσίασαν συσκευές με δυνατότητα εγγραφής και διαχείρισης μουσικού υλικού, μη διστάζοντας να χρησιμοποιήσουν τεχνολογίες ταμπού όπως αυτή της απωλεστικής συμπίεσης. Στο κλάμπ των κατασκευαστών αυτών ανήκει ήδη από καιρό η Revox. Το Re:Source M37 είναι ένας Audio Server με δυνατότητα εξυπηρέτησης τεσσάρων ζωνών, δυνατότητα ripping και αναλογικών εγγραφών καθώς επίσης και σύνδεσης με online βάσεις δεδομένων για πρόσβαση στα metadata των δίσκων.

στο εσωτερικό...

Η καταγωγή δεν κρύβεται: Η Revox είναι μία ελβετική εταιρία και η ποιότητα των συσκευών της υπήρξε ανέκαθεν... ακριβώς ελβετική. Παρά το γεγονός ότι το εν λόγω σύστημα ως ιδέα και ως τεχνολογία

Ο χρήστης μπορεί να χειριστεί την συσκευή από την πρόσοψη, αν και αυτό σπανίως γίνεται στην πράξη. Το on-screen menu είναι σαφώς προτιμητέο...

τεχνικά χαρακτηριστικά

Σύστημα: Audio Server, XiVa (Imerge)

Δίσκος: 250GB

Codecs: MPEG-1 Layer III (MP3, 128/192VBR/320kbps), δυνατότητα αποθήκευσης χωρίς συμπίεση.

CDDb: Gracenote

Είσοδοι: Αναλογική, Ψηφιακές (coaxial/toshlinc), θύρα USB

Εξοδοι: Αναλογικές (τέσσερις multi-zone), ψηφιακές (coaxial/toshlinc), θύρα USB

Δίκτυο: Ethernet

Μοντεμ: 56k

User Interface: μέσω VGA/composite/S-Video

Τιμή: 5.380 ευρώ

Exclusive Audio, τηλ.: 210-823.6225, web: <http://www.revov.ch>

βρίσκεται επικίνδυνα κοντά στο σύνορο που χωρίζει το home entertainment και την παραδοσιακή πληροφορική (η οποία δεν είναι διάσημη για την ποιότητα κατασκευής και την αισθητική της) το M37 διαθέτει σαφώς τα γονίδια της εταιρίας, όντας μία επιβλητική σε μέγεθος και εμφάνιση συσκευή, με την χαρακτηριστική σχεδίαση που έχει υιοθετήσει ο ελβετός κατασκευαστής τα τελευταία χρόνια. Η πρόσοψη είναι λιτή, αλλά είναι σαφής η επιλογή του να είναι δυνατή η χρήση της συσκευής και από τα πλήκτρα που περιλαμβάνονται σε αυτήν χωρίς να είναι απαραίτητο να καταφύγει κανείς στο τηλεχειριστήριο.

Το M37 βασίζεται σε έναν σκληρό δίσκο με χωρητικότητα 250GB για την αποθήκευση του μουσικού υλικού και στο λογισμικό XiVa της Imerge το οποίο παρέχει το περιβάλλον μέσα στο οποίο η Revox έχει αναπτύξει το user interface της. Το XiVA είναι επίσης υπεύθυνο για την διαχείριση των πόρων του συστήματος όταν αυτό λειτουργεί σε ρυθμό multiroom ως μέλος ενός ολοκληρωμένου συστήματος ελέγχου (μέσω του XiVA Link) καθώς επίσης και για μία σειρά από άλλες δυνατότητες όπως αυτή του χειρισμού μέσω rocket pc και άλλων περιφερειακών. Ο χρήστης μπορεί να εισάγει μουσικό υλικό είτε με απ' ευθείας ripping δίσκων (με δυνατότητα

Το εσωτερικό της συσκευής προδίδει το είδος της: Ισορροπεί μεταξύ του υπολογιστή και της συσκευής audio, με επιτυχία μάλιστα.

μεταφοράς σε μεγάλη ταχύτητα την οποία μπορεί να επιλέξει είτε με ψηφιακές εγγραφές μέσω των αντίστοιχων εισόδων - ομαζονικής ή Toshlink- είτε τέλος και με αναλογικές εγγραφές. Ο codec που χρησιμοποιείται είναι συμβατός με MPEG-1 Layer III (mp3), και ο χρήστης μπορεί να επιλέξει ανάμεσα σε τρία bitrates (128kbps, 192kbps/VBR και 320kbps) ενώ υπάρχει δυνατότητα εισαγωγής του υλικού χωρίς να γίνεται καμμία συμπίεση μία επιλογή που -όπως είναι αναμενόμενο- μειώνει σημαντικά την χωρητικότητα του σκληρού δίσκου.

Η συσκευή προσφέρει την δυνατότητα πρόσβασης σε metadata (καλλιτέχνης, είδος, τίτλοι, γράφημα εξωφύλλου) μέσω του διαδικτύου, χρησιμοποιώντας για τον σκοπό αυτό τις υπηρεσίες CDDb της Gracenote. Η σύνδεση με το διαδίκτυο μπορεί να γίνει είτε μέσω ενσωματωμένου μόντεμ (56k) είτε μέσω Ethernet, οπότε το M37 συνδέεται απ' ευθείας στο οικιακό δίκτυο και στο router ώστε να έχει πρόσβαση στην ευρυζωνική σύνδεση. Παρά το ότι, όπως ήδη αναφέρθηκε, ο χειρισμός της συσκευής μπορεί να γίνει από τα πλήκτρα της πρόσωσης ή με το τηλεχειριστήριο και την οθόνη της, στην πραγματικότητα ο καλύτερος τρόπος είναι με την χρήση μίας μεγαλύτερης οθόνης (μόνιτορ υπολογιστή ή τηλεόραση). Για τον σκοπό αυτό παρέχονται έξοδοι VGA, σύνθετου σήματος και S-Video. Οι τελευταίες μπορούν να χρησιμοποιηθούν και σε multiroom mode, μεταφέροντας τις πληροφορίες του user interface σε άλλα δωμάτια. Σε αυτή την τελευταία περίπτωση, τα σήματα τηλεχειρισμού μεταφέρονται μέσω ξεχωριστών αισθητήρων στην κεντρική συσκευή με

την χρήση ειδικής θύρας. Το M37 μπορεί να συνδεθεί, επίσης, και με συσκευές που υποστηρίζουν USB ώστε να μεταφέρει υλικό από και προς αυτές.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ...

Χρησιμοποιήσαμε το M37 συνδέοντάς το στο οικιακό δίκτυο μέσω Ethernet. Το σύστημα αναγνώρισε αμέσως το δίκτυο και συνδέθηκε με τον server της Revox για ένα απλό registration, ώστε να είναι δυνατή η αναβάθμιση του λογισμικού. Η εισαγωγή ενός δίσκου και η ενεργοποίηση της σχετικής λειτουργίας μας (Look Up) επέτρεψε να διαπιστώσουμε ότι υπάρχει πρόσβαση στην βάση δεδομένων της Gracenote. Το user interface που προβάλλει στην οθόνη το M37 είναι καλοσχεδιασμένο, ευανάγνωστο από μεγάλη απόσταση και κατανοητό ως προς τις βασικές του λειτουργίες και επιλογές χωρίς να είναι απαραίτητο να καταφύγει κανείς στο εγχειρίδιο χρήσης. Κάτι που λείπει είναι δυνατότητα σύνδεσης ενός κλασικού πληκτρολογίου qwerty που θα επέτρεπε στον χρήστη την ταχύτερη εισαγωγή δεδομένων (ειδικά στην περίπτωση custom εγγραφών, για τις οποίες φυσικά δεν υπάρχουν δεδομένα στην Gracenote, οπότε πρέπει να βάλεις τα ονόματα με το χέρι!). Με την εισαγωγή ενός δίσκου στο transport ενεργοποιείται μία λίστα επιλογών (εγγραφής ή αναπαραγωγής) και ο χρήστης μπορεί πολύ απλά να πραγματοποιήσει ripping ολόκληρου του δίσκου ή των τράκς που θα επιλέξει. Η οργάνωση του μουσικού υλικού γίνεται με τον κλασικό τρόπο (ανά καλλιτέχνη, άλμπουμ, είδος, κλπ) και είναι δυνατή η δημιουργία, ονομασία και διαχείριση μουσικών καταλόγων (playlists). Το λογισμικό του M37 και το καλοσχεδιασμένο user interface κάνουν την διαδικασία αυτή εύκολη υπόθεση και μία από τις ενδιαφέρουσες δυνατότητες που έχει ο χρήστης είναι να μεταφέρει τις επιλογές του «έξω» από τον audio server σε ένα προσωπικό ηχοσύστημα το οποίο για τον σκοπό αυτό μπορεί να συνδεθεί στην θύρα USB. Κάτι που ο χρήστης θα αναζητήσει (και δεν θα βρει) είναι η μεταφορά του προγράμματος σε CD: Το M37 δεν έχει δυνατότητες εγγραφής δίσκων, οπότε κανείς θα πρέπει να αρκεστεί είτε στο φορητό του media play-

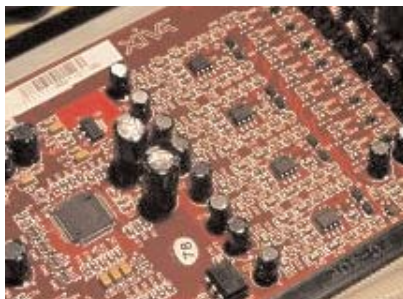
er, είτε στην ενδιάμεση μεταφορά του υλικού του σε έναν υπολογιστή και την εγγραφή δίσκων στο CD-R του υπολογιστή αυτού.

Η ηχητική ποιότητα του M37 συμβαδίζει με την παράδοση της Revox. Επιλέγοντας ripping χωρίς απωλεστική συμπίεση, η ποιότητα είναι εφάμιλλη ενός καλού cd player το οποίο, άλλωστε η συγκεκριμένη συσκευή μπορεί άνετα να αντικαταστήσει σε ένα σύστημα. Ωστόσο, η Revox φαίνεται να έχει διαλέξει και έναν καλής ποιότητας codec ο οποίος ακόμη και στην μεσαία επιλογή (με μεταβλητό bitrate μέσης τιμής 192kbps) δεν παρουσιάζει σοβαρά προβλήματα. Σύμφωνα με την εμπειρία που είχαμε, αυτή θα πρέπει να είναι η επιλογή για τυπική χρήση (όπου η ποιότητα δεν είναι το πρωτεύον κριτήριο) ενώ, για καλύτερη ποιότητα και οικονομία χώρου (σε σχέση με την «ασυμπίεστη» επιλογή) τα 320kbps περνούν σχεδόν απαρατήρητα για το μεγαλύτερο ποσοστό του μουσικού υλικού. Με βάση την καλά μελετημένη επιλογή του κωδικοποιητή mp3, είναι περίεργο που η Revox δεν υιοθέτησε και κάποιον άλλο codec όπως για παράδειγμα τον μη-απωλεστικό Flac. Εχοντας ως δεδομένο την πολύ καλή απόδοση του M37 στον ηχητικό τομέα, ο Flac θα μπορούσε να αποτελέσει μία εξαιρετική εναλλακτική λύση για τους audiophiles που βλέπουν με μισό μάτι οτιδήποτε lossy στο σύστημά τους. Ισως είναι μια επιλογή που θα προσφερθεί κάποια στιγμή μέσω κάποιου download. Μία κρυφή χάρη της συγκεκριμένης συσκευής, τέλος, είναι η δυνατότητα εγγραφής από αναλογικές εισόδους. Όχι μόνο αυτή είναι δυνατή, κάτι όχι αυτονόητο γιατί απαιτεί την ενσωμάτωση ενός καλού μετατροπέα a/d, αλλά προσφέρει και ευελιξία με δυνατότητα ρύθμισης της στάθμης εγγραφής και εύκολης εισαγωγής δεικτών που

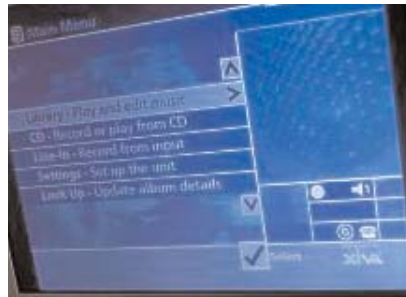
Ο δίσκος είναι ο DeskStar 7K250 της Hitachi, ο πρώτος της εταιρίας στον οποίο χρησιμοποιείται η τεχνολογία AV Seamless Streaming/

Για να μην ξεχνιόμαστε: Το στάδιο εξόδου του Revox. Τα ολοκληρωμένα που χρησιμοποιούνται είναι της Texas Instruments.

Το on-screen menu είναι καλοσχεδιασμένο και ευδιάκριτο. Μπορεί να το χρησιμοποιήσει κανείς εύκολα ακόμη και χωρίς να καταφύγει στο εγχειρίδιο...

διαχωρίζουν τα τράκς (το αντίστοιχο υπομενού είναι εξαιρετικό, ενώ υπάρχει και δυνατότητα monitoring κατά τις ρυθμίσεις). Αυτό σημαίνει ότι με λίγη προσπάθεια (ειδικά κατά την φάση ρύθμισης της στάθμης εγγραφής) μπορείτε να περάσετε τα βινυλιά σας στον server με όλα τα θετικά που θα έχει μία τέτοια ψηφιοποίηση στην διαχείριση της δισκοθήκης σας.

ΤΕΛΙΚΩΣ...

...εντάξει: Το B77 είναι ίσως η σημαντικότερη συσκευή-σύμβολο της Revox και κάθε συνειδητοποιημένος audiophile θα πρέπει να το γνωρίζει, για να μην πώ να έχει ένα στο ράκ του, να σκονίζεται εν είδει τοτέμ. Αλλά, φίλτατοι, η μαγνητική ταινία ανήκει κυριολεκτικά (πλέον) στον περασμένο αιώνα. Σήμερα, όσοι θέλουν να «παίζουν» με την δισκοθήκη τους, να φτιάξουν συλλογές και να διαχειριστούν μία μεγάλη συλλογή, θα πρέπει να ξεχάσουν τις αναλογικές ταινίες και να ρίξουν μία προσεκτική ματιά στους σκληρούς δίσκους. Δεν το λέω εγώ, η Revox το λέει και μάλιστα με πράξεις. Δοκιμάστε το, εσπευσμένως...

ToRe:Source M37 επιτρέπει την αναλογική εγγραφή μέσω της αντίστοιχης εισόδου. Υπάρχει μάλιστα και δυνατότητα monitor.

dvd camcorder

Hitachi DZ-GX20E

20/12/2005

Η κορυφαία μηχανή της νέας σειράς DVDCam της Hitachi επιβεβαιώνει αυτό που γνωρίζαμε εδώ και καιρό: Οτι, δηλαδή, τα camcorders που χρησιμοποιούν δίσκους δεν αποτελούν μία τεχνολογική εξτραβαγκάντσα (αν και ξεκίνησαν ως τέτοια, χωρίς αμφιβολία) αλλά καλύπτουν συγκεκριμένες ανάγκες.

Η κορυφαία μηχανή της νέας σειράς DVDCam της Hitachi επιβεβαιώνει αυτό που γνωρίζαμε εδώ και καιρό: Οτι, δηλαδή, τα camcorders που χρησιμοποιούν δίσκους δεν αποτελούν μία τεχνολογική εξτραβαγκάντσα (αν και ξεκίνησαν ως τέτοια, χωρίς αμφιβολία) αλλά καλύπτουν συγκεκριμένες ανάγκες. Η σημαντικότερη εξ αυτών είναι η ευκολία στην μεταφορά του υλικού από την μηχανή προς ένα συμβατικό player, η οποία επιτρέπει playback χωρίς την χρονοβόρα διαδικασία που απαιτεί η ταινία miniDV. Η δυνατότητα τυχαίας προσπέλασης που προσφέρουν οι δίσκοι, επίσης, δεν είναι ασήμαντη: «Τυχαία προσπέλαση» σημαίνει ότι δεν απαιτείται χρόνος τυλίγματος εμπρός-πίσω για να βρεθεί μία σκηνή, καθώς επίσης και ότι ανά πάσα στιγμή η μηχανή μπορεί να βρεί το κενό σημείο του δίσκου για να συνεχίσει την εγγραφή. Όλα αυτά μαζί Η DZ-GX20E είναι μία κόμπακτ, εύχρηστη μηχανή η οποία κάθεται καλά στο χέρι του εικονολήπτη. Η χρήση δίσκου για την αποθήκευση του υλικού δεν επηρεάζει την αισθητική της.

εξασφαλίζουν και μία σχετική ευκολία στο επιτόπου editing, στοιχειώδες μεν, όπως συμβαίνει σε κάθε camcorder, αλλά, πάντως, όχι με βασικές ελλείψεις. Οι σοβαρές δουλειές μπορούν να γίνουν πάντοτε μέσω υπολογιστή όπου τρέχει ένα πρόγραμμα μη-γραμμικού μοντάζ. Υπάρχει βεβαίως και ο αντίλογος: Τα camcorders με δίσκο έχουν το μειονέκτημα της φόρμας: Ο δίσκος πολύ συχνά επιβάλλει το σχήμα του στην μηχανή και δεν είναι λίγοι εκείνοι που δεν συμπαθούν αυτού του είδους την αισθητική των καμπυλών. Η Hitachi, εν προκειμένω, έχει λύσει αυτό το πρόβλημα: Η DZ-GX20E χρησιμοποιεί δίσκους των 80 χιλιοστών η οποίοι επέτρεψαν στην εταιρία να σχεδιάσει μία κόμπακτ, εύκολη στο κράτημά της μηχανή που ελάχιστα προδίδει την ταυτότητά της. Το πακέτο περιλαμβάνει την δυνατότητα λήψης φωτογραφιών και την αποθήκευσή τους

είτε στον δίσκο είτε σε μία κάρτα SD καθώς επίσης και θύρα USB 2.0

στο εσωτερικό...

Η DZ-GX20E χρησιμοποιεί έναν φακό ζουμ 4.5-45mm F1.8-2.2 με ασφαιρικά στοιχεία και έναν αισθητήρα CCD 2.1 Megapixels συνολικά, κάτι που σημαίνει ότι από αυτά, τα διαθέσιμα κατά την λήψη βίντεο είναι 1.9 Megapixels και κατά την λήψη φωτογραφιών είναι 1.2 Megapixels. Το οπτικό ζουμ 10x συνδυάζεται με ψηφιακό 240x (40x για την λήψη φωτογραφιών) και με ένα ηλεκτρονικό σύστημα σταθεροποίησης. Ο χρήστης έχει στην διάθεσή του 6 ρυθμούς αυτόματης έκθεσης καθώς επίσης και δυνατότητα ρύθμισης της ισορροπίας του λευκού.

Η αποθήκευση του υλικού γίνεται κατά κύριο λόγο σε εγγραφόμενους δίσκους των 80 χιλιοστών. Η μηχανή υποστηρίζει DVD-R και DVD-RAM (VR mode) και η Hitachi αναφέρει ότι η διαδικασία εκκίνησης έχει μικρή διάρκεια που δεν ξεπερνά τα 7.5 δευτερόλεπτα. Τα codecs που χρησιμοποιούνται είναι MPEG-2 τόσο για την εικόνα (η προφανής επιλογή για δίσκους DVD -βεβαίως) όσο και για τον ήχο (Dolby Digital). Η μηχανή μπορεί να πραγματοποιήσει λήψεις με κάδρο 16:9, αλλά αυτή είναι μία επιλογή που πρέπει να γίνει εξ αρχής καθώς δεν είναι δυνατή η αλλαγή του φορμά σε έναν δίσκο στον οποίο έχει ήδη ξεκινήσει μία εγγραφή. Ο video codec μπορεί να ρυθμιστεί ως προς την συμπίεση σε τρία επίπεδα τα οποία αντιστοιχούν σε μέγιστους χρόνους εγγραφής 18, 30 και 60 λεπτών. Οι χωρητικότητες για φωτογραφίες είναι 750 πόξεις ανά πλευρά δίσκου DVD-RAM και

Η μηχανή χρησιμοποιεί DVD-R και DVD-RAM των 8 εκατοστών. Οι δυνατότητές της εκτοξεύονται, βεβαίως όταν χρησιμοποιούνται οι δίσκοι DVD-RAM.

Οι βασικοί χειρισμοί και η προσπέλαση / πλοήγηση του μενού γίνεται από μία σειρά διακοπών στην πλευρά της μηχανής.

περίπου 29 πόζες για μία 32άρα κάρτα SD σε ανάλυση Fine. Δεν μπορεί να γίνει αποθήκευση φωτογραφιών σε DVD-R. Ο χρήστης, εκτός από το έγχρωμο οφθαλμοσκόπιο των 0.2 ιντσών έχει στην διάθεσή του μία οθόνη LCD 2.5 ιντσών η οποία αναδιπλώνεται και μπορεί να πάρει διάφορες κλίσεις, επιτρέποντας έτσι τις λήψεις κάτω από δύσκολες γωνίες. Πίσω από την οθόνη υπάρχουν μία σειρά από διακόπτες ανάμεσα στους οποίους και τα πλήκτρα της χειροκίνητης εστίασης. Ο χειρισμός του transport γίνεται από τα κλασικά πλήκτρα τα οποία βρίσκονται στο σώμα, στην αριστερή της πλευρά. Ο εξοπλισμός της μηχανής συμπληρώνεται από το φλάς και ένα στερεοφωνικό μικρόφωνο (με δυνατότητα ενεργοποίησης φίλτρου για τον θόρυβο του ανέμου), ενώ υπάρχει και υποδοχή για εξωτερικό φωτιστικό σώμα (hot shoe). Στο λογισμικό που συνοδεύει την DZ-GX20E περιλαμβάνεται το DVD-MovieAlbum SE, μία εφαρμογή που επιτρέπει την επεξεργασία και το μοντάζ του υλικού καθώς επίσης και το DVDfunStudio μία εφαρμογή που επιτρέπει την δημιουργία DVD-Video από το αποτέλεσμα του μοντάζ. Υπάρχει ακόμη και UDF driver ώστε να είναι δυνατή η μεταφορά των αρχείων jpeg από τον DVD-RAM εφ' όσον αυτός έχει χρησιμοποιηθεί για αποθήκευση φωτογραφιών. Η μηχανή είναι αρκετά μαζεμένη σε

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ...

μέγεθος και κάθεται καλά στο χέρι, με όλα τα βασικά χειριστήρια να βρίσκονται στις σωστές θέσεις. Στα «βασικά» δεν περιλαμβάνονται οι διακόπτες του χειροκίνητου ζουμ που βρίσκονται στην πλευρά της μηχανής, στην εσοχή της οθόνης και δεν είναι ιδιαίτερα εύχρηστοι. Ο καλύτερος τρόπος για να χρησιμοποιηθούν, από τους δημιουργικούς που θα ήθελαν να «παίξουν» με την εστίαση του βασικού θέματος είναι να

Τα βασικά χειριστήρια (λειτουργίας, εγγραφής, λήψης και ζουμ) είναι κλασικά...

...ενώ μία σειρά από λειτουργίες ελέγχονται από διακόπτες τοποθετημένους στην εσοχή που φιλοξενεί την οθόνη...

τοποθετηθεί η μηχανή σε τρίποδο. Αναφερόμενοι στο θέμα «τρίποδο» αξίζει να πούμε ότι το σύστημα στεθοποίησης λειτουργεί αποτελεσματικά σε μεγάλες μεγεθύνσεις αλλά βεβαίως η σωστή λήψη, αν μάλιστα απαιτεί και κίνηση (panning κ.λπ) απαιτεί μηχανική στήριξη της μηχανής. Η ποιότητα της εικόνας είναι ιδιαίτερα καλή, εντύπωση που διατηρείται ακόμη και όταν η προβολή μεταφερθεί από το LCD σε μία καλή τηλεόραση. Τα χρώματα είναι σωστά (ιδιαίτερα αν έχει προηγηθεί μία προσεκτική ρύθμιση του λευκού), οι σκιές αποδίδονται με λεπτομέρεια και τα περιγράμματα είναι ακριβέστατα. Η DZ-GX20E μπορεί να πραγματοποιήσει λήψεις με συνθήκες αρκετά χαμηλού φωτισμού και ο θόρυβος δεν ξεπερνά το αναμενόμενο για τέτοιες καταστάσεις, ενώ οι γρήγορες κινήσεις δεν φαίνεται να ταλαιπωρούν τον codec αναγκάζοντάς τον να εμφανίζει τεχνουργήματα κατά την κωδικοποίηση (block noise) παρά μόνο κάτω από ακραίες συνθήκες.

Η λειτουργία του transport προκαλεί αισθητούς κραδασμούς στην μηχανή (τους οποίους ο χρήστης αισθάνεται εύκολα) αλλά αυτοί δεν έχουν κάποια εμφανή επίδραση στην λήψη. Όσοι πραγματοποιούν λήψεις με χαμηλό φωτισμό θα εκτιμήσουν την ύπαρξη του φλάς, ενώ, καλή ιδέα είναι και η δυνατότητα χρήσης του LCD ως δευτερεύσας πηγής φωτισμού μέσω αντίστοιχης επιλογής στο μενού (κατά την οποία η οθόνη γίνεται λευκή όταν περιστραφεί προς το θέμα, φωτίζοντάς το). Κατά την διάρκεια της λήψης, το σύστημα δημιουργεί ένα νέο chapter κάθε φορά που ξεκινά μία εγγραφή και ο χρήστης μπορεί να αναγνωρίσει τις διαδοχικές λήψεις του από το αντίστοιχο καρέ-εικονίδιο που εμφανίζεται κατά το playback. Υπάρχει η δυνατότητα στοιχειώδους editing των περιεχομένων του δίσκου χωρίς να χρειαστεί να μεσολαβήσει υπολογιστής: Διαγραφή και συρραφή σκηνών, χωρισμός μίας σκηνής σε ένα ή περισσότερα chapters, εισαγωγή fade in/out καθώς επίσης και δημιουργία μίας playlist η οποία επιτρέπει την αναπαραγωγή των σκηνών σε αλληλουχία διαφορετική εκείνης με την οποία έγινε η λήψη τους, γίνονται εύκολα μέσω του μενού, υπό την προϋπόθεση βεβαίως ότι ο δίσκος είναι DVD-RAM (για να είμαστε ειλικρινείς δεν βλέπουμε λόγω χρήσης DVD-R παρά μόνο αν τίθεται θέμα άμεσης συμβατότητας με επιτραπέζια players). Η μηχανή δεν προσφέρει δυνατότητα εισαγωγής εφ'εξής μετάβασης (transitions) από το ένα chapter στο άλλο (dissolve,

Φακός ζουμ 4.5-45mm F1.8-2.2, φλάς και στερεοφωνικό μικρόφωνο.

ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Φακός: 4.5-45mm (ζουμ 10x), F1.8-2.2 με ασφαρικά στοιχεία, δυνατότητα για χειροκίνητο ζουμ.

Αισθητήρας: CCD 2.1 Megapixels συνολικά, με δυνατότητα λήψης 16:9

Αποθήκευση: Δίσκοι DVD-R, DVD-RAM των 80 χιλιοστών, κάρτες SD

Χωρητικότητα: 18-60 λεπτά, (ανά πλευρά δίσκου) 750 πόζες (ανά πλευρά δίσκου DVD-RAM), 29 πόζες (κάρτα SD 32MB)

Οφθαλμοσκόπιο: έγχρωμο 0.2 της ίντσας

Οθόνη: Έγχρωμη, LCD, 2.5 ιντσών με δυνατότητα περιστροφής

Φλάς: Ενσωματωμένο, δυνατότητα χρήσης της οθόνης ως συμπληρωματικής πηγής, δυνατότητα σύνδεσης εξωτερικού φλάς.

Ψηφιακό ζουμ: 240x (40x για λήψη φωτογραφιών), δυνατότητα macro, ηλεκτρονικό σύστημα σταθεροποίησης της εικόνας.

Προγράμματα: 6 αυτόματης έκθεσης, δυνατότητα ρύθμισης της ισορροπίας του λευκού.

Editing: Διαγραφή, κόλληση, διαχωρισμός chapters, fader, δυνατότητα δημιουργίας playlists.

Λογισμικό: DVD-MovieAlbum SE, DVDfunStudio

Τιμή: 1099 ευρώ

Hitachi Europe S.A., τηλ.: 210-683.7200, web: <http://www.hitachidigitalmedia.com>

κ.λπ) αλλά μία τέτοια δυνατότητα θα ήταν υπερβολική, με δεδομένο το ότι η μεταφορά του υλικού σε ένα pc είναι πανεύκολη.

ΤΕΛΙΚΩΣ...

... η DZ-GX20E είναι μία κόμπακτ μηχανή που δεν «δείχνει» τον δίσκο που χρησιμοποιεί, αλλά αντίθετα προσφέρει μία ενδιαφέρουσα σειρά απο ευκολίες. Είναι ευχάριστη στην χρήση, διαθέτει έναν codec που λειτουργεί χωρίς προβλήματα και το υλικό της λήψης στέκεται άνετα σε μία καλή τηλεόραση. Σίγουρα πρόκειται για μία πολύ καλή επιλογή για όσους αναζητούν ένα καλό camcorder για καθημερινές λήψεις.

Η μηχανή διαθέτει θύρα USB 2.0 για την μεταφορά του υλικού σε υπολογιστή, όπου μπορεί να γίνει περαιτέρω επεξεργασία.

avmentor

URL: <http://www.avmentor.gr>, ©Ακράιες Εκδόσεις 2006